

[Tom Behnke]

lukker op for muligheden for 100 pct.s aktindsigt.

Det er altså argumenterne for, at vi ikke vil være med. Det er af hensyn til forskningen og af hensyn til de personer, der foretager forskningen, og fordi vi trods alt får nogle ærlige og åbne svar i de statistikker, vi modtager.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

For det første skal jeg gøre hr. Tom Behnke opmærksom på, at reglen om, at § 19 ikke gælder, først blev indført i 1987; for det andet vil jeg sige til hr. Tom Behnke, at hvis endelig der er nogle, som er så ivrige efter at følge med i, hvem der foretager hvilke dyreforsøg, kan man altså gå på biblioteket og læse det i de lægevidenskabelige tidsskrifter, hvis man gerne vil chikanere folk, og for det tredje er jeg principielt modstander af at lovgive om en frygt, der eventuelt kan udløses af en senere handling, når den ikke er bedre begrundet, end tilfældet er. Så det er baggrunden for, at jeg ikke er enig med hr. Tom Behnke.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 forkastedes, idet 9 stemte for, 113 imod.

Ændringsforslag nr. 4, § 1 med de foretagne ændringer, ændringsforslag nr. 5 og § 2, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Forhandling om redegørelse nr. R 18:

Indenrigsministerens redegørelse/handlingsplan af 28. april 1993 for Danmarks udlændinge.

(Redegørelsen anmeldt 28/4 93. Redegørelsen givet 28/4 93. Beslutning om forhandling 28/4 93).

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Som Socialdemokratiets ordfører i sager vedrørende udlændingelovgivningen har jeg mange gange i de sidste 2-3 år fra denne talerstol efterlyst et samlet og frem for alt et samlende udspil fra den forrige ...

Formanden:

Det er en uvane, at man starter samtalen, så snart afstemningerne er forbi. Jeg synes, at medlemmerne skulle lægge den uvane af.

Dorte Bennedsen (S):

Ja, som jeg forsøgte at sige i larmen lige før, har jeg adskillige gange gennem de senere år efterlyst et samlet og frem for alt et samlende udspil fra den forrige regering om de problemer, der skal løses, og de initiativer, der skal tages, før vi kan sige, at Danmark har en egentlig udlændingepolitik.

Et sådant udspil kom aldrig nogen sinde. Godt nok fremsendte den daværende justitsminister i 1991 et oplæg, som man kaldte »En ny udlændingepolitik«; og ret skal være ret: oplægget indeholdt mange nyttige faktuelle oplysninger. Men det karakteristiske ved det var, at det næsten udelukkende beskæftigede sig med flygtningepolitikken, og vel at mærke ud fra en konsekvent indskrænkende vinkel. Folk fra FN-støttede lejre var rigtige flygtninge, det var spontánflygtningene derimod ikke; begrebet de facto-flygtninge burde afskaffes; vi skulle – i øvrigt i klar modstrid med internationale forpligtelser – sætte en kvote for, hvor mange flygtninge vi ville modtage, og der skulle være stramninger af udlændingeloven på en lang række punkter.

På en konference, som FN-forbundet holdt i går her i huset, sagde en af de sagkyndige, at skiftende justitsministre gennem de sidste 10

[Dorte Bennedsen]

år har været med til at skabe og forstørre befolkningens angst for fremmede ved hele tiden at argumentere for stramninger og begrænsninger med det argument, at ellers bliver vi oversvømmet af fremmede. Ikke mindst på denne baggrund hilser vi i Socialdemokratiet indenrigsministerens redegørelse/handlingsplan og det meget fyldige baggrundsmateriale, vi har modtaget, meget velkommen. Materialet viser en vilje til at se nogle relevante sammenhænge, tænke i nye og måske utraditionelle baner og komme med udspil til at løse nogle af de problemer, vi står over for. Vi har især hæftet os ved, at indsatsen vedrører både flygtninge og indvandrere, sådan som det også fremgår af nogle af de lovforslag, vi skal behandle senere på dagen; men naturligt nok handler en væsentlig del af redegørelsen dog om flygtninge, fordi Danmark i efteråret 1992 oplevede en voldsom stigning i antallet af asylansøgere og ligeledes må forvente et meget stort antal i 1993.

Uden at det på nogen måde må opfattes som en kritik af Flygtningedirektoratet eller de organisationer, der har været involveret, tror jeg, at vi i dag alle erkender, at den måde, problemerne blev løst på i efteråret og vinteren, langtfra var tilfredsstillende. Den var problematisk for asylansøgerne, som i perioder blev indkvarteret under dårlige forhold på skibe eller i gymnastiksale, og den var meget utilfredsstillende for kommunerne, som slet ikke fik tid til at forberede sig på den store opgave, det faktisk er at skulle modtage og huse en større gruppe asylansøgere. Og sidst, men bestemt ikke mindst, var den meget utilfredsstillende for direktoratet, som slet ikke fik et pusterum til at foretage planlægning, men var presset til at løse problemerne helt akut fra den ene dag til den anden.

Vi uddrog den vigtige viden af disse erfaringer, at en opgave som denne ikke kan løses af en central myndighed alene, uanset hvor godt denne myndighed arbejder. Skal vi opfylde vore forpligtelser i den nuværende flygtningesituation, er det helt nødvendigt, at vi inddrager langt bredere kræfter i det danske samfund, og derfor er vi også glade for regeringens udspil, både om flygtningelandsbyer og forslaget om at give kommunerne mulighed for at drive asylcentre. Forslagene løser nogle af problemerne fra efteråret, som jeg nævnte før, men

det vigtigste er måske nok, at de er et signal om, at vi nu bevæger os fra en situation, hvor kommuner og borgere fik pålagt en opgave ovenfra, til en situation, der præges af samarbejde og uddelegering af ansvar og initiativ.

Kommunernes reaktioner på mulighederne for at få en flygtningelandsby har været en af forårets meget positive oplevelser, fordi det er et signal om, at de gerne vil være med til at løse problemerne, når de blot får medindflydelse og medansvar. Dertil kommer også, at det giver en langt, langt bedre baggrund for at engagere den lokale befolkning i den opgave, det er at huse asylansøgere. Den bedste modvægt mod fremmedangst er at skabe mulighed for kontakt med de fremmede og for deltagelse i løsningen af opgaven, og her giver kommunernes engagement nye muligheder.

Socialdemokratiet har gang på gang påpeget, at asylsagsbehandlingstiden burde nedsettes væsentligt, både ud fra menneskelige og økonomiske hensyn; men først ved udlændingeforliget sidste sommer lykkedes det at få gennemført en beslutning om, at sagerne skulle færdigbehandles inden for 9 måneder. Den daværende regering tog et par initiativer, uden at det dog rigtig battede; men for nylig har den nuværende regering taget initiativ til at fordoble kapaciteten i Flygtningeævnet, og det er med overordentlig stor tilfredshed, at vi har noteret os regeringens tilsagn om at afsætte de fornødne ressourcer til at opfylde målsætningen om de 9 måneder.

Vi har i en tidligere debat givet tilsagn om at drøfte, hvilke oplysninger der kunne give anledning til genoptagelse af en asylsag. Det er helt oplagt, at f.eks. ændringer i den politiske situation i hjemlandet skal kunne bevirke en genoptagelse, men med hensyn til asylansøgeres egne oplysninger må man forvente – i betragtning af, at Flygtningehjælpen er med fra første færd som rådgiver – at de relevante oplysninger fremlægges under sagens behandling i første eller anden instans.

Der har fra visse sider været fokuseret meget på lovens muligheder for genoptagelser og klager. Jeg vil derfor godt føje til, at når folk har måttet vente op til 4 år og så får afslag på en ansøgning, er behovet for at klage over afgørelsen selvsagt større, både fordi de pågældende har fået en vis tilknytning til Danmark, og fordi de ofte har vanskeligere ved at vende hjem

[Dorte Bennedsen]

uden risiko for ubehageligheder. I Socialdemokratiet er vi helt overbevist om, at den primære, den første, den vigtigste opgave er at få nedsat sagsbehandlingstiden. Derigennem vil vi også få et mærkbart fald i antallet af klagesager.

Om sagsbehandlingen i øvrigt skal jeg blot føje til, at vi glæder os over løfterne om mere statistik og om en detaljeret redegørelse for sagsbehandlingen i alle instanser. Begge dele har været stærkt savnet.

I går offentliggjorde indenrigsministeren det foreløbige resultat af en undersøgelse, som viste, at en ikke uvæsentlig del af flygtningene fra Bosnien, som kommer til Danmark, har haft et længerevarende ophold i lande uden for deres hjemland og under FN's eller Røde Kors' auspicer.

Ligesom ministeren finder vi den situation problematisk, og vi vil gerne medvirke til at finde en løsning, selv om det, som ministeren jo også understregede, kan være meget svært, når vi hverken ønsker at bygge en mur ved den danske grænse eller totalt forhindre spontanflygtnings adgang til landet. Men denne sag er et godt eksempel på, at verden ser anderledes ud, end dengang FN's flygtningekonvention så dagens lys, og den understreger behovet for det, som også er et væsentligt element i redegørelsen og i handlingsplanen, nemlig en fælles europæisk indsats for at løse et europæisk flygtningeproblem.

Vi finder det godt, at regeringen har taget initiativ til at prøve at få oprettet en europæisk flygtningekommission, og vi finder det meget rigtigt, at man forsøger at gøre det i Europarådets regi, fordi vi mener, det er væsentligt, at alle Europarådslande bliver involveret heri.

I disse år står Europa over for et flygtningeproblem med basis dels i den globale situation, dels i følgerne af opløsningen af det tidligere Jugoslavien. Indtil nu har landene handlet enkeltvis og ukoordineret med den følge, at vi alle søger at skubbe problemerne over på de andre, og hvad værre er, med den konsekvens, at vi ikke når en hensigtsmæssig og realistisk løsning på de problemer, som vi har ansvaret for at løse. Derfor er det godt, at indsatsen for at få et fælles europæisk forum forstærkes, også selv om de første reaktioner fra lande som England, Frankrig og Spanien unægtelig var temmelig modvillige.

Lad mig slutte dette indlæg med at takke regeringen for, at den så hurtigt kom med et forslag til en permanent repatrieringsordning. Det var en opgave, som et flertal i denne sal gennem et beslutningsforslag for – jeg husker ikke, om det er 3 eller 4 år siden – pålagde den borgerlige regering, men på trods af de borgerlige partiers optagethed af, at flygtninge bør vende hjem, når forholdene i hjemlandet muliggjorde det, kom der aldrig et udspil fra regeringen til en permanent ordning. Først med regeringsskiftet er det sket. Nu er forslaget kommet på bordet, og det er hermed med til at bidrage til, at Danmark får en anstændig udlændinge- og flygtningepolitik.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg så tv i går. TV-Avisen kl. 18.05, indenrigsministeren på skærmen. Og indenrigsministeren sagde: Vi må i dag spørge – og det var altså onsdag aften – om dem vi hjælper, er dem, der har mest behov for hjælp.

Svaret er jo let at give, det er nej. Vi har kendt svaret i lang tid, men regeringen har bare ladet stå til. Det er ganske uforståeligt.

I måned efter måned, ja, lige siden november, har Det Konservative Folkeparti krævet, at vi indførte visumtvang for alle dele af Jugoslavien. Vi har forlangt, at vi anvendte de mange hundrede millioner, ja, over 1 mia. kr., vi nu bruger til at hjælpe især bosniere her i landet, til i stedet at hjælpe i nørøderne, hvor vi kan hjælpe ti gange så mange for de samme penge.

Nu må regeringen da indse, at vi har haft ret, og at dens egen politik på dette område ligger totalt i ruiner. Regeringen og indenrigsministeren har jo selv bekræftet dette i går. Man har meddelt, at det nu kan konstateres, at – ikke som fru Dorte Bennedsen sagde, en ikke uvæsentlig del – men 90 pct. af alle de bosniske flygtninge, som kommer her til Danmark, kommer fra et sikkert ophold og ikke kommer direkte fra borgerkrigens grusomheder. I gennemsnit har de i 7-8 måneder opholdt sig under sikre forhold i andre lande, før de har valgt at rejse til Danmark. Det vil sige, at flertallet af de bosniere, der i disse dage og uger kommer til Danmark, har forladt Bosnien og borgerkrigen i efteråret 1992.

Kort og godt kan jeg konstatere, at havde regeringen lyttet, kunne vi – i stedet for at

[Helge Adam Møller]

modtage 8.000, 10.000, måske 12.000 uden akut behov – have hjulpet måske 80.000 eller 100.000 i nærområdet, hvor nøden er langt større. Samtidig kunne vi så her i Danmark have modtaget et antal særlig hårdt ramte personer bl.a. fra krigsfangelejrene.

Hvad vil regeringen så gøre? Ja, man vil mødes med FN's højkommisær, man vil drøfte problemerne med Sverige og Norge, man vil gennemføre supplerende undersøgelser. Jo, det er udmærket og godt alt sammen, men det, jeg savner, det, Det Konservative Folkeparti savner, er handlekraft. Indenrigsministeren har jo selv erkendt, at vi ikke hjælper dem, der har mest behov. Jamen så tag dog konsekvenserne her, nu, i dag! Ikke mere nøleri. Indfør et visumkrav, og lad os så anvende vores ressourcer til gavn for de mange, hvor nøden er langt større, og ikke til fordel for de få, som i forvejen er i sikkerhed.

Det burde egentlig have været overflødigt at sige alt dette, for principperne for den indsats, som jeg her gør mig til talsmand for, er jo beskrevet i den handlingsplan og i den redegørelse, vi har fået fra ministeren. Der står jo som punkt 2 i redegørelsen for handlingsplanen, at man vil satse på mere hjælp i nærområderne; det er regeringens hovedmålsætning. Men regeringen lever ikke op til det. Vi anvender i år minimum 5 mia. kr. i offentlige udgifter til flygtninge og indvandrere, men kun nogle få hundrede millioner kroner i nærområder til eks-Jugoslavien. Vi ved, det er tre gange så billigt at bygge lejre i nærområdet, vi ved, det er ca. ti gange så billigt at drive lejrene i nærområdet. Konklusionen må være indlysende: Flyt ressourcer fra Danmark til nærområdet og hjælp ti gange så mange.

Et andet punkt i handlingsplanen hedder, at man skal bruge egne kræfter; det gælder asylansøgerne. Vi er helt enige i, at beboerne i størst muligt omfang skal med i lejres og i centres praktiske arbejde. Ingen problemer dér. Det er dog tankevækkende – og det bør give anledning til nogen overvejelse – at i lejre i Danmark er der ca. 1 ansat pr. 10 flygtninge, og i lejre i eks-Jugoslavien er der 1 ansat pr. 200 flygtninge. Jeg siger ikke, det er det, vi skal nå, men jeg tror altså, vi kan komme endnu længere, hvis vi følger de tankegange, som handlingsplanen også giver udtryk for.

»Færre flytninger« står der i punkt 9 i handlingsplanen. Altså asylansøgerne skal flyttes færre gange fra center til center og helst opholde sig på det samme center, indtil sagen er afgjort. Ganske enig i den betragtning; det må man selvfølgelig tilstræbe. Men samtidig vil jeg gerne understrege, at det selvfølgelig er helt uacceptabelt, når flygtninge, eller asylansøgere, indimellem strejker, når de skal flyttes til et nyt center, ikke vil flytte ind, boykotter det. Dér vil jeg gerne sige til ministeren, at jeg er meget tilfreds med hendes håndfaste optræden i de tilfælde, der har været, og i de udtalelser, der er kommet.

I det hele taget vil jeg gerne sige, at der er et antal punkter i handlingsplanen, som jeg ikke får nævnt, og det er selvfølgelig dem, hvor vi stort set er enige; de punkter, jeg tager op, er specielt dem, hvor vi har nogle andre ideer, tanker og holdninger.

Derfor vender jeg mig til et af disse områder, nemlig punkt 11 i handlingsplanen, som hedder »Kortere sagsbehandlingstid«. Regeringen skriver, at asylsagsbehandlingen skal ske så hurtigt og effektivt som muligt. Retssikkerheden skal tilgodeses, og man er villig til at overveje nye løsninger, som kan medvirke til, at sagsbehandlingen ikke udstrækkes unødigt. Vi er ganske enige. Men det fremgår jo også af redegørelsen, at det, der forlænger sagerne betydeligt, bl.a. er de utrolig mange begæringer om genoptagelser og de mange klager til ombudsmanden. Det er i hvert fald to af de væsentlige ingredienser. Jamen så lad os da gøre noget ved problemerne. Hovedreglen bør efter vores opfattelse være, at der kun er én klagemulighed. Er sagen afgjort i direktoratet, har man mulighed for at klage til Flygtningenævnet, men hvis det igen er et afslag, er klagemulighederne udtømt, og så må hovedreglen være, at ansøgeren forlader Danmark i løbet af nogle få dage.

En anden ting i forbindelse med dette er ombudsmandens rolle. Er det ret og rimeligt, at ombudsmanden kan behandle sager, som er behandlet og afgjort i Flygtningenævnet? Flygtningenævnet er jo et domstolslignende organ. Er det ikke i modstrid med hele ombudsmandsinstitutionen, som den blev fastlagt i 1954? Det mener jeg. Dengang blev det jo klart tilkendegivet, at ombudsmanden ikke skulle kunne kontrollere dommerne, og for-

[Helge Adam Møller]

manden for et flygtningenævner er jo dommer, og det er et domstolslignende organ. Kort sagt, efter min, efter vores mening: Ombudsmanden skal ikke være overdommer over en anden dommer, så han skal kobles ud i dette tilfælde.

Vi venter også spændt – som sikkert mange andre – på Per Sørensen-udvalget, som skal komme med forslag til en mere effektiv asylbehandling. Rapporten skulle være kommet inden udgangen af maj, men nu har jeg i hvert fald givet et par bud på, hvordan sagsbehandlingen kan gøres mere effektiv og hurtigere. Når Per Sørensen-udvalgets rapport kommer – forhåbentlig i dag eller i morgen – er vi villige til at hastebehandle de forslag, den måtte indeholde, med henblik på eventuel vedtagelse, inden Folketinget tager på sommerferie.

»Støtte til repatriering« – det er punkt 12 i handlingsplanen. Den frivillige repatriering vender vi tilbage til; den kan vi tilslutte os med et enkelt forbehold. Vi mener ikke, der skal være nogen fortrydelsesmulighed. Vælger man at forlade Danmark, så er det for altid, i hvert fald som flygtning.

Men lad mig rejse et helt andet spørgsmål. Hvad med tvungen repatriering, altså tvungen tilbagesendelse til det land, man oprindeligt er flygtet fra? I dag er reglerne sådan, at en flygtning, der opnår asyl, efter den hidtidige praksis – også i tidligere regerings tid – kan blive i Danmark resten af sit liv, uanset om situationen i hans hjemland ændrer sig, så han trykt kan vende hjem. Vi gør altså på den måde flygtninge til indvandrere, og det er efter vores opfattelse ikke rimeligt.

Hovedsynspunktet bør være, at flygtninge skal vende hjem, når de ikke længere har behov for beskyttelse, idet det dog må være rimeligt, at en person, der har boet mange år i Danmark og er godt integreret i det danske samfund, kan meddeles tilladelse til at forblive her. Det synspunkt håber vi vi kan få flertal for.

Og så til slut udlændinges kriminalitet. Det står der desværre overhovedet ikke noget om i handlingsplanen eller redegørelsen. Det mangler vi. Den tidligere justitsminister, Hans Engell, iværksatte en registrering af udlændinges kriminalitet. Vi fandt, det var et godt initiativ, som kunne give baggrund for at se, om kriminaliteten var større eller mindre end i andre grupper, og først og fremmest kunne give bag-

grund for at sætte mere effektivt ind over for dette uvæsen.

Vi finder, der er tre ting, der bør gøres: Asylansøgere, der begår kriminalitet, bør øjeblikkelig flyttes fra det center, de nu bor på, til et center i den anden ende af landet; man skal altså splitte kriminelle grupper. Asylansørgernes ansøgning bør øjeblikkelig hastebehandles og afgøres så hurtigt som overhovedet muligt i løbet af nogle dage eller uger, og så bør de udvises straks, medmindre det strider imod FN-konventionen. Og som det tredje: Kriminelle asylansøgere og udlændinge misbruger groft deres gæstestatus og kan give grobund for fremmedhad, så dem skal vi ikke have medlidenhed med; de må forlade Danmark.

Lad mig så til slut summere op: Vi ønsker en udlændingepolitik, der lever op til vores internationale forpligtelser, men samtidig har som overskrift, at vi skal koncentrere vores hjælpeindsats dér, hvor vi kan hjælpe flest for de ressourcer, vi har til rådighed. Det må vi konstatere at regeringens handlingsplan ikke lever op til på en række områder.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Indimellem kan det være en lidt underlig situation for Fremskridtspartiet at stå i, når man hører sådan en tale fra den konservative udlændingeordfører.

Man må konstatere, at vi har haft en borgerlig regering i de sidste 10 år. Det er ikke ret lang tid siden, den borgerlige regering lagde ansvaret fra sig, overgav magten til en regering ledet af Socialdemokratiet, og jeg vil godt spørge den konservative ordfører: Hvorfor er man ikke i den tid kommet med mange af de gode tanker, som den konservative ordfører fremlagde nu? Hvorfor har man ikke brugt sin regeringsperiode til at komme med de initiativer på udlændingeområdet, som hr. Helge Adam Møller nævner?

Jeg vil gerne nævne et konkret eksempel, visumkrav, som jeg synes der er sund fornuft i at gennemføre over for flygtninge fra det tidligere Jugoslavien. Der kommer et forslag i næste uge, fremsat af Fremskridtspartiet, om at indføre visumkrav. Jeg vil gerne spørge hr. Helge Adam Møller, om Det Konservative Folkeparti vil støtte det forslag. Det synes jeg det vil være rimeligt at få en markering på allerede i dag.

[Pia Kjærsgaard]

Jeg vil også gerne spørge hr. Helge Adam Møller, hvorfor den konservative tidligere justitsminister ikke gennemførte det rent administrativt. Det kan man jo gøre. Det er korrekt, at der var partier, der var imod gennemførelse af visumtvang, men det er faktisk et af de områder, hvor regeringen kan gøre tingene administrativt, og med alt det, som den sidste undersøgelse, som ministeren fremlagde i går, har vist, gad jeg nok se, hvor stor polemikken ville have været, hvis den tidligere regering havde gennemført det administrativt.

Det er godt nok at være i opposition på den måde, som hr. Helge Adam Møller er det, men jeg vil gerne endnu en gang minde hr. Helge Adam Møller om, at det ikke er ret lang tid siden, man selv sad med hele apparatet til at gennemføre de ting, som hr. Helge Adam Møller nu er så forundret over at der ikke er lagt op til i denne redegørelse.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg skal lige love for, at Det Konservative Folkeparti er kommet i opposition. Det er jo flotte ord, det er flotte tanker, vi her hører, men hvor blev det af igennem de 10 år, hvor Det Konservative Folkeparti var i regering? Da så vi ikke noget af det her.

Man kan selvfølgelig indvende, at der ikke var flertal i Folketinget og det kunne ikke gennemføres, men det er jo ikke ensbetydende med, at man som regering bare skal være fuldstændig bovlam, og det er det, VK-regeringen har været igennem de sidste 10 år. Men o.k., det får vi nu et systemskifte på, og det er jo altid rart at se, når partierne kommer i opposition.

Hr. Helge Adam Møller nåede dog at give den tidligere justitsminister, Hans Engell, et eftermæle, som ikke var helt korrekt. Det var ikke hr. Engell, der på eget initiativ sørgede for, at der blev udarbejdet statistik vedrørende kriminalitet på udlændingeområdet. Fremskridtspartiet – og herunder undertegnede i nogle tilfælde – har stillet spørgsmål på spørgsmål på spørgsmål, og vi har igennem 6-7 år ikke kunnet få den konservative justitsminister til at lave nogen form for statistik. Først på det tidspunkt, hvor jeg blev gjort bekendt med, at man ude i Station 3's område i Københavns Politi havde lavet sine egne undersøgelser og

nogle statistikker, således at jeg kunne stille konkrete og specifikke spørgsmål med hensyn til, om ministeren via politidirektøren ville undersøge, om der forelå sådanne statistikker præcis på den station præcis for den periode, lykkedes det at overbevise den konservative justitsminister om, at vi skulle have de tal på bordet.

Så det er lige lovlig flot, som man her skruer sig op fra Det Konservative Folkepartis side.

(Kort bemærkning).

Ebbe Lundgaard (RV):

Det er næsten for meget at bryde ind i den udmærkede ordveksling mellem Det Konservative Folkeparti og Fremskridtspartiet, men det gælder hr. Helge Adam Møllers udsagn i ordførerindlægget om den undersøgelse om de jugoslaviske flygtninge, som blev offentliggjort i går.

Hr. Helge Adam Møller antydede, at hovedparten af de flygtninge, hvis indrejseforhold var undersøgt, kom fra sikre områder; sådan forstod jeg ham. Det kan jeg ikke læse ud af undersøgelsen, og det er jeg nødt til at sige på dette tidspunkt. Ca. 530 af de flygtninge, der er undersøgt, kommer fra tidligere jugoslaviske republikker, kun 4 fra Slovenien. Slovenien er den eneste af de tidligere jugoslaviske republikker, som er blevet medlem af Europarådet.

Det Radikale Venstre opfatter ikke Serbien, Montenegro, Makedonien og Kroatien som sikre områder. Vi mener, det er rimeligt og forståeligt, at flygtningene har haft lyst til at rejse videre fra de områder, som efter vores opfattelse stadig er usikre områder. Vi skal ikke afvise, at den rapport, der kom i går, peger på en problemstilling, som vi håber bliver yderligere belyst med den fortsatte undersøgelse, som ministeren har sat i gang, men at kalde de tidligere republikker Serbien, Montenegro, Makedonien og Kroatien for sikre områder, som jeg forstod hr. Helge Adam Møller gjorde, må jeg tage afstand fra.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg er overrasket over hr. Ebbe Lundgaards bemærkninger. Jeg synes, det fremgår meget klart af det materiale, der er modtaget fra indenrigsministeren i går på baggrund af den un-

[Helge Adam Møller]

dersøgelse, man har lavet, at mere end 90 pct. af dem, der er kommet i perioden – og det var 578, der kom – altså 542 af dem, i en længere periode havde boet enten i lejre eller i private hjem med Røde Kors-aftaler i et antal lande, hvor der i øjeblikket ikke er krigshandlinger. Der var sågar én, der kom fra Egypten, nogle fra Sverige, nogle fra Holland, fra Østrig, fra Ungarn, fra Polen, og vi kan nævne mange andre lande. De kom altså fra områder, hvor der ikke var krigshandlinger. Jeg medgiver gerne, at der sandsynligvis ikke har været samme standard, som der er i Danmark, Sverige, Norge og andre steder, men de er altså ikke mennesker, der har akut behov for hjælp.

Og min hovedpointe er, at hvis vi i stedet for at anvende ca. 1 mia. kr. til mennesker, der i forvejen lever under sikre forhold, hvor de ikke risikerer deres liv, anvendte dem til mennesker, der stod i en livstruende situation, så kunne vi hjælpe 100.000 i stedet for 10.000. Det håber jeg gør indtryk også på Det Radikale Venstre.

Og så til fru Pia Kjærsgaard – eventuelt med formandens dispensation i henhold til forretningsordenens § 28, så jeg får 1 minut ekstra, hvis det kan lade sig gøre, fordi der var så mange korte bemærkninger – jeg går i hvert fald i gang:

Hvorfor foreslog man ikke noget fra Det Konservative Folkepartis side, siger både fru Pia Kjærsgaard og hr. Tom Behnke, da man sad med hele apparatet? Det er da rigtigt, at vi har haft en konservativ statsminister i 10½ år. Der var på intet tidspunkt, ikke én eneste dag, et flertal. Vi måtte altid skaffe flertal. Der er ikke mange nye tanker i det, jeg siger. Vi har krævet visumtvang i lang tid, vi har sagt, at ressourcerne skulle anvendes i nærområdet osv. Vi har fået gennemført nogle stramninger, men langt fra nok, og vi vil arbejde videre på det.

Formanden:

Det var jo smukt inden for taletiden.

(Kort bemærkning).

Ebbe Lundgaard (RV):

Det er til hr. Helge Adam Møllers bemærkning. Jeg sagde, at den rapport, der kom i går, blotlægger et problem. Jeg mener også, det er et alvorligt problem. Jeg mener, det er et problem, at folk kommer fra Tyrkiet, Ungarn, Po-

len, Holland, Slovakiet osv. Det medgiver jeg. Men jeg fastholder, at hovedparten, der ser ud til at komme på den måde, og som har opholdt sig i længere tid uden for Bosnien, hvorfra de er flygtet, kommer fra områder, som jeg godt kan forstå at de har lyst til at rejse videre fra.

Men jeg er enig i det, hr. Helge Adam Møller påpeger med hensyn til, at indsatsen nærmere ved flygtningenes hjemsted skal øges. Det fremgår i øvrigt også af den redegørelse, som er på dagsordenen i dag, og som er den første samlede redegørelse, og som i hvert fald skulle modvirke det, hr. Helge Adam Møller sagde, nemlig at regeringens flygtningepolitik ligger i ruiner. Tværtimod. Nu er der først bund under den, nu er der struktur på den, og en af delene i den struktur er at forsøge at øge indsatsen så nær ved flygtningenes hjemland som overhovedet muligt.

Men jeg fastholder, at det er forståeligt, at flygtningene rejser videre fra de tidligere jugoslaviske republikker, hvor de bestemt ikke kan føle sig sikre. Jeg mener i hvert fald ikke, vi ved nok til at kritisere det forhold endnu.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg fik ikke noget svar fra hr. Helge Adam Møller. I næste uge, når Fremskridtspartiets forslag om visumkrav kommer til behandling, vil Det Konservative Folkeparti så i det mindste stemme for?

Hvorfor har man ikke brugt sin regeringsperiode til at komme med nogle initiativer? Er der flertal nu? Kan man kun komme med initiativer, når man er i opposition? Jeg synes, det er en hul forklaring, man hører fra hr. Helge Adam Møller.

Og så vil jeg godt sige om det, som jeg betragter som det mest alvorlige, at Fremskridtspartiet jo i de 10½ år, vi havde en borgerlig regering, er kommet med utallige forslag til opstramninger på dette område. Jeg har talt op. Bare inden for de sidste par år er vi kommet med 15-20 konkrete initiativer, f.eks. at man skal afholde en folkeafstemning om Danmarks udlændingepolitik, og mange, mange andre initiativer i folketingssalen. Ikke bare med flotte ord eller avisindlæg, men konkrete initiativer, hvor man har skullet debattere tingene og tage stilling og på et tidspunkt helst trykke på den rigtige knap. Men hver gang har den daværende regering jo stemt imod.

[Pia Kjærsgaard]

Hvor er forandringen så? Hvorfor har man ikke benyttet sin regeringsperiode til at markere, at man syntes, tingene skulle ændres?

Og så sidst, men ikke mindst: Det er jo den borgerlige regering, som i bund og grund også står bag den udlændingelovgivning, vi har i dag. Indirekte er det faktisk den, der har medført den borgerlige regerings fald. Det er jo sørgelige kendsgerninger. Den nye liberale udlændingelov blev gennemført under daværende justitsminister Ninn-Hansen med alle partiers accept undtagen Fremskridtspartiets. Det ønsker jeg også lige at markere i dag.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Til fru Pia Kjærsgaard: Stemmer vi for visumkrav? Ja, selvfølgelig gør vi da det, ingen tvivl om det. Det har vi sagt i mange måneder.

Fru Pia Kjærsgaard siger også, at vi skulle have foretaget flere udspil, da vi var i regering. Vi kom med et antal udspil. Den daværende justitsminister kom jo med et stort udspil, hvoraf vi fik tre fjerdedele igennem i juni 1992, men langtfra alle de forslag, som Det Konservative Folkeparti kunne ønske sig.

Men det er nu engang sådan – det har fru Pia Kjærsgaard ingen personlig erfaring fra – at når man er i regering og det er en mindretalsregering, så er der to muligheder. Det er enten 100 pct. at føre sine sager igennem og lide nederlag gang på gang og derfor måtte gå af som regering eller også at erkende, at det er regeringens lod, at den skal skaffe flertal, formidle et samarbejde, som sikrer, at den får flertal og får flest mulige af sine tanker og ideer igennem. Det er altså det, vi har arbejdet for. Vi mente, der var langt større borgerlig indflydelse i de 10 år, vi sad i regering, end der har været i de 4 måneder, hvor vi har været udenfor. Vi kan selvfølgelig markere nogle holdninger, men vi vil reelt hellere have indflydelse end bare kunne markere holdninger.

Og så til hr. Ebbe Lundgaard, der siger, det er forståeligt, at man rejser fra Makedonien, Kroatien, Montenegro og andre steder. Ja, jeg kan da også godt forstå de familier, der bor dér, men pointen for mig er, at de lever i sikkerhed. De lever ikke under særlig gode sociale vilkår, men de er i sikkerhed. De får mad, der sker ikke noget, de bliver ikke dræbt, de bliver ikke forfulgt, de bliver ikke torteret. Vi

tager dem så herop og bruger et antal hundrede millioner kroner – ja, mere end 1 mia. kr. – på at hjælpe 10.000. Hvis vi lod være med at hjælpe dem, fordi de er i sikkerhed, kunne vi bruge den milliard til at hjælpe ti gange så meget, hjælpe ti gange så mange.

Det, jeg mener, er altså, at vi ikke kan gøre begge dele. Så må vi hjælpe flest mulige for de midler, vi har til rådighed.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg synes, der bliver flere og flere ting, hr. Helge Adam Møller skylder Folketinget en forklaring på. Og jeg synes, det er rart, vi i hvert fald nu får vendt nogle sten, og at vi får sat nogle ting på plads. Men jeg synes alligevel, der er en masse løse ender, som hr. Helge Adam Møller stadig ikke har svaret på.

Da Det Konservative Folkeparti havde regeringsmagten gennem 10½ år, havde man hele apparatet til sin rådighed. Man havde mulighed for at lave redegørelser, der belyste, hvad problemerne reelt er, og ikke de redegørelser, vi har set, der stort set har været indholdsløse. Man havde haft mulighed for at lave f.eks. nyhedsbreve, som den socialdemokratiske minister nu gør, hvor man får nogle ærlige og åbne oplysninger om, hvad der foregår på området. Det ville man ikke under en borgerlig regering. Det var nærmest, som om det var hemmeligt, hvad der foregik, og det undrer vi os over.

Noget af det, vi ville gøre, hvis vi kom i regering, var dog at bruge apparatet til at påvise over for Folketingets øvrige partier, hvor slemt det står til, og bruge apparatet til at være med til at overbevise Folketingets partier om, hvorledes man skal føre landets politik, for at det får en effekt. På det sociale område har vi f.eks. haft en deputation i Socialudvalget, der har påvist, at helt specifikt for udlændinges vedkommende kan man gå ind og lave en jackpot-effekt på tre paragraffer i bistandsloven, således at udlændinge både får kontanthjælp, revalideringshjælp og hjælp til enkeltydelser. Det bevirker, at de får langt mere, end nogen dansker er i stand til at suge ud af det sociale system. Det er kun en ordning, der gælder for de fremmede. Det var dog noget, man som regeringsparti havde haft mulighed for at påvise med hele det store apparat. Her er der altså nogle fejl og mangler.

[Tom Behnke]

Men vi savner også stadig et svar på det spørgsmål, som fru Pia Kjærsgaard stillede til hr. Helge Adam Møller: Hvad med alle de forslag, som Fremskridtspartiet har fremsat gennem tiderne, hvor Det Konservative Folkeparti ikke bare har stemt imod, men også har talt imod forslagene? Der ville der dog have været en omkostningsfri mulighed for at tilkendegive, hvilken holdning man havde.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg kan ikke huske samtlige de forslag, Fremskridtspartiet har fremsat i de 10 år; så mange år har jeg ikke været medlem af Folketinget. Men jeg kan i hvert fald sige, at de sidste par år, hvor jeg har været ordfører vedrørende udlændingepolitikken for mit parti og derfor har været med til de fleste debatter, har jeg hver eneste gang klart og tydeligt forholdt mig til de forslag, Fremskridtspartiet har fremsat, og sagt, hvad vores holdning var.

Angående forslaget om en folkeafstemning om udlændinge – som jeg ikke mener er mere end et par måneder siden vi behandlede, og hvor jeg også var ordfører – sagde jeg klart og tydeligt, hvorfor vi ikke ønskede at have en folkeafstemning om udlændingepolitikken. Det var, fordi det efter vores mening er fuldstændig umuligt at stille nogle relevante spørgsmål angående dette område, idet udlændingepolitikken jo omfatter mindst 50, 60 eller 70 forskellige afgørende, ikke detaljer, men hovedelementer. Og hvis man spørger: Skal udlændinge, der begår kriminalitet, behandles hårdere eller mildere end andre? – ja, så er jeg ikke i tvivl om, at det store flertal vil sige ja. Men hvad skal vi bruge det til? Hvis vi behandler dem en lille smule hårdere, har vi så opfyldt folkeafstemningens formål?

I virkeligheden kan vi ikke bruge en folkeafstemning til noget, og der er vel ingen af os, der er i tvivl om – i hvert fald ikke hverken hr. Tom Behnke, fru Pia Kjærsgaard eller jeg selv – at flertallet i befolkningen på udlændingområdet har nogle synspunkter, der ligger i rimelig overensstemmelse med det, jeg gav udtryk for. Det tror jeg faktisk. Men igen: Vi kan ikke afholde en folkeafstemning og få et meningsfyldt resultat vedrørende en lovgivning, der er så kompliceret, og derfor har vi stemt imod forslaget.

Svend Aage Jensby (V):

Det er indenrigsministerens redegørelse, der er til debat. Jeg kan alligevel ikke lade være med at starte mine bemærkninger som ordfører for Venstre med et par kommentarer til fru Pia Kjærsgaard.

Hvor har vi hørt fru Pia Kjærsgaards lektie mange gange. Nu er vi altså kommet i opposition sammen. Var det nu ikke en idé at forsøge at samle de borgerlige partier her i Folketinget i stedet for at trække den ene gamle hest ud af stalden efter den anden? Fru Pia Kjærsgaard ved godt, at vi ikke har haft parlamentarisk mulighed for at rette op på dette. Det synes jeg tiden må være kommet til nu. Eller frygter Fremskridtspartiet, at man vil tabe stemmer?

Må jeg så takke indenrigsministeren for redegørelsen. Jeg synes ikke, man kan få redegørelser nok om et så væsentligt emne, som dette her er.

Jeg deler ikke fru Dorte Bennedsens opfattelse af, at den tidligere regering ikke kom med nogen redegørelse. Det gjorde man faktisk, men lad det ligge; jeg synes, det er fint, vi har fået denne her, der er mange gode ideer i den, som jeg skal kommentere. Det vil jeg gøre lidt senere. Jeg har lyst til først at sige, at der forhåbentlig ikke er nogen, der er i tvivl om, at vi fra Venstres side naturligvis bakker op om og vil give husly til mennesker, der virkelig er i nød, og mennesker, der virkelig med rette kan betegnes som flygtninge. Det har Danmark forpligtet sig til, og det ligger også i Venstres grundholdning, at selvfølgelig skal vi gøre det.

Men når vi skal diskutere udlændingepolitik eller flygtningepolitik i Danmark, må vi have for øje, at verdens fattigdomsproblemer er enorme, og at de bliver endnu større; vi ser det i Nordafrika, vi oplever det i de tidligere Østbloklande. Vi står over for et kæmpeproblem; vi vil blive genstand for et kolossalt pres fra disse lande. Vi vil stå over for det, som jeg vil betegne som fattigdomsflygtninge, og det må vi have opmærksomheden utrolig meget henvendt på, når vi skal diskutere udlændingepolitik i Danmark, for vi kan ikke i dette lille land løse alverdens fattigdomsproblemer ved at give husly, bistand, og hvad ved jeg, til mange, mange millioner mennesker. Det ønsker vi i Venstre skal have en meget markant plads i vores udlændingepolitik fremover.

[Svend Aage Jensby]

Med hensyn til ministerens redegørelse vil jeg sige, at det glæder os, at ministeren er inde på, at kommunerne i større og større grad skal integreres i arbejdet med behandlingen af flygtninge. Det tror jeg er en meget god idé. Jeg går naturligvis ud fra, at det vil ske med respekt for det kommunale selvstyre, og at det vil ske åbent, også når det gælder de økonomiske relationer stat og kommuner imellem i relation til udlændingene. Men det bakker vi helt op.

Dernæst vil jeg sige, at vi synes, det er en fremragende idé – om ikke fremragende så dog udmærket – at man lægger op til en europæisk flygtningekommission. Det problem, vi står med, skal nemlig løses i meget bred sammenhæng. Det skal løses i EF-sammenhæng. Derfor har vi i Venstre længe undret os over, at regeringen har tøvet så længe med at ophæve det parlamentariske forbehold med hensyn til tilslutningen til asylkonventionen. Men nu kommer der en god idé, og det hilser vi meget velkommen, og vi håber, at vi i EF-sammenhæng kan nå videre frem.

Det har også i mange, mange år været Venstres politik, at man skal yde størst mulig hjælp i nærområderne, og det kan jeg se at ministeren også fremhæver på side 2 i redegørelsen som et af de væsentlige punkter, der skal sættes ind på. Det er, som også hr. Helge Adam Møller var inde på, en hjælp, der giver meget mere benefit, om jeg så må sige, hvis man gør det i nærområderne. Det bakker vi helt op.

Vi har også fra Venstres side længe ønsket en kortere sagsbehandlingstid. Men her deler jeg fuldstændig de bemærkninger, der kom med hensyn til klagesystemet. Man skal næsten have studeret i adskillige år for at have fuldstændigt overblik over de klagemuligheder, der er inden for vores udlændingelovgivning. Det er ikke rimeligt. Vi har i samfundet i øvrigt inden for justitsvæsenet og inden for forvaltningen i de senere år afkortet sagsbehandlingstiden ved at fastsætte begrænsninger for klagemulighederne. Det må vi også gøre inden for området her. Og jeg håber, vi kan få nogle konstruktive resultater ud af det, som ministeren her anfører om sagsbehandlingstid.

Jeg synes også, det er rigtigt, som der står, at det er utrolig vigtigt for, at vi kan få en ordentlig og værdig behandling af udlændinge, reelle flygtninge, der kommer her til landet og skal

være her, at man forbereder lokalbefolkningen. Det er utrolig vigtigt, at man sørger for, at udlændingene bliver integreret i lokalsamfundet.

Der nævnes – jeg tror, det er på side 10 i redegørelsen – også spørgsmålet om deltagelse i undervisning. Der står, at man kan gøre deltagelse i undervisning obligatorisk. Og så står der, at konsekvensen af, at man ikke deltager i undervisningen, *kan* være, at man får frataget sine bistandsydelser; man *skal* ikke miste dem. Efter Venstres mening *skal* man miste dem. Vi bliver simpelt hen nødt til ganske konsekvent som i alle livets andre forhold at stille krav, og hvis ikke kravet opfyldes, skal det have en konsekvens.

Men må jeg så sige, at når vi skal vinde forståelse i den danske befolkning for at modtage mange flygtninge – og vi modtager jo utrolig mange i forhold til vores størrelse – må ministeren også være indstillet på, at på de områder, hvor der sker misbrug, skal der reageres.

Hr. Helge Adam Møller har nævnt kriminaliteten. Man har set i Sønderjylland, hvordan jugoslaviske flygtninge organiserede sig i bander og lavede – i tusindvis, havde jeg nær sagt, men i hvert fald – talrige indbrud i området. Der må ske en meget kraftig reaktion over for sådan noget, for ellers mister man taget i lokalbefolkningen. Man vil ikke kunne forstå, at der ikke sker noget.

Man kan heller ikke forstå, at man kan se flygtninge – folk, som man mener reelt er flygtninge – rejse hjem på ferier gang på gang og opholde sig i månedsvi i fremmede lande. Jeg synes også, vi skal have taget fat på en ændring af udlændingeloven på det punkt.

Vi ønsker i det hele taget stramninger i vores udlændingelov. Først og fremmest må jeg sige, at vi naturligvis nu og her ønsker indført visumtvang, foreløbig over for folk fra Jugoslavien.

Jeg hørte den radikale ordfører indlade sig i diskussion med hr. Helge Adam Møller om, hvor de mennesker, som er omfattet af den undersøgelse, ministeren offentliggjorde i går, nu kom fra. Det er jo fuldstændig bedøvende ligegyldigt, om man kommer fra det ene eller andet land. I denne sammenhæng er det afgørende, om man kommer fra et sikkert land. Og jeg ser i Berlingeren i dag, at af 578 flygtninge, der fra den 26. april til den 9. maj kom til Dan-

[Svend Aage Jensby]

mark, havde de 542 haft længerevarende ophold i et tredjeland, især Tyrkiet. Man kan ikke forlange, at den danske befolkning skal have forståelse for en udlændingepolitik, når man læser sådan noget. De skal øjeblikkeligt sendes tilbage til det sikre tredjeland, de er kommet fra.

Vi ønsker også, som vi fra Venstres side har været inde på i EF-sammenhæng, at deltage i et europæisk fingeraftrykssystem. Det bliver vi nødt til. Vi har for et par år siden set, hvordan man misbrugte den danske, den norske og svenske bistandslovgivning ved simpelt hen at have ophold i 3-4 lande på én gang. Det kan vi ikke leve med. Og derfor, når vi nu er ved at komme ind på det europæiske samarbejde, som ministeren lægger op til, lad os så tage det næste skridt! Vi kan ikke styre den illegale flygtningestrøm, uden at vi deltager i dette samarbejde. Det kan sagtens lade sig gøre, uden at man krænker registerhensyn, oplysninger om personlige forhold osv.

Der er givet nogle yderligere bud i redegørelsen på, hvad der skal gøres, og hvilke lovgivningsmæssige initiativer der skal tages. Fra Venstres side vil vi kommentere det i løbet af dagen.

Jeg vil slutte med at spørge ministeren om to ting: Var det ikke på tide at lade hele integrationsarbejdet foregå ude i kommunerne? Hvad skal vi f.eks. med Dansk Flygtningehjælp? Kan vi ikke klare det ude i kommunerne?

Det andet spørgsmål er, om vi ikke kunne få en redegørelse om Dansk Flygtningehjælps økonomiske status. Hvor mange penge får Dansk Flygtningehjælp hvert år? Hvad er kriterierne for den måde, de bruger dem på, osv.? Det ville jeg gerne høre om.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg synes ikke, man skal klandre nogen for at sige det samme, når man bliver ved med at sige det, indtil tingene bliver gennemført.

Når vi klandrer V og K, er det jo, fordi V og K har ændret holdning og ikke har gjort noget ved det i regeringsperioden. Det er det, der er Fremskridtspartiets udgangspunkt. Men jeg vil gerne sige både til V og K, at det er da godt, hvis man har ændret signaler, det er da godt, hvis vi kan gå sammen om nogle ting. Det synes jeg ville være meget fornuftigt.

Nu sagde Venstres ordfører, at det ville være bedst, hvis man samlede de borgerlige partier – i Fremskridtspartiet kan vi bedst lide at sige ikkesocialistiske partier. Det var jeg faktisk talsmand for for et par uger siden, men jeg har fået en kury. Jeg kan nu forstå, at der nu er et nyt frieri på vej, og det tager jeg meget gerne imod. Det må meget gerne blive et hasteægteskab endda, for jeg synes virkelig, der er behov for, at Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet går sammen i opposition på en lang række punkter. Det synes jeg ville være fornuftigt. Hr. Svend Aage Jensby må vide, at det har jeg faktisk været ude med, men at der var en afvisning. Jeg ser dette som et frieri fra hr. Svend Aage Jensby til Fremskridtspartiet, og det tager vi meget gerne imod. Det er helt sikkert, at vi vil tage velvilligt imod invitationen, og vi håber på et arbejde sammen i opposition, så de tre partier måske kan opnå et flertal efter næste valg.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg forstår, at hr. Svend Aage Jensby ikke var enig i mine betragtninger om, at der ikke var sket noget i den forrige regerings tid. Det kan jo ikke overraske, at hr. Svend Aage Jensby har de synspunkter, for det er vel en ærlig sag, at man gerne vil forsvare den regering, som ens parti har været medlem af.

Når hr. Svend Aage Jensby dertil giver sig til at snakke om fattigdomsflygtningeproblemerne, må jeg sige, at en af hovedteserne i mine ganske mange indlæg i debatter gennem tiden har været, at netop fattigdomsproblemerne, de flygtningeproblemer, der opstår af dem, hverken kan eller skal løses gennem udlændingepolitikken. Netop derfor efterlyste Socialdemokratiet gang på gang fra den forrige regering et udspil, som også beskæftigede sig med fattigdomsproblemer og med ulandspolitik, for det er den måde, hvorpå vi skal bidrage til at løse disse problemer. Men et sådant udspil kom aldrig nogen sinde gennem disse år. Man råbte kun: »Ulven kommer, og derfor må vi stramme udlændingeloven«, og på den måde bidrager man ikke til at løse problemerne omkring verdens fattigdomsflygtninge.

(Kort bemærkning).

Ebbe Lundgaard (RV):

Jeg er godt klar over, at man helst skal tie stille, når der foregår frierier, man ikke selv er involveret i, men alligevel vil jeg sige til hr. Svend Aage Jensby, som henviste til Berlingske Tidendes opgørelse i dag over flygtninge fra Tyrkiet, at det ikke var det, jeg opholdt mig ved; jeg nævnte, at det var et problem, men at hovedparten af de flygtninge, indrejseforholdene er undersøgt for, kommer fra de tidligere jugoslaviske republikker. Derfor er det ikke for os rystende ligeegyldigt, hvor de kommer fra, men om de kommer fra sikre områder. For Det Radikale Venstre er Serbien og Montenegro med den viden, vi har i øjeblikket, ikke sikre områder for flygtninge fra Bosnien. Det var det, jeg ville slå fast, og det fastholder jeg.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Til fru Pia Kjærsgaard vil jeg sige, at der vist er et gammelt ordsprog, der siger, at den kvinde, der er alt for giftelysten, sjældent får den, hun ønsker. Men jeg mente i øvrigt meget af det, jeg sagde. Lad os nu føre en konstruktiv politik!

Må jeg så sige til fru Dorte Bennedsen: Så vidt jeg ved, har VK-regeringen ikke stået alene med ulandspolitikken. Jeg må indrømme, at vi også på det punkt har været i mindretal, og Socialdemokratiet har haft en stor del af ansvaret for – sammen med De Radikale – hvor store beløb vi skulle bruge til vores ulandsbistand. Og vi skal da vist ikke bruge mere end det, vi er oppe på nu: Det er mange, mange milliarder hvert år.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det er mest, fordi fru Dorte Bennedsen igen var oppe og præcisere, at der ligesom ikke var sket noget i den forrige regerings tid. Nu er spørgsmålet bare: Hvad sker der i den nye regering? For i oplægget her tales der om mere hjælp i nærområderne, frem for at vi tager flygtningene hertil. Man taler om, at man på asylcentre skal gøre brug af egne kræfter, således at man i asylcentre selv skal stå for en masse af de funktioner, der skal være – jeg vil tro, at det er sådan noget med rengøring, madlavning og lign. Det er også flot, det lyder rart,

og vi kan da 100 pct. tilslutte os, at det er det, man skal gøre.

Man taler også om kortere sagsbehandlings-tid. Man har endda skrevet, at regeringen er villig til at overveje nye løsninger, der kan medvirke til, at asylansøgere ophold i Danmark ikke udstrækkes unødigt, f.eks. gennem udsigtsløse klager eller genoptagelsesbegæringer. Ja, det har vi jo talt for de sidste 10 år. Det er rart, at det står her, og det er rart, at det er det, man vil.

Der står også på side 10, at for nye familie-sammenførte, voksne indvandrere gøres undervisning obligatorisk. Med obligatorisk forstås, at modtagelsen af offentlige overførsels-indkomster kan gøres afhængig af deltagelse i undervisning. Det lyder flot, og vi er helt hundrede procent enige.

Men når man så ser på de lovforslag, vi skal behandle i dag, er der ikke et eneste af disse positive punkter med. Så er det kun alt det negative, man lægger lovforslag på bordet om. Hvor er lovforslagene om alle disse positive tiltag? Dem mangler vi. Det er kun ord – hvor er handlingen?

(Kort bemærkning).

Grove (KF):

Det var fru Dorte Bennedsens kritik af den gamle regering, der kaldte mig herop.

Må jeg sige, at jeg har oplevet talrige samråd i Retsudvalget, indkaldt enten af fru Dorte Bennedsen eller af hr. Ole Espersen, med et eneste formål: at sørge for, at man ikke kunne føre en fornuftig udlændingepolitik. Gang på gang har vi set dette alternative flertal bruge et politisk spil, frem for at se på en reel mulighed. Det var den opposition, man måtte leve med i den gamle regering.

Jeg behøver vel bare at nævne hele palæstinenserlovgivningen, hele den særlovgivning, der blev gennemført helt ureglementeret bl.a. for at drille. Der var jo ikke realiteter i det. Og sådan kan vi nævne det ene eksempel efter det andet. Derfor er jeg tilfreds med, at ministeren nu, efter at vi har krævet oplysninger om de bekvemmelighedsflygtninge, vi får fra sikre områder, vil gøre noget ved det.

Nu venter vi så på, hvad der skal gøres. Det er jo ikke nok bare at tage til Genève og tale om det. Nu forventer vi at se nogle realiteter, og efter vores opfattelse er det et visumkrav,

[Grove]

der er realiteten her. Det er hurtigt, det er effektivt, og så viser man, at man mener noget med det.

Forskellen mellem Fremskridtspartiet og os er, at vi vil gerne hjælpe de reelle flygtninge. Derfor vil vi sætte ind på de områder, hvor vi har mulighed for at hjælpe flygtninge. Men hvis vi fortsætter med at drille hinanden, går det ikke.

Derfor tilsiger vi en seriøs opposition vedrørende dette spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg går ud fra, at en seriøs opposition ikke fortsat vil være ensbetydende med de skænderier, vi har oplevet mellem Fremskridtspartiet og De Konservative her til morgen. Men det skal jeg i øvrigt ikke blande mig i; det er de to partiers egen sag.

Jeg vil gerne sige om det med forslagene, der mangler, at sagen er, at der på dette område på socialdemokratisk initiativ blev fremsat og vedtaget et beslutningsforslag om bedre integration af flygtninge og indvandrere. Det blev fremsat i to omgange, men blev vedtaget sidste år ved denne tid. Det skete der ikke så forfærdelig meget ved i den foregående regerings tid, men nu har den nuværende regering altså har 4½ måned – eller hvor længe det nu er – efter regeringsskiftet lagt den første pakke frem. Og de forslag, der blev efterlyst før, bl.a. om obligatorisk undervisning, kan jeg trøste med kommer til efteråret. Og hvis jeg ikke husker meget fejl, står det faktisk også i det materiale, der er udsendt til ordførerne.

Lad mig så sige til hr. Grove, at det jo er en flot påstand, at vi kun gør tingene for at drille. Men det må jo være hr. Groves sag, om han mener det.

Hvad angår palæstinenserlovene, vil jeg sige, at det var nu altså ikke noget socialdemokratisk forslag, men det er korrekt, at vi støttede det. Det handlede jo netop om, at den forrige regering ikke havde fået gjort noget ved sagsbehandlingstiderne. Sagen er, at palæstinenserne kom herop, de havde en 1-årig rejsehjemmel, og hvis deres sager blev afgjort negativt og de blev udvist inden det år, kunne de rimelig uproblematisk komme ind i Libanon på deres rejsehjemmel. Men de havde siddet her i 1 år, 2 år, 3 år, og det vil sige – egentlig

kendte alle situationen – at de ikke havde en hunds chance for at komme ind i Libanon uden at komme i problemer. Det var baggrunden for det forslag. Det kan hr. Grove så kalde drilleri, vi andre kaldte det faktisk en form for anstændighed.

Så må jeg sige, at jeg synes, det er rørende, at hr. Grove og Det Konservative Folkeparti vil støtte, at vi hjælper reelle flygtninge. Jeg gad se det menneske i denne sal, inklusive Fremskridtspartiet, der ikke kan skrive under på det. Men det, jeg ville ønske, var, at hr. Grove ville definere, hvad han mener. Vi mener alle, at det, der skete i går – det har jeg også givet udtryk for – skal vi gøre noget ved. Jeg vil gerne have en ordentlig definition af, hvad hr. Grove forestiller sig ved reelle flygtninge.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

I forlængelse af fru Dorte Bennedsens indlæg vil jeg også gerne bede hr. Grove om at komme op og fortælle om de tilfælde, hvor Fremskridtspartiet ikke har villet hjælpe reelle flygtninge. Hr. Grove sagde, at forskellen på De Konservative og Fremskridtspartiet var, at Det Konservative Folkeparti vil hjælpe reelle flygtninge. Jeg vil gerne bede hr. Grove om at komme herop og fortælle, hvornår Fremskridtspartiet har nægtet det. Jeg synes, det var en meget ubehagelig og en meget dum påstand, hr. Grove kom med.

De gange, der har skullet gives bevillinger, f.eks. til oprettelse af flygtningelejre i forbindelse med det tidligere Jugoslavien, har Fremskridtspartiet da været med – naturligvis. Det har været vores holdning hele vejen igennem. Men der, hvor vandene har skilt, har været ved bekvemmelighedsflygtninge og de rigtige flygtninge. At så Det Konservative Folkeparti er begyndt at synge med på andre strofer, skal vi kun være glade for. Men jeg synes, det var en meget, meget uberegtiget sætning, hr. Grove kom med, og jeg vil gerne bede om nogle eksempler.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

En enkelt kommentar til fru Dorte Bennedsen angående palæstinenserne: Det er da rigtigt, at et antal af disse palæstinensere, som

[Helge Adam Møller]

man vedtog den fuldstændig urimelige særlov for, havde været i Danmark i mere end et år, og en del også mere end to år. Men hvem var skyld i, at de havde været her i mere end et år eller i mere end to år eller endnu længere? Det var de jo selv.

De havde brugt ethvert tænkeligt smuthul i den danske lovgivning for at få deres sag genoptaget og genoptaget og genoptaget. De havde givet forkerte og falske forklaringer eller ændrede i hvert fald deres forklaringer, så der fremkom nye oplysninger og sagen derfor måtte genoptages. De havde klaget og anket til ombudsmanden gentagne gange. Så altså, når man havde været her i flere år, var man selv årsag til det.

Derfor var det fuldstændig urimeligt, at man vedtog den særlov.

Formanden:

Nu er det jo ikke den, der er til forhandling i dag.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Det er jeg ganske enig med formanden i, og jeg skal også kun lige komme med en enkelt bemærkning, som ikke vedrører palæstinskerne, men vedrører en debat, vi havde sidste forår, i marts-april, om disse ting. Og i den forbindelse kunne vi gennemgå, hvad sagsbehandlingstiderne har været.

Jeg kan ikke huske dem eksakt i hovedet, men jeg tror ikke, at jeg tager meget fejl, når jeg siger, at 36 pct. af asylsagerne havde taget mere end 16 måneder i første og anden instans, det vil sige i direktoratet og i nævnet; 36 pct. havde taget mere end 16 måneder. Jeg erindrer en række sager, hvor det havde taget op til 10 uger, før politiet afhørte disse folk første gang. Så jeg skal ikke bestride, at der er nogen, der har udnyttet klagesystemet.

Men det var ikke det, der var grundproblemet. Grundproblemet var, at den daværende regering lod sagsbehandlingstiden vokse og vokse og vokse, fordi man ikke ville sætte ressourcer af til det, på trods af at der ud over det menneskelige aspekt var god økonomi i det.

Ebba Strange (SF):

Ja, med formandens tilladelse vil jeg vende

tilbage til indenrigsministerens redegørelse om Danmarks udlændinge.

Formanden:

Det behøver ikke formandens tilladelse.

Ebba Strange (SF):

Jeg vil starte med at rose indenrigsministeren for, at hun har skabt åbenhed omkring debatten om udlændinge i Danmark, bl.a. gennem de nyhedsbreve, som man har lovet skal komme hver 14. dag. Det er med til at nedbryde myter og fordomme og inspirere til en debat på et sagligt grundlag.

Indlæggene fra Venstre og De Konservative i dag underbygger med al tydelighed det, jeg ville sige om ministerens konservative forgængere på posten, nemlig at de altid tog udgangspunkt i noget, der kunne komme til at ligne et skræmmebillede, nemlig at hvis vi ikke strammer op nu, så sker der det og det og det.

Det saglige grundlag, der er fra indenrigsministeren, kan vi diskutere på grundlag af. Vi kan diskutere, hvordan vi skaber den bedst mulige situation for udlændinge og for danskere med de udlændinge, vi nu engang har i Danmark, og med dem, vi ved der vil komme; for vi ved, at der vil komme flere flygtninge og også flere gennem familiesammenføringer. Sådan er virkeligheden, så længe vi vælger at leve i et samfund, der bygger på grundlæggende menneskerettigheder. Og det håber jeg vi bliver ved med at vælge at gøre. Der vil i den samme periode være mange, der forlader Danmark igen. For sådan er det i en verden, der er fuld af bevægelse.

På den baggrund vil jeg så diskutere de konkrete politikområder, som ministeren beskæftiger sig med.

SF støttede, at udlændingeadministrationen flyttede fra Justitsministeriet til Indenrigsministeriet. Det, jeg vil spørge om i dag, er, om det kun var et formelt signal, eller om der også ligger noget reelt i det. Og det, jeg tænker på, er, om der ligger i det, at man kunne forestille sig at formindske politiets rolle i forbindelse med afhøringer af asylansøgere. Det er noget, vi ofte har drøftet i de forgangne år – og det har selvfølgelig ikke været muligt at komme ind på en drøftelse, før ministeren nu tog det skridt at flytte administrationen – om vi ikke var bedre tjent med, at det var almindelige sagsbehand-

[Ebba Strange]

lere af forskellig slags, der foretog afhøringerne, og at man så brugte politiet til det, de er gode til, nemlig til efterretningsvirksomhed – der har vi PET – og til egentlig efterforskning, hvis man bliver usikre med hensyn til, om der ligger noget fordækt, noget skjult nedenunder?

Når jeg foreslår det, er det, fordi vi har så mange udsagn fra afhørte asylansøgere om, at de har følt sig bremsede, at de har følt sig hæmmede, at de ikke er kommet med alle oplysningerne, fordi de har siddet over for en politimyndighed, som de derhjemme fra har haft dårlige erfaringer med, og som de derfor har holdt noget skjult for. Jeg tror, at civile sagsbehandlere vil kunne klare mange af de opgaver.

SF støttede også indenrigsministerens forslag om at oprette en europæisk flygtningekommission, der i samarbejde med UNHCR kunne sikre koordineringen af de europæiske landes indsats på flygtningeområdet.

Jeg synes, det er meget beklageligt, at forslaget tilsyneladende ikke er blevet modtaget særlig positivt i kredsen af EF-lande. Så vidt jeg kan læse af referaterne fra topmødet mellem EF's immigrationsministre, har de ligesom de borgerlige partier her i salen mere været optaget af, hvordan man kan holde udlændinge ude, end af, hvordan Europa kan leve op til de forpligtelser, der ligger i menneskerettigheds erklæringen, som er en europæisk opfindelse.

Ikke mindst flygtninge fra det tidligere Jugoslavien rejser naturligvis problemer for Europa, og alle må vi erkende, som også FN's flygtningehøjkommissær har fastslået, at vi ikke kan forvente hjælp til Jugoslavien-flygtningespørgsmålet fra nogen anden verdensdel. Det ville også være urimeligt at forvente det, for det er et europæisk problem, og jeg tror personlig, at grænsen er nået for, hvad det egentlige nærområde kan klare. Selv om jeg mener, at vi fortsat skal tilbyde at øge hjælpen dernede, kan jeg godt forstå, hvis Kroatien, der har omkring 1 mio. flygtninge, siger, at det faktisk ikke kan klare mere, heller ikke selv om vi vil købe deres hoteller, eller hvad det nu er vi vil.

Til den debat, der har været om den undersøgelse, som er refereret i dagspressen i dag, og som jeg har fået lidt materiale om, vil jeg sige, at jeg ikke har det dårligt med, at folk, som har opholdt sig i Serbien, Montenegro, Makedonien og Kroatien, kommer herop, for jeg opfatter hele det gamle Jugoslavien som så usikkert et

område, at hvis jeg efter først at være flygtet fra Bosnien – og det er situationen – fik mulighed for det, ville jeg også gøre det. Vi ved, at de bosniske muslimer er i krig ikke bare med de bosniske serbere, men også med de bosniske kroater, så tryghed og sikkerhed finder de først uden for det tidligere Jugoslaviens grænser, måske lige med undtagelse af Slovenien, for dér tror jeg godt at de kan være i sikkerhed. En stor del af dem kommer fra de lande, og det har jeg det ikke dårligt med, men jeg vil godt sige til det med jugoslaverne, at vi stemte for loven om midlertidig opholdstilladelse og har også støttet udvidelsen af den, men det varer nok ikke så længe, før vi skal til at overveje, hvad vi egentlig vil med den, for efter SF's opfattelse skal de i hvert fald ikke sidde mere end 2 år i den situation, at de ikke må modtage integreringsprogrammer, ikke må søge arbejde og ikke må sende deres børn i almindelig skole. De kommer til at leve på nogle øer, og det må ikke vare mere end 2 år. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, men det er ikke noget, jeg har lagt mig fast på eller har diskuteret med nogen, om man eventuelt også kunne overveje noget, der lignede vores åbenbar grundløs-procedure i forbindelse med dem, der kommer fra det tidligere Jugoslavien, når man alligevel kigger på deres sag. Det ved vi fra direktoratet at man gør, og så kunne man sige, at disse folk kommer fra Tyskland, Sverige – der er vist kun 3 fra Sverige og 1 fra Tyskland, så det er altså ikke derfra, det store antal kommer – og for min skyld også fra Tyrkiet, og prøve at se, om de er i sikkerhed dér. Det er ikke sikkert, at det kan gøres på den måde, men jeg vil bare smide det på bordet som en mulighed.

Det sidste europæiske spørgsmål, jeg vil rejse, er, hvordan det går med at finde frem til en fælles flygtningedefinition i EF-landene. Vi har været meget optaget af, at man i Danmark og i andre lande både har FN's flygtningekonvention som grundlag for, hvad en rigtig flygtning er – apropos debatten mellem fru Pia Kjærsgaard og De Konservative – og derudover et de facto-flygtningebegreb. Det er der nogle lande der ikke har, og det giver et problem i forbindelse med en fælles europæisk asyl- og flygtningepolitik. Jeg vil godt høre ministeren, om man kommer videre ad den vej.

[Ebba Strange]

Den nationale del af udlændingeredegørelsen kommer vi ind på, når vi skal drøfte de enkelte lovforslag, men af hensyn til min senere ordførertale bliver jeg nødt til allerede nu at stille et spørgsmål om repatrieringsforslaget, som jeg godt vil forudskikke at jeg har mange kritiske bemærkninger til. Jeg har slået op i min bistandslov og i alle de love, der er henvist til, men læser jeg det rigtigt, når jeg forstår forslaget, som om det faktisk kun henvender sig til de mennesker i Danmark, der modtager offentlig hjælp, og ikke til dem, der har helt normalt lønarbejde? Jeg kan se, at der skal foretages en økonomisk vurdering, men jeg kan også se, at man henviser til de grupper, der er omfattet af bistandslovens § 134 a, og derfor vil jeg gerne have svar på det, inden vi går i gang med de enkelte forslag, for min ordførertale vil afhænge lidt af det svar.

SF synes, at det principielt er godt at inddrage kommunerne mere i arbejdet med flygtninge og asylansøgere. Vi tror, at det vil kunne øge den integration, som vi alle sammen ønsker, og som er meget svær, ikke fordi flygtninge og udlændinge ikke frygtelig gerne vil have dansk undervisning – de står i kø for at få den, så problemet ligger ikke dér – men fordi vi, selv om vi laver boligplan og danskere bor i opgang sammen med de fremmede, og selv om de har lært dansk, alligevel er tilbageholdende med at indgå i en nær kontakt med udlændingene; det ved vi fra mange, mange, mange ud-sagn fra udlændingene.

Derfor ville et større kommunalt engagement måske hjælpe lidt til at gøre befolkningen i kommunerne mere sikre og trygge ved de nye medborgere, de har fået.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Fru Ebba Strange gjorde i begyndelsen af sin tale meget ud af at understrege, at vi selvfølgelig skulle tilgodese grundlæggende menneskerettigheder. Det blev ligesom antydnet, at det havde den tidligere regering og den tidligere justitsminister måske ikke helt levet op til.

Det er en opfattelse, som jeg bestemt ikke deler, for jeg er enig i, at vi selvfølgelig skal tilgodese grundlæggende menneskerettigheder, men jeg vil godt spørge meget direkte: Hvis man er flygtet fra en borgerkrig i Bosnien engang i efteråret 1992 og siden da i 7 eller 8

måneder har opholdt sig under sikre forhold enten ved en privat indkvartering forestået af Røde Kors eller i en lejr et eller andet sted i Tyrkiet, Ungarn, Makedonien, Polen, Kroatien eller nogle af de mange andre lande, som 90 pct. af alle de bosniere, som altså kommer til Danmark i disse uger, kommer fra, er det så virkelig rimeligt, at man tager til Danmark og beslægtter mange ressourcer, som, hvis vi i stedet anvendte dem i nærområdet, kunne hjælpe 10 gange så mange mennesker? Hvem er det, der tilgodeser de grundlæggende menneskerettigheder? Hvem er det, der tænker på flest mennesker? Er det fru Ebba Strange eller mig og mit parti, der har givet udtryk for, at vi skal bruge det antal milliarder, vi har til rådighed, således, at vi hjælper flest mulige mennesker? På baggrund af det, indenrigsministeren har lagt frem i går, må vi konstatere, at det ikke har været tilfældet det sidste halve år, og det sagde indenrigsministeren også direkte i går i tv. Det må give os anledning til at tænke på, om det virkelig er de rigtige mennesker, vi har hjulpet, og det er det desværre ikke.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg er ked af, hvis jeg ikke har udtrykt mig tydeligt. Det, jeg sagde om menneskerettighederne, var, at vi må se i øjnene, at der vil komme flere udlændinge, både familiesammenførte og flygtninge, så længe vi vælger at leve i et samfund, der bygger på grundlæggende menneskerettigheder.

Jeg har ikke sagt et eneste ord om den forrige regerings holdning til de grundlæggende menneskerettigheder; det ville ligge mig fjernt. Det var faktisk under den forrige regering, at vi indførte de europæiske menneskerettigheder som en del af den danske lovgivning. Jeg sagde bare, at vi har truffet det valg, og derfor må vi se i øjnene, at der vil blive ved med at komme udlændinge, så længe verden er så urolig. Det var sådan set mere en advarsel på grund af nogle af de signaler, der en gang imellem kommer fra Fremskridtspartiet.

Spørgsmålet om, hvorvidt det er de rigtige, vi hjælper, er en ældgammel diskussion. Jeg kommenterede det helt konkret i mit ordførerindlæg ved at sige, at jeg ikke har det dårligt med, at vi modtager dem, der kommer fra det tidligere Jugoslavien, måske lige på nær dem

[Ebba Strange]

fra Slovenien, for jeg er overbevist om, at de muslimske bosnieres skæbne kan være meget usikker også i Kroatien, Serbien og Montenegro. Der er sikkert nogle, der kan leve dér, men der er også nogle, for hvem det vil være usikkert.

Da jeg spagfærdigt sagde, at jeg selv havde tænkt på, om man eventuelt kunne bruge åbenbar grundløs-proceduren, eller noget der lignede den, var det i forbindelse med dem, der kommer fra Tyrkiet, Tyskland, Sverige, eller hvor de ellers kommer fra.

Jeg synes, det er et problem, og jeg vil godt være med til at kigge på det, men jeg hopper ikke umiddelbart på den med visumtvangen.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

En klar og hurtig undskyldning for den første misforståelse, hvor jeg sammenblandede det med menneskerettighederne og den tidligere regering; det beklager jeg.

Der behøver altså ikke at være usikkert i Serbien. For en bosnisk serber, der er flyttet til Serbien, fordi han boede i et af de områder, som muslimerne behersker i øjeblikket, vil jeg tro, der er rimelig sikkert. Makedonien mener jeg heller ikke der er de store problemer i, og heller ikke masser af steder i Kroatien, Montenegro osv. Jeg tror faktisk, at 90 eller måske kun 85 pct. kommer fra, hvad man må betegne som sikre forhold, hvor de altså ikke lider nogen som helst nød eller overlast, selv om de måske ikke lever lige så godt, som de kunne i Danmark, Sverige eller Norge, og min holdning er helt klippefast, at det er urimeligt, at vi bruger nogle penge på dem, som vi kunne anvende med større effekt et andet sted, men den debat har vi jo også mulighed for at tage op senere.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Kun den tilføjelse, fordi der jo er grænser for, hvor langt vi kan nå på korte bemærkninger, at jeg er enig med hr. Helge Adam Møller i, at en bosnisk serber sikkert er tryk nok i Serbien. Hvis det derimod drejer sig om en bosnisk muslim, mener jeg bestemt ikke han er tryk nok i Serbien, og det vil sige, at for at kunne forholde os på en mere nuanceret måde til

den foreløbige undersøgelse, der er lavet, må vi vide noget mere om personerne. Det var selvfølgelig derfor, det i mit hoved sagde noget om åbenbar grundløs, for vi ved jo alle sammen, at ligesom når det er almindelige asylansøgere, gennemgår Direktoratet for Udlændinge hver enkelt sag – hvor kommer de fra, hvad er de for nogle, hvad er deres baggrund osv.? – og i den forbindelse vil de også finde ud af etnisk oprindelse, hvilken nationalitet pågældende har, hvordan deres situation har været, og så ville vi få et bedre billede af, hvilke personer det egentlig handler om og ikke kun hvilke grupper.

Pia Kjærsgaard (FP):

Det er faktisk en meget væsentlig debat, som vi har i dag, og jeg tror, at alle politikere uanset politisk tilhørsforhold i hvert fald er klar over, at det er en af de ting, som interesserer vælgerne utrolig meget. Jeg tror, vi alle sammen mærker det, når vi er til forskellige møder i landet, når vi får stillet spørgsmål, får breve, telefonopringninger og henvendelser. Danskerne går meget op i dette område og føler, at den lovgivning, vi har, i øjeblikket fungerer forkert.

Danskerne har ikke nogen forkert opfattelse af, hvordan man skal behandle flygtninge, for danskerne er efter min opfattelse generelt et hjælpsomt folkefærd, som gerne vil gøre en indsats for andre mennesker, der ikke har det så godt som dem selv, men der er ingen tvivl om, at grænsen er nået, og at det store flertal af Folketingets politikere heller ikke på dette område er i overensstemmelse med folks opfattelse af, hvordan tingene skal fungere.

Indenrigsministeren er kommet med dette debatoplæg, og ministeren skal bestemt have tak for, at vi kan komme til at føre debatten endnu en gang i folketingssalen og måske ad omveje og måske over længere tid kan pejle os ind på noget bedre, men i hvert fald for, at der på dette meget væsentlige punkt sker nogle stramninger.

Oplægget fra indenrigsministeren hedder »Danmarks udlændinge«, men en gennemlæsning af hæftet med de 21 punkter viser, at det alene er personer fra det tidligere Jugoslavien, der interesserer indenrigsministeren, og så mangler der altså noget. Det er jo ikke alene fra det tidligere Jugoslavien, vi modtager flygtninge, men også fra en meget stor del af ver-

[Pia Kjærsgaard]

den, men selv om hæftet kun koncentrerer sig om eksjugoslaver, synes jeg, at man i debatten også bør medtage palæstinensere, tyrkere, tamiler, somaliere, russere, libanesere, iranere, irakere og andre folkeslag, der er søgt op til Nordens smørhul med gode sociale forhold.

Det savner jeg utrolig meget i ministerens beretning, som jeg mener fejlagtigt er baseret på en enkelt gruppe. Det er klart, at det er et meget stort og tilmed voksende problem med de mange asylsøgere fra det tidligere Jugoslavien, og det er forfælt, at vi modtager så mange tilrejsende fra dette område, når der er plads i hjemlandet og mulighed for at anbringe og hjælpe disse mennesker tæt på deres eget område. Det er blevet nævnt gang på gang heroppefra, og ministeren skriver også selv i sin redegørelse, at man hjælper bedre, billigere og udnytter ressourcerne mere effektivt, hvis man gør det på stedet.

Bus efter bus ankommer til den danske grænse med asylsøgere, der er kørt til Polen og sat på færgen til Danmark, hvor de så kan søge om asyl. Det, vi mangler, og det er også blevet nævnt, er den visumpligt, som vi ser praktiseret i andre lande omkring os, og som kan standse tilstrømningen, der endda kan forventes optrappet efter de fornuftige tyske stop, som blev vedtaget i sidste uge. Midlertidige opholdstilladelser, som gives til eksjugoslaver, er en narresut for den danske befolkning, og det tror jeg godt ministeren er klar over, for de sikrer jo ikke, at de, der får midlertidig opholdstilladelse, igen forlader Danmark, når der forhåbentlig på et tidspunkt atter er fred i det tidligere Jugoslavien.

Alle de tilrejste har ret til at søge asyl i Danmark, uanset hvordan de er kommet herind, også på en midlertidig opholdstilladelse, og når man har boet her i en årrække, hvorfor skulle man dog så vende tilbage, medmindre man blev tvunget til det. Uanset hvordan det ender i det tidligere Jugoslavien, er der vist ingen, der er i tvivl om, at det vil blive meget dårlige forhold, man skal vende tilbage til, og med den lovgivning, vi har – og ministeren må ikke blive ved med at foregøgle, at der kun er tale om midlertidige opholdstilladelser – vil det nok være meget svært for ikke at sige umuligt at få flygtninge fra det tidligere Jugoslavien til at vende hjem igen.

I indenrigsministerens redegørelse, pkt. 10, skrives i sidste afsnit:

»Hele ordningen er således tilrettelagt med henblik på, at de pågældende personer skal vende tilbage, når forholdene tillader det.«

Jeg vil godt høre, hvad regeringen agter at foretage sig, når det ikke sker. Har man taget nogen forholdsregler? Ved man, hvad man vil gøre, når det viser sig, at flygtninge ikke kan eller vil vende hjem igen?

I Fremskridtspartiet er vi meget enige med indenrigsministeren i, at der skal søges skabt en meget kortere sagsbehandlingstid, men vi er nok ikke enige i, at det skal ske ved en stramning af den nugældende lov, hvor ankeinstans efter ankeinstans forlænger sagsbehandlingen. Når alle muligheder er udtømte, har vi set det, vi har diskuteret lidt i dag, nemlig at man så besætter en kirke eller går til pressen, som omtaler sagen, hvorefter politikerne desværre laver særlove, og dermed er de selv med til at forlænge og fordyre tingene.

Indenrigsministeren fokuserer desværre mere på ressourcer end på lovgivning, så på det område når vi nok ikke til enighed, for problemerne løses efter Fremskridtspartiets mening ikke af penge og ekstra arbejdskraft alene; der skal også ske en stramning af de nugældende love.

Det er interessant at læse i et af afsnittene, at regeringen er villig til at overveje nye løsningsmetoder, så et ophold ikke forlænges unødigt, f.eks. igennem udsigtsløse klager eller genoptagelsesbegæring, og det ville være fint, hvis indenrigsministeren ville uddybe, hvad det er regeringen tænker på.

Jeg må endnu en gang understrege, at vi er enige med regeringen, og jeg kan forstå med de andre partier, også SF, i, at hjælp så nær på hjemlandet som overhovedet muligt er det bedste, så den tankegang holder vi fast i, når vi taler om eksjugoslaver. I stedet for at bygge flygtningebyer i Danmark, og loven om det er vedtaget af alle partier undtagen Fremskridtspartiet, vil både penge og ressourcer kunne bruges meget bedre tæt på hjemegnen, og det kan ikke understreges tit nok.

Vi støtter naturligvis regeringens intentioner om at forstærke den humanitære indsats i eks-Jugoslavien, men vi vil meget gerne have, at regeringen også ser på en stramning af muligheden for at rejse til Danmark fra eks-Jugoslavien, og vi vil altså endnu en gang anbefale indførelse af visumpligt.

[Pia Kjærsgaard]

Efter den nye undersøgelse, der er kommet, vil jeg gerne høre, hvad ministeren har tænkt sig at gøre. Vil ministeren se mere positivt på en indførelse af visumpligt? Jeg kan forstå, at ministeren er overrasket over undersøgelsen – det er vi ikke i Fremskridtspartiet – og når ministeren siger, at hun er overrasket over, at så mange ikke er rejst direkte til Danmark, men har været i områder, der er sikre, og over, hvor mange det er, mener jeg det bør betyde, at ministeren alvorligt vil overveje den visumpligt, som faktisk ganske mange partier i Folketinget anbefaler ministeren at indføre.

Så foreslår ministeren, at man skal oprette et ligestillingsnævn. Også her mener jeg, at man bliver nødt til at spørge, hvad man regner med at det vil koste. Vi ved, at vi bruger utrolig mange, mange, mange penge på udlændinge, og ikke bare dem, der er opført på statsbudgettet, men også rundt omkring i kommuner og amter, så jeg vil godt lige høre, hvad denne yderligere foranstaltning kommer til at koste.

Jeg kunne også godt tænke mig at høre, hvad regeringen forestiller sig der yderligere skal ske for at fjerne den naturlige barriere, der er mod, at fremmede får job i Danmark i en tid, hvor der, som ministeren siger, er 350.000 danskere uden job. Hvordan skal det kunne lade sig gøre? I ministerens redegørelse mangler der noget langt mere konkret fra regeringen om, hvordan den vil gribe denne sag an, for det er ikke nok at komme med en redegørelse, nogle hensigtserklæringer og en buket lovforslag, som bestemt ikke er gode. Vi mangler en helt klar lovmæssig opbakning af mange af de gode intentioner i ministerens redegørelse, og jeg vil meget gerne vide, hvordan i alverden man dog havde forestillet sig, at flygtninge skulle kunne få arbejde i Danmark med den rekordstore arbejdsløshed, som vi desværre har. Som bekendt er der lavet en undersøgelse, der viser, at 87 pct. af flygtningene er i bistandssystemet, og at de uhjælpeligt sidder fast dér.

Er der så behov for alle disse integrationsprogrammer og særbehandlinger med ligestillingsnævn og lignende i stedet for en kraftigere indsats for, at de tilrejsende ikke skal kunne blive i landet, men hurtigst muligt vende hjem?

Til slut vil jeg godt sige til ministeren, der nævner i punkt 20, at vi mangler statistik på dette område, at der er alt for mange myter om

både opadgående og nedadgående tendenser, og derfor forventer vi, at regeringen kommer med en langt mere fuldstændig statistik over udlændingesituationen i Danmark, og det vil vi følge op.

(Kort bemærkning).

Ebbe Lundgaard (RV):

Fru Pia Kjærsgaard sagde, at danskerne sådan i al almindelighed føler, at lovgivningen på dette område er forkert. Jeg ved ikke, om fru Pia Kjærsgaard har tænkt på, at det måske kunne skyldes, at Fremskridtspartiet bidrager ganske alvorligt til at fremstille lovgivningen og forholdene ret negativt.

Når fru Pia Kjærsgaard nævner, at der arrangeres busrejser op til det nordiske smørhul, måske især til Danmark, kunne det jo også skyldes, at vi mangler en samlet europæisk flygtningepolitik, så landene kunne dele ansvaret. I øvrigt vil jeg tilbagevise, at det normalt er den måde, flygtninge kommer til Danmark på, men jeg vil gerne medgive fru Pia Kjærsgaard, at redegørelsen giver anledning til nogle overvejelser.

Jeg forstår, at der efterhånden er bred enighed om at støtte indsatsen i nærområderne. Det er ingen gået imod, og jeg synes, det er vigtigt, at vi holder fast i den enighed og styrker den indsats, som også er nævnt i regeringens handlingsplan.

Til allersidst: Der blev stillet spørgsmål om særlovgivningen for jugoslaver, som jeg ikke synes skal stå ubesvaret her under de korte bemærkninger, selv om jeg tror, ministeren vil komme tilbage til det. Det er sådan, at hvis denne lovgivning ikke bliver forlænget, har de jugoslaver, der stadig er i landet, når den udløber, almindelig flygtningestatus og kan søge asyl på lige fod med andre. Det er helt klart i lovgivningen, og det tror jeg fru Pia Kjærsgaard ved; jeg synes, det var vigtigt at få sagt det her.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg var lidt ude efter hr. Grove før, der også gik op med en påstand om Fremskridtspartiet, og nu gør hr. Ebbe Lundgaard fra Det Radikale Venstre det samme.

[Pia Kjærsgaard]

Hvornår er Fremskridtspartiet kommet med forkerte oplysninger om den udlændingelovgivning, som vi altid har været imod, og som nu efterhånden flere og flere partier bliver imod? Jeg vil godt bede om nogle helt konkrete eksempler i stedet for at høre forskellige ordførere bare gå op med sådan nogle flokler.

Så vil jeg være lidt mere venlig og sige til hr. Ebbe Lundgaard, at vi er helt enige i, at der skal ske noget på europæisk plan. Det har ministeren så sandelig også fået vores opbakning til hele tiden og hele vejen, og både den tidligere og den nuværende regering har fået Fremskridtspartiets opbakning til, at man lægger indsatsen lokalt, og det vil vi godt være med til at bevilge ressourcer til.

Når vi vender os imod den nye liberale udlændingelov – med nogle enkelte stramninger hen ad vejen – er det, fordi den i alt for mange år i den grad har forstærket modstanden hos den danske befolkning. Det er min klare opfattelse – og jeg tror også, det er hr. Ebbe Lundgaards, selv om hr. Ebbe Lundgaard er radikal – at der ikke er opbakning i befolkningen bag den politik, som et stort flertal i Folketinget har ført på dette område i alt, alt for mange år.

Vi er tilfredse med, at der nu lyder nye toner fra nogle af partierne; selv hos Socialdemokratiet er der ved at være en åbning for, at der skal strammes gevaldigt op på dette område.

Desværre har hr. Ebbe Lundgaard fuldstændig ret i, at selv om man får midlertidig opholdstilladelse, kan man søge asyl i Danmark. Når jeg spørger ministeren, er det, fordi ministeren den ene gang efter den anden understreger over for offentligheden, at der er tale om en midlertidig opholdstilladelse. Det er en narresut, for de, der kommer herop på midlertidig opholdstilladelse, har bagefter nøjagtig den samme ret til at søge asyl som alle andre.

(Kort bemærkning).

Ebbe Lundgaard (RV):

Det bliver svært inden for tiden af de korte bemærkninger at komme med eksempler på det, fru Pia Kjærsgaard beder om.

Men når man lytter til Fremskridtspartiets holdning i flygtningedebatten, hører jeg ofte spørgsmål af denne art: Bruger vi for mange penge på flygtninge? Man hører sjældnere Fremskridtspartiet spørge danskerne, om de føler sig beriget af samværet og samtalen med flygtninge og indvandrere.

Jeg håber, at det var kommentar nok.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg er ganske positivt overrasket over den udmelding, vi fik her, nemlig at man er klar over, at den midlertidige opholdstilladelse kun er ganske midlertidig, for i det øjeblik, hvor man søger asyl, kører proceduren fuldstændig, som den altid har gjort.

Under førstebehandlingen af lovforslaget om at videreføre og udvide ordningen med midlertidig opholdstilladelse stod jeg her på talerstolen og sagde, at hele forslaget var ét stort illusionsnummer. Det er at stikke befolkningen blå i øjnene, når man siger, at det er midlertidige opholdstilladelser, for det er det ikke i den virkelige verden. På det tidspunkt tilbageviste ministeren det, men jeg er glad for, at dele af regeringen har indset, at det var et illusionsnummer.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Mine bemærkninger om menneskerettigheder under mit ordførerindlæg blev misforstået af hr. Helge Adam Møller.

I øvrigt vil jeg gerne sige, at det er bemærkninger som den sidste, fru Pia Kjærsgaard gjorde, der får mig til at advare mod de politiske tendenser, der også kan spores i dette hus, som ikke bakker op bag menneskerettighederne.

En af de mest fundamentale menneskerettigheder er nemlig retten til at søge asyl, hvis man oplever sig som forfulgt. Den ret er jeg glad for at man bevarer i Danmark også for dem, der er her på midlertidigt ophold.

(Kort bemærkning).

Ebbe Lundgaard (RV):

Til hr. Tom Behnkes bemærkning vil jeg blot sige, at den almindelige lovgivning på dansk område for flygtninge naturligvis gælder, hvis den midlertidige opholdstilladelse for jugoslaverne ikke forlænges. Det er der ikke noget nyt i, og det er der ingen sensation i. Men det er ikke noget illusionsnummer. Jeg er ganske overbevist om, at hovedparten af – for ikke at sige alle – jugoslaver, der opholder sig i Danmark midlertidigt, ønsker at komme tilbage,

[Ebbe Lundgaard]

når der er fredelige forhold i deres land. Derfor er det ikke noget illusionsnummer. Men er de ikke i stand til at vende tilbage og forlænger vi ikke lovgivningen, er det klart, at de i henhold til vores flygtningelovgivning generelt har ret til at søge asyl på lige fod med andre. Den ret kan vi ikke fratage dem, og det ønsker Det Radikale Venstre i hvert fald ikke at medvirke til.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Hr. Ebbe Lundgaard sagde, at der også var nogle danskere, der følte sig beriget. Ja vel, det kan da godt være, men det er så de danskeres sag, der føler sig beriget. Jeg tror, der er en større del, der føler, at dette her er gået for vidt, at det er blevet alt for meget.

I øvrigt er det med at blive beriget af flygtninge jo egentlig ikke noget, der kommer os ved herinde. Det, vi beskæftiger os med herinde, er, om lovgivningen er rimelig nok på dette område. Det andet er en helt anden sag, som folk klarer sig imellem ude i samfundet – det samfund, som nogle politikere er alt for langt væk fra.

Men jeg synes, det er væsentligt, som det er blevet slået fast både af fru Ebba Strange og hr. Ebbe Lundgaard, at ministeren må til at fortælle, at midlertidig opholdstilladelse ikke er midlertidig. Jeg har en mistanke om, at ministeren siger, som hun gør, når hun er i medierne, for at få det til at glide lidt nemmere ned hos vælgerne, men det er et illusionsnummer, en narresut for at få større opbakning til ministerens politik. Men ministeren fortæller altså kun en tredjedel af sandheden og ikke den fulde sandhed.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg vil blot lige minde om, at det at søge asyl ikke er det samme som at få asyl. Blandt Fremskridtspartiets mange ord i disse sager savner jeg, at man ofte ville gøre opmærksom på, at vi nu er oppe på, at ca. halvdelen af dem, der søger asyl, faktisk ikke får det.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Der er en sløjfe, vi lige skal have lukket af efter fru Ebba Stranges indlæg. Det ligger næsten i luften, og jeg følte, at det lå i fru Ebba Stranges indlæg, at vi i Fremskridtspartiet ikke var interesseret i at overholde menneskerettighedskonventionen, at vi i Fremskridtspartiet ikke ønskede, at folk skulle have mulighed for at søge asyl i Danmark. Det er ingenlunde tilfældet. Vi ønsker fuldt på linie med SF, at menneskerettighederne respekteres. Vi ønsker selvfølgelig også, at mennesker skal have mulighed for at søge asyl, når de kommer til Danmark.

Forskellen viser sig, når vi skal til at definere, hvorledes man skal give de mennesker, som virkelig er flygtninge – og dem er der jo nogle af – denne sikkerhed. Hvad det angår, er der nogle her i Tinget, der tolker det på den måde, at man skal give sikkerheden her i landet, men det er jeg ikke sikker på at man behøver. Man er nødt til at give dem en sikkerhed, men det behøver ikke at være her i Danmark.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

For nogle indlæg tilbage efterlyste fru Pia Kjærsgaard fra den radikale ordfører konkrete eksempler på, at Fremskridtspartiet gav forkerte oplysninger. Jeg kan give fru Pia Kjærsgaard et eksempel nu, for de bemærkninger, hun og hr. Tom Behnke har gjort om den midlertidige lov, er et godt eksempel. Hr. Tom Behnke sagde, at det er et illusionsnummer, og fru Pia Kjærsgaard sagde lige for et øjeblik siden, at den lov kun har det ene formål at få regeringens og ministerens politik til at glide lettere ned på tv-skærmene. Det er ikke nogen fair måde at beskrive baggrunden for dette lovforslag på, hverken det tidligere lovforslag eller det, der nu ligger på bordet.

Fru Pia Kjærsgaard ved udmærket godt, at den såkaldte jugoslaverlov om midlertidigt ophold, lovforslag nr. L 41 fra efteråret, og det, der nu ligger på Folketingets bord, er kommet til verden, fordi UNHCR, flygtningehøjkommissæren, har bedt os om at lave en sådan lov. Der gik en kraftig opfordring ud til de europæiske lande om at lave lige præcis den type lov for flygtninge fra Bosnien-Hercegovina.

Det havde været rimeligere, hvis fru Pia Kjærsgaard havde givet de oplysninger end de

[Dorte Bennedsen]

unægtelig forvrængede oplysninger, hun kom med.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jamen jeg kan kun se, at vi i virkeligheden er enige alle sammen. Alle er enige i, at det, der hedder midlertidig opholdstilladelse, bagefter giver ret til at søge asyl. Sådan er det.

Men når jeg anklager ministeren for, at det er en narresut, at det er et illusionsnummer, så er det, fordi ministeren ikke nævner noget om det. Jeg tror egentlig, at der er en bred accept hos befolkningen af, at det, der hedder midlertidig opholdstilladelse, betyder, at man skal vende hjem igen, når der på et tidspunkt er fred og ro i hjemlandet.

Hr. Glønborg var heroppe at sige, at det at søge asyl ikke var det samme som at få det. Jamen alle kan nok huske – det må fru Dorte Bennedsen i hvert tilfælde kunne – palæstinensersærlovgivningen, hvor alle instanser var brugt op, men hvor der skete det, at et politisk flertal blev bløde i knæene og alligevel gav ret til, at de pågældende kunne opholde sig her i landet.

Det var en skandalelovgivning på det tidspunkt – hr. Helge Adam Møller nævnte det i sin ordførertale – og en lovgivning, som vi fra Fremskridtspartiets side klart mente at regeringen ikke bare burde have været imod og bagefter accepteret, men at den skulle have udskrevet et valg på den sag.

Det var klart en skandale, man gennemførte. Men det var fru Dorte Bennedsens parti, som nu er blevet regeringsparti, SF og Det Radikale Venstre, som gennemførte den lovgivning.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Denne gang er jeg ikke sikker på, at fru Pia Kjærsgaard taler mod bedre vidende. Jeg tror snarere, det er et udtryk for, at fru Pia Kjærsgaard øjensynlig ikke har læst de midlertidige love om jugoslaviske flygtninge.

Sagen er, at de mennesker – og det var baggrunden for flygtningehøjkommissærens opfordring – var kommet til landet og havde søgt om asyl. Det var på den baggrund, højkommissæren sagde: I stedet for, at I bruger kræfter på asylsagsbehandling, så asylansøgningsappara-

terne sander til med disse sager, som er meget svære at afgøre på baggrund af den helt brogede situation i eks-Jugoslavien, så giv dem midlertidigt ophold og sæt sagsbehandlingen i stå.

Disse mennesker har altså søgt asyl. Og det er klart, at regelsættet om asyl kører videre, når den midlertidige opholdstilladelse udløber. Der er altså ikke noget med, at de først begynder at søge bagefter.

Lad mig slutte med den bemærkning om palæstinenserloven, som vi jo nu igennem mange debatter har hørt om, at jeg efterhånden er ved at nå dertil, at jeg egentlig tror, at De Konservative og Fremskridtspartiet er utrolig glade for den palæstinenserlov forstået på den manér, at nu har de dog endelig et eksempel, de kan gå op og kritisere for. Men det er også det eneste.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg vil blot lige anholde, hvad jeg vil kalde en uheldig udtryksform hos fru Pia Kjærsgaard, når fru Pia Kjærsgaard siger, at den midlertidige lov giver mulighed for at søge asyl.

Nej, men den forhindrer ikke, at man gør det. Og det er noget andet.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg kan ikke vende den med den midlertidige opholdstilladelse mere, og det tror jeg heller ikke der er andre ordførere der kan. I realiteten er vi jo enige, selv om vi bruger andre ord.

Men jeg vil gerne lige sige til fru Dorte Bennedsen, at vi i Fremskridtspartiet – det kan jeg i hvert fald svare for – ikke var glade for palæstinensersærlovgivningen.

I øvrigt har vi – måske lidt i modsætning til Venstre og De Konservative – adskillige andre eksempler, vi kan nævne, men det vil jeg måske komme ind på i et senere indlæg.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.15.

Mødet udsat kl. 12.11

[Formanden]

Mødet genoptaget kl. 13.15

Forhandlingen genoptoges.

Sonja Albrink (CD):

Jeg vil gerne indlede med at sige tak til indenrigsministeren for redegørelsen om Danmarks udlændinge. Den kommer ind på en række emner, som kræver en nøjere overvejelse.

Den stigning, vi har set i antallet af asylansøgere i den sidste tid, afspejler naturligvis den stigende ufred i lande i vores umiddelbare nærhed. Ligesom vi på nationalt plan har en fordelingspolitik, som sikrer alle en værdig tilværelse, må vi i en stadig mindre verden også påtage os vores del af det internationale ansvar og give andre del i vores tryghed, for hvad er ellers vores eget velfærd værd?

I sin redegørelse om Danmarks udlændinge peger indenrigsministeren på en række punkter, hvor hjælp bør koncentrerer for at udnytte ressourcerne bedst muligt til at hjælpe udlændingene med et reelt og et akut behov for hjælp.

Ministerens peger bl.a. på, at der bør ydes mere hjælp i nærområderne. Det er vel også netop her, der er mulighed for at give den midlertidige hjælp, som de pågældende har behov for, indtil forholdene i deres hjemområder har bedret sig så meget, at det igen er muligt at opholde sig sikkert dér.

CD støtter derfor tanken om, at der bør ydes en øget indsats i konfliktens nærhed, fordi vi tror på, at effekten heraf vil være betydelig. En hjælpeindsats i konfliktens nærområde kan muligvis nedbringe det totale antal af flygtninge, men flygtninge, som kommer til landets grænser og anmoder om asyl, vil nok stadig forekomme. Vi må derfor fortsat leve op til vores internationale og konventionsmæssige forpligtelser til at hjælpe flygtninge.

Forpligtelsen betyder, at vi skal hjælpe mennesker, som ikke kan vende tilbage til deres hjemland, fordi de er forfulgt af politiske eller religiøse årsager. De ressourcer, som vi sætter ind på sagen, må bruges for de personer, som virkelig har behov for beskyttelse. Personer uden dette behov må – sådan som det også sker – afvises så hurtigt som muligt. De åbenbart grundløse kan ofte afvises allerede ved grænsen, og mange andre kan afvises efter en kort asylbehandling.

Der er netop i dag oplysninger i aviserne om, at mange af de eks-jugoslaver, som søger asyl i Danmark, har opholdt sig i længere tid i andre sikre lande, før de kom hertil. Vi må selvfølgelig sikre, at de personer, som vi giver asyl her, er de personer, som virkelig har et behov for beskyttelse.

CD vil gerne medvirke til en drøftelse af, hvordan det undgås, at ressourcerne bruges på personer, der kommer fra andre sikre lande.

Det er vigtigt både for de personer, som skal blive i landet, og de personer, som ikke kan opnå asyl, at der sker en hurtig sagsbehandling, så de i så kort tid som muligt lever i uvished om deres fremtidige skæbne, og således at de personer, som ikke skal forblive i Danmark, ikke opnår at opbygge et tilhørsforhold på et falsk grundlag. En hurtigere sagsbehandling må naturligvis ikke gå på kompromis med sagsligheden, og en asylansøgning må derfor først afvises, når der er fuldstændig sikkerhed for, at personen ikke sendes tilbage til en usikker skæbne på grund af politiske, religiøse eller racemæssige forhold. Under den nødvendige sagsbehandlingstid må der sikres asylansøgeren så gode og trygge forhold som muligt.

Men det er klart, at når hele indkvarteringsapparatet ikke er gearet til at modtage så mange personer, som der er kommet i det seneste års tid, må vi klare det så godt, som forholdene tillader det. Indretningen af flygtningelandsbyer kan forhåbentlig løse nogle af de øjeblikkelige problemer, og vi bør hele tiden følge udviklingen for at se, om der er den nødvendige kapacitet.

Ved bedømmelsen af, hvem der skal gives opholdstilladelse, må man naturligvis tage hensyn til, hvem der har det største behov for den beskyttelse, vi kan give. CD har længe været af den opfattelse, at børn og unge har et behov for særlig behandling, og har derfor arbejdet på at få indføjede retningslinier for, hvordan der inden for udlændingelovens rammer kan tages hensyn til børn og unge, som har et særligt behov for omsorg og beskyttelse.

Med de retningslinier, som nu foreligger, tror jeg, at vi kan undgå de groteske situationer, som vi tidligere har oplevet, hvor mindreårige på flugt fra krig og forfølgelse har været kastebold mellem landene, og hvor den beskyttelse, der er blevet ydet, har været i landenes fængsler.

[Sonja Albrink]

Jeg har været inde på, at flygtningestatus ofte betragtes som en midlertidig tilstand, der ophører, når forholdene i hjemlandet er bedret, sådan som vi forhåbentlig vil opleve det med de personer, der er kommet fra det tidligere Jugoslavien.

Muligheden for at give midlertidig opholdstilladelse til flygtninge burde efter CD's opfattelse overvejes anvendt i større udstrækning, end det er tilfældet i dag. Personer i asylfasen og personer med midlertidig opholdstilladelse skal ikke gives falske forhåbninger om, at de kan blive boende, ved at blive inddraget i et integreringsprogram. I stedet må personer med midlertidig opholdstilladelse gøres bedre i stand til at vende tilbage til deres hjemland og eventuelt begynde en genopbygning af landet.

Når der derimod er givet tidsubegrænset opholdstilladelse, må udlændinge gives alle mulige chancer for at kunne leve på lige fod med alle andre i det danske samfund. Det vil sige, at det må være rigtigt at give dem mulighed for integration i det danske samfund. Når udlændinge får mulighed for at blive en integreret del af det danske samfund, medfører det naturligvis også, at der følger rettigheder og pligter med som for andre borgere.

Et af de væsentligste problemer i spørgsmålet om Danmarks udlændinge er forholdet mellem danskere, indvandrere og flygtninge. Heldigvis har vi været forskånet for de store sammenstød i forbindelse med indvandrere og flygtninge, men vi har haft mindre sammenstød, og i vores meget nære nabolande har vi set overgreb på flygtninge af et uhyggeligt omfang. Vi må være opmærksom på, at risikoen for tilsvarende sammenstød foreligger, og vi må derfor forsøge at forebygge, at situationen opstår.

Generel oplysning om flygtnings forhold både i deres hjemland og her i Danmark, etablering af kontakter mellem udlændinge og danskere vil måske skabe større forståelse og ansvarfølelse hos begge parter. Jeg ved, at der er ved at blive udarbejdet en husstandsomtelt oplysningsavis om flygtninge i Danmark. Et sådant initiativ tror jeg er af stor betydning for forholdet til flygtningene.

Selv om ministerens redegørelse hedder »Danmarks udlændinge«, mener jeg, at det bør erindres, at flygtninge- og indvandrerproblemet er så stort, at Danmark ikke kan løse

det alene. De europæiske lande, eller i hvert fald EF-landene, bør sætte sig sammen for at udfærdige fælles regler for indrejse- og opholdstilladelse. Med fælles regler vil der kunne opnås en mere ligelig fordeling af udlændingene mellem værtslandene, og man vil kunne undgå uhensigtsmæssige spekulationer i landenes forskellige regler.

Jeg vil derfor gerne spørge ministeren, hvilke initiativer der er taget for at gennemføre sådanne fælles europæiske regler, og hvor langt et eventuelt samarbejde er.

Udlændinge i Danmark giver visse spændinger i samfundet, og CD synes derfor, det er rigtigt, at indenrigsministeren giver Folketinget en redegørelse for status på området. Og vi håber, at ministeren vil følge initiativet op i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg skal nøjes med at kommentere en enkelt del af fru Sonja Albrinks indlæg, som jo i et vist omfang bar præg af, at man er lidt stækket af et regeringssamarbejde, men o.k. Det drejer sig om flygtningelandsbyerne, og vi hører, at fru Sonja Albrink mener, det er godt, at man opfører dem, når det er nødvendigt, fordi der er behov for dem.

Men samtidig sagde fru Sonja Albrink jo også selv, at en meget stor procentdel af de mennesker, der kommer hertil fra det tidligere Jugoslavien, kommer fra andre lande, hvor de har været i sikkerhed, og hvor de har været i kortere eller længere tid. Jamen så er der jo ingen grund til, at de kommer her til landet, eller at de bliver her i landet. Så er der en grund til, at de vender tilbage til de lande, hvor de kommer fra, og hvor de har været i sikkerhed. På den måde er der altså ikke behov for disse flygtningelandsbyer. Grunden til, at de bliver her i landet, og baggrunden for den almindelige regel om, at man ikke sender dem tilbage til det første sikre asylland, er jo netop loven om midlertidig opholdstilladelse. Det er den, der gør, at de kan få lov til at blive her.

Derfor kan man som en logisk konsekvens af det indlæg, som CD's ordfører holdt, spørge: Vil CD støtte de nødvendige ændringer af loven om midlertidig opholdstilladelse?

(Kort bemærkning).

Sonja Albrink (CD):

Jeg vil gerne tage udgangspunkt i de oplysninger, som står i Berlingske Tidende i dag, og som er blevet fremført af flere ordførere i dag, nemlig at det pludselig er kommet frem, at der er flere, som har søgt til Danmark, selv om de kom fra et sikkert land. Vi vil derfor bede indenrigsministeren undersøge, om de oplysninger, der er givet i pressen i dag, er korrekte.

Vi støtter forslaget om at opføre flygtningelandsbyer, og det gør vi, fordi vi mener, det er den bedste måde at tage hånd om de flygtninge, som vi har i dag, og få dem integreret i de kommuner, de bor i. Vi lægger endda op til, at kommunerne selv må afgøre, om de vil have én stor barakbygning, eller om de vil have dem flere forskellige steder. Kommunen får altså lov til at give råd og vejledning om flygtningelandsbyerne.

Der blev antydet, at CD er stækket af regeringssamarbejdet. Dertil vil jeg sige: Nej, vi har stadig væk den holdning, som CD hele tiden har haft, og den vil vi blive ved med at fremføre, når vi diskuterer udlændingepolitik.

Hvad angår det sidste spørgsmål, vil jeg sige: Det finder vi ud af, når regeringspartierne har sat sig sammen for at udforme de love, som er nødvendige, for at vi kan få en god flygtningepolitik her i Danmark.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg må indrømme, at jeg synes, der er adskillige af regeringspartiernes ordførere – og nu også fru Sonja Albrink – der taler utrolig meget med uld i munden.

Fru Sonja Albrink siger, at nu vil man gerne have undersøgt rigtigheden af det, der står i Berlingske Tidende, nemlig at der er flere af de bosniere, der kommer til Danmark, som kommer fra sikre områder.

Jamen det er jo materiale, vi har fået fra indenrigsministeren i går, udfærdiget af Direktoratet for Udlændinge, og hvor der sort på hvidt står, at ud af 578 personer, der kom i en 2-ugers-periode, havde de 542 – og det er helt nøjagtig 94 pct. – i tidsrummet, efter at de forlod Bosnien, og før de kom til Danmark, haft et længerevarende ophold i et tredjeland, og det er altså Polen, Tyrkiet, Serbien, Makedonien, Ungarn, Egypten, Sverige osv. 94 pct. havde haft et længerevarende ophold, og opholdet

havde i gennemsnit varet 7-8 måneder. Så der er vel ikke mere at undersøge.

Det, vi savner nu, er handlekraft. Og når ministeren ikke vil handle, håber vi da, at regeringspartiernes ordførere kan få tvunget ministeren til at handle; vi andre kan jo desværre ikke.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det var egentlig det samme, jeg bad om en kort bemærkning til, for det er da noget underligt noget at bede om en ny undersøgelse, når det, ministeren har fremlagt, er resultatet af en undersøgelse. Hvad vil regeringen gøre ved det? Det må regeringen give et helt klart svar på. Hvad har regeringen efter offentliggørelsen af denne undersøgelse tænkt sig at gøre ved det?

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne sige både til Fremskridtspartiets og den konservative ordfører, at CD ikke agter at agere ud fra en undersøgelse, der handler om to ugers tilgang til Danmark.

Det, vi bl.a. ønsker undersøgt, er naturligvis, om man også har set det over en længere periode. Der kan måske have forekommet mange tilfælde af denne organiserede transport i dette tidsrum. Vi vil ikke gå ud og gennemhulle dansk flygtningepolitik, bare fordi der er kommet nogle oplysninger om to uger.

Dette her drejer sig om en af de mest blodige konflikter, vi har haft i Europa siden Anden Verdenskrig – faktisk den mest blodige – hvor folk flygter fra et land, hvor der hver dag dør mennesker. Man kan da bare åbne sine øjne og se i fjernsynet, hvad det er, der foregår. Skulle vi så begynde at diskutere ændringer af den danske flygtningepolitik med baggrund i en undersøgelse af femhundredeoghalvfems mennesker, der er kommet i løbet af 2 uger! Lad os se det i en sammenhæng.

Det, der er sket i de uger, er beklageligt, og det skal også undersøges i den sammenhæng. Men at stille sig op her i dag og love, at det hele skal ændres, skal man vist være fremskridtsmenneske for at tro på.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Det er fuldstændig korrekt, at oplysningerne i Berlingske Tidende stammer fra ministeren, som i går offentliggjorde resultatet af den delundersøgelse, der var lavet.

Men jeg har også forstået, som hr. Peter Duetoft var inde på det, at det er ministerens agt at fortsætte denne undersøgelse, for det drejer sig kun om to uger, og det kan være en tilfældighed. Det er muligt, at det ikke er det, men det er der ingen af os der kan sige noget om. Derfor er det rimeligt og seriøst at fortsætte undersøgelsen.

Men jeg synes til gengæld, det er urimeligt af hr. Helge Adam Møller at tale om, at der er uld i munden hos utrolig mange regeringsordførere. Så mange er vi nu heller ikke, men vi er da nogle stykker. Men vi sagde klart, at vi gerne ville være med til at prøve at løse dette problem, men at vi er enig med ministeren i, at det er faktisk ikke sådan at løse, hvis man ikke – hvad hr. Helge Adam Møller ganske vist godt vil – vil bygge en mur ved den danske grænse, og hvis man ikke totalt vil afskære spontan-anslydere fra at komme til vores grænse, selv om vi bør kunne tage imod nogle af dem. Vi har været åbne over for, at hvis den fortsatte undersøgelse viser det samme billede, så er der givetvis ting, der skal gøres noget ved, og det har vi erklæret vores villighed til at deltage i, men vi synes altså ikke, at tingene kan løses helt på samme måde med et fingerknips, som hr. Helge Adam Møller mener.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Hvor lang tid skal der så gå, og hvad agter man at foretage sig?

Nu har vi en debat her i dag, og regeringen er forpligtet til at sige, hvad den har til hensigt at gøre. Det er rigtigt, at denne her undersøgelse ikke omfatter lang tid, men det er dog en undersøgelse, som konkret beviser, at der er alt, alt for mange, som kommer fra sikre tredjelande til Danmark. Hvor lang tid har regeringen tænkt sig at bruge på den undersøgelse? I hvilken anden sammenhæng skal det ses, og hvad har man egentlig tænkt sig at gøre? Jeg ved ikke, om jeg skal spørge hr. Peter Duetoft eller fru Sonja Albrink. Det var faktisk fru Sonja Albrink, som var ordfører, og som jeg stillede spørgsmålet til.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

I virkeligheden er der ikke noget til hinder for, at CD holder deres gruppemøder her i salen og fra Folketingets talerstol. Det skal vi i hvert fald ikke blande os i.

Det, der ligger i det her, er, at vi gennem den seneste tid har hørt adskillige rygter om, at der arrangeres busrejser og lignende som en organiseret transport til Danmark.

Så får vi en bekræftelse fra en undersøgelse, der har omfattet to uger – og det er rigtigt, at det kun er to uger – og af de personer, man i den periode har fået til landet, har 94 pct. været i et andet sikkert land, inden de kommer hertil. Det er dog et vink med en vognstang, så det kan mærkes i flere uger efter.

Uanset om det her nu bliver bekræftet eller ej af de fortsatte undersøgelser, som Indenrigsministeriet har sat i værk, må det dog være relativt let at have en holdning til den situation, som her er lagt for dagen. Hvis undersøgelsen bliver bekræftet, hvad vil man så gøre ved det? Vi hører her, at CD vil det ene, det vil det andet, og jeg stillede det konkrete spørgsmål: Vil man i så fald være med til de nødvendige ændringer af loven om midlertidig opholdstilladelse?

Det kan man godt forholde sig til på nuværende tidspunkt.

Endelig til hr. Peter Duetofts bemærkninger om Fremskridtspartiet: De viser bare, hvor lavt et niveau man er på, og at man ikke har nogen saglige argumenter.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hr. Peter Duetoft vil ikke ændre indstilling og holdning på grund af en undersøgelse foretaget over to uger.

Jeg må gøre opmærksom på, at i undersøgelsen, som vi har fået tilsendt direkte fra indenrigsministeren, står der på side 1, at det er Rigspolitiets og Direktoratets vurdering, at materialet er tilstrækkeligt til at give et billede af det indrejsemønster, der for tiden tegner sig for denne gruppe. Det er altså en klar vurdering hos dem, der daglig behandler det, at det ikke bare er noget, der gælder i de to uger.

Vi må altså holde os til, at det er et utrolig stort flertal. Om det nu er 94 pct. eller kun 84

[Helge Adam Møller]

pct., så er sagen altså, at vi i øjeblikket bruger kolossalt mange danske ressourcer på at hjælpe nogle mennesker, der overhovedet ikke har hjælp behov, og hvor vi kunne hjælpe ti gange så mange for de samme ressourcer.

Når fru Dorte Bennedsen siger, at det ikke er let at løse det problem, så må jeg sige: Jo, det kunne være løst i går kl. 11, da ministeren fik tallene, ved at lave visumtvang fra kl. 12, som de øvrige EF-lande har. Så havde vi forhindret alle dem, der er kommet siden kl. 12 i går, og som ikke er mennesker i reel nød, i at komme ind i Danmark, og vi kunne bruge de ressourcer til at hjælpe mange flere.

Det er da social politik, det er da at hjælpe dem, der er i størst nød. Regeringen gør det modsatte, og regeringen vil ikke handle, og det er helt uanstændigt.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til hr. Tom Behnke, fordi CD fik lov til at få to på talerstolen denne gang. Det havde fru Pia Kjærsgaard åbenbart noget imod, men jeg er glad for, at hr. Tom Behnke i hvert fald synes, at det er udmærket, at der er andre CD'ere end ordføreren, der blander sig. Sådan har vi det nu engang hos os. Vi er et meget talende parti, og derfor kan vi ikke alle sammen holde mund.

Så må jeg sige, at jeg ikke har sagt, at man ikke skal skride ind over for disse organiserede busrejser. Jeg har sagt, at en tougersundersøgelse, der viser disse tal, ikke giver garanti for, at det virkelig er sådan, og jeg vil rejse spørgsmålet:

Når man ser den undersøgelse, hvor er det så, de mennesker kommer fra? Ja, de 156 kommer fra Tyrkiet, og Tyrkiet er ikke et sikkert land. De 181 kommer fra Serbien, 163 fra Montenegro, 59 fra Makedonien og 131 fra Kroatien. Man kan bestemt diskutere, om de lande er sikre, specielt i relation til, hvilke flygtninge vi taler om. Jeg ville nødigt være en muslim, der kom fra Serbien.

Altså, lad os nu lige spise brød til det her. Det er sådan nogle ting, vi er nødt til at vurdere. Vi skal ikke bare, fordi der kommer et stykke papir, sige: Nu gør vi lige den danske flygtningepolitik om. Det er alt for let, og det er kun ment i propagandistisk øjemed.

For sandheden og seriøsiteten vil være, at man siger: Hovsa, det her er et problem, og det er ikke noget, vi ønsker skal fortsætte. Derfor undersøger vi, om det virkelig er sådan. Hvis det er sådan, vurderer vi, hvor de kommer fra, og så vurderer vi, hvordan vi kan skride ind.

Mit bud og CD's bud på, hvordan man kan gøre det, tror jeg er det samme som ministerens. Det er, at det her problem kun bliver løst ved en fælles EF-indsats. Det er den eneste mulighed for at undgå den her jongleren både udefra og inden for Fællesskabet. Derfor ser jeg med glæde frem til svaret fra ministeren på fru Sonja Albrinks spørgsmål om det.

Det kan altså ikke hjælpe noget, at man fremstiller alle de her lande som sikre.

Anden næstformand (Grove):

Selv om man har taleret, så er det to minutter. Det er en kort bemærkning, det er ikke en ordførertale.

(Kort bemærkning).

Ebbe Lundgaard (RV):

Det var både hr. Helge Adam Møllers og hr. Tom Behnkes bemærkninger, der bragte mig herop, men især talen om uld i munden. Jeg mener, at Fremskridtspartiet og Folketinget i det hele taget har fået nogle ret klare svar fra Det Radikale Venstre og også fra de øvrige regeringspartier i formiddags i debatten om jugoslaverlovgivningen.

Men jeg vil gentage og understrege, at Det Radikale Venstre accepterer ikke den konklusion på rapporten, som står i dagspressen i dag, nemlig at over 90 pct. af jugoslaverne kommer fra sikre områder. Hver gang det bliver sagt, bliver vi nødt til at tilbagevise det. Vi opfatter ikke de tidligere jugoslaviske republikker som sikre områder.

At vi har et problem med Tyrkiet, det er noget andet. Det må vi måske diskutere særskilt, det er vores NATO-kolleger, som vi kan få en debat med. Men vi opfatter det ikke som sikre områder, og det er det, der er udgangspunktet.

Jeg beklager ikke, at der kommer flygtninge derfra, som fru Ebba Strange sagde det i formiddags. Der er vi fuldkommen enige.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

[Ebba Strange]

Det var den redegørelse, vi har fået fra Direktoratet og indenrigsministeren, som startede debatten i dag, og det er det samme, vi debatterer stadig væk. Men jeg synes, debatten bliver mere og mere forenklet, jo mere den skrider frem.

Nu siger hr. Tom Behnke pludselig, at 90 pct. kommer fra et andet sikkert land. Punktum.

Hvad er et sikkert land, må jeg spørge hr. Tom Behnke. Et sikkert land kan være sikkert for nogle, og det kan være højst usikkert for andre. Udtrykket sikre lande – i forhold til den gruppe mennesker, vi taler om – tror jeg ikke man kan bruge. Hvorfra ved hr. Tom Behnke, at alle de mennesker fra Bosnien-Hercegovina, som befinder sig i Serbien, Montenegro, Makedonien, Kroatien, Slovenien, er i sikkerhed? Det vil jeg godt sætte et meget stort spørgsmålstegn ved. Og jeg undrer mig over, at hr. Tom Behnke tør sige det så håndfast, som han gjorde det her fra talerstolen.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg synes næsten, der er noget sørgmuntert over at høre den konservative ordfører, for nu kan Det Konservative Folkeparti stort set med et fingerknips løse alle problemer. Det er sørgmuntert på baggrund af, at netop Det Konservative Folkeparti gennem ti et halvt år har haft justitsministerposten og ikke fik løst så forfærdelig mange af problemerne.

Hr. Helge Adam Møller mente, at det var let at løse problemerne. Jeg tror ikke, han hørte, hvad jeg sagde. Jeg mener ikke, det er let at løse problemerne, hvis ikke man vil bygge en mur op ved den danske grænse eller totalt forhindre spontane asylansøgere i at komme til landet. Hr. Helge Adam Møllers løsning er hurtig og nem, men den er bare ikke spiselig, fordi den bryder med nogle af vores forpligtelser.

Fru Pia Kjærsgaard efterlyste eksempler på fejlagtige oplysninger eller påstande fra Fremskridtspartiet, og dér synes jeg, hr. Tom Behnkes bemærkninger om, at 90 pct. af disse mennesker kom fra et sikkert land, er endnu et godt eksempel. Det er nemlig ikke det, undersøgelsen viser. Det kan jeg sige med sikkerhed, for jeg var til stede ved samme møde, hvor hr. Tom Behnke blev orienteret om undersøgelse-

sen. Det var ikke det, der blev sagt ved den lejlighed.

Anden næstformand (Grove):

Jeg har stadig væk tre korte bemærkninger, og så tror jeg snart, vi skal videre i ordfører-rækken.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Vi har denne rapport, som Direktoratet for Udlændinge har lavet sammen med Rigspolitiet, og så må man jo sige: Det, vi savner, er et klart svar på, hvad man så vil gøre. Når denne debat er færdig i dag, er det vel ikke sådan, at vi pakker sammen og siger: Nå, men det var det, og så vil vi ikke gøre mere ved det.

Det Radikale Venstre var oppe med nogle skarpe meldinger. CD var oppe med nogle skarpe meldinger. Kristeligt Folkeparti har vi ikke rigtig hørt endnu. Hvad vil ministeren? Er det en afvisning af visumkrav? Det synes jeg da man kan svare på helt konkret.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Man kan et kort øjeblik komme i tvivl: Er det overhovedet den samme rapport, vi har fået udleveret?

De tal, der er blevet oplyst over for os, og som står sort på hvidt på det papir, vi har fået, er, at det er 578 personer, det drejer sig om, og af de 578 havde 542 været i et tredjeland, som var karakteriseret som et sikkert land, inden de kom til Danmark. Så er det et spørgsmål om at taste ind på lommeregneren, hvis man ikke kan have det i hovedet, og så oplever man, at det er over 90 pct., det er 94 pct., som jeg sagde, og det kan man kigge efter i de grønne hæfter, fortrykket, siden hen.

Fru Ebba Strange stillede spørgsmålet, hvorfra jeg kunne vide, om et land var sikkert. Ja, hvorfra kan vi vide, at lande er usikre, hvor kan vi vide det fra, hvordan får vi vores informationer, hvor får vi vores oplysninger fra? Dem får vi jo fra det samme sted som det, hvorfra vi får oplysning om, at lande kan være sikre. Det er jo ikke et spørgsmål om, hvad jeg står og vurderer som sikkert, og hvad der ikke er sikkert, det er jo et spørgsmål om, at man internationalt har karakteriseret visse lande

[Tom Behnke]

som værende sikre og visse lande som værende ikkesikre.

Selv om de har været i et af disse lande, hvor fru Ebba Strange sætter spørgsmålstejn ved om enkeltpersoner har været sikre, så ved vi dog, at de på vej til Danmark rejser gennem flere andre sikre lande, som har forskellig karakter og forskellig sikkerhedsgrad, om man så må sige. Undervejs hertil har der altså været rigeligt med muligheder for at søge det asyl, man vil. Men det er ikke et spørgsmål om, at disse mennesker søger asyl, hvor de kan komme til det. For mange af dem bliver der, som jeg også var inde på tidligere, arrangeret busrejser og lignende, hvor man annoncerer med, hvor godt og dejligt der er i Danmark.

Vi har det også godt og dejligt i Danmark, men jeg tror bare ikke på, at det bliver ved, hvis vi bliver ved med at have sluserne så åbne, som de er i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hvor ville det have været velgørende, hvis regeringsordførerne havde givet sig tid til at nærlæse den rapport på bare tre sider, som vi fik i går, for der står svar på masser af de her spørgsmål.

Nu siger hr. Peter Duetoft og den radikale ordfører, at Makedonien, Montenegro, Tyrkiet, Kroatien osv. ikke er sikre lande. I rapporten står jo bl.a. – det er på side 3 – at disse mennesker enten har været indkvarteret i egentlige flygtningelejre – indkvartering i egentlige flygtningelejre har særlig fundet sted i Tyrkiet og Montenegro – eller privat indkvarteret. Indkvartering arrangeret af Røde Kors har hyppigt forekommet i Serbien, Montenegro og Kroatien, og der er ingen, der skal bilde mig ind, at Røde Kors arrangerer en privat indkvartering for en muslim hos en i Montenegro eller Serbien, der har en helt anden opfattelse. Man har selvfølgelig indkvarteret folk i et område eller en landsby eller en familie, hvor der boede nogle med samme etniske oprindelse.

Hvis vi alligevel siger, at det ikke er sikkert for disse mennesker, og derfor skal vi åbne grænserne for dem, så må jeg gøre opmærksom på, hvad der står i næstsidste linie på side 3 i rapporten. Der står, at det store flertal, nemlig 553 af de 578, det er 96 pct., er indrejst

til Danmark via Polen. Polen er et sikkert land, Polen har underskrevet FN-konventionen og opfylder alle de samme betingelser som Danmark, så der er da ikke nogen, der kan hævde, at de kommer fra et område, hvor de ikke var i sikkerhed.

Fru Dorte Bennedsen siger: Vi vil ikke være med til at bygge mur. Nej, vi vil heller ikke bygge mur, vi vil indføre det, som næsten alle andre EF-lande har, et visumkrav, for at vi kan sikre os, at det er de rigtige, vi hjælper. Må jeg gøre opmærksom på, at Danmark har visumkrav over for Somalia, hvor der også er en borgerkrig i gang? Hvorfor har regeringen så ikke afskaffet det, hvis man synes, at den politik er helt forkert? Det har regeringen ikke. Har vi ikke også visumkrav over for Irak og Iran? Jeg spørger bare.

Svend Aage Jensby (V):

Hr. Peter Duetoft sagde, at Tyrkiet ikke var et sikkert land. Nu vil jeg bede hr. Peter Duetoft svare på, om hr. Peter Duetoft og hans parti mener, at Polen, Ungarn, Tjekkiet, Slovakiet, Rumænien, Bulgarien er sikre lande. Hvis det er sådan, at hr. Peter Duetoft lægger op til, at end ikke et land som Tyrkiet, hvor disse mennesker har været underbragt under de omstændigheder, som hr. Helge Adam Møller omtalte, skal betragtes som et sikkert land, så kan vi godt pakke vores udlændingelov totalt sammen, så har vi ingen chance for ikke at skulle modtage alle dem, der kommer, for så kan vi nemlig ikke afvise dem ved grænsen. Er det virkelig CD's politik?

Jeg kunne godt tænke mig at høre helt klart, om hr. Peter Duetoft mener, at de lande, jeg her har nævnt, ikke er sikre lande.

(Kort bemærkning).

Sonja Albrink (CD):

Fru Pia Kjærsgaard og hr. Helge Adam Møller taler meget om visumtvang. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at CD vil ikke være med til at indføre visumtvang. Vi vil hellere ligesom fru Pia Kjærsgaard være med til, at man på det europæiske felt søger at få nogle fælles, ensartede retningslinier for det her område.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

[Peter Duetoft]

Jeg vil sige til hr. Svend Aage Jensby, at jeg har meget sympati for Tyrkiet i mange sammenhænge og mener, de spiller en utrolig vigtig rolle i europæisk sikkerhedspolitik. Det kan vi diskutere ved en anden lejlighed.

Der er et problem med Tyrkiet, og det er, at de ikke har skrevet under på flygtningekonventionerne. Det er dér, forskellen på det sikre og det usikre er. De har ikke skrevet under, og dermed er det ikke i vor forstand et sikkert land.

Så vil jeg bare sige til hr. Tom Behnke, at jeg synes altid, det er så dejligt at diskutere med hr. Tom Behnke, for linierne bliver trukket så klart op, og det er dejligt, for så er der mulighed for at få en rimelig firkantet debat, og det er også godt en gang imellem i det politiske system.

Når hr. Tom Behnke spørger: Hvem ved, hvilke lande der er sikre? – og spørger: Hvem ved, hvilke lande der er usikre? – så viser det bare forskellen på hr. Tom Behnkes tænkemåde og min tænkemåde. Hvis jeg er i tvivl om, hvad der er sikkert, så synes jeg faktisk, at tvivlen skal komme de forfulgte og de undertrykte til gode. Hvis jeg har den mindste mistanke om, at et land er usikkert, så tør jeg ikke bare sige, at dér kan folk blive. Så vil jeg meget hellere være med til at hjælpe mennesker, som er i nød, og som kan komme i en katastrofal situation. Men sådan er vi jo så forskellige.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hr. Tom Behnke stod for lidt siden her og mente, at det muligvis var to forskellige rapporter, vi havde fået udleveret. Jeg ved det ikke, men det er muligt, at Indenrigsministeriets embedsmænd har manipuleret med det eksemplar af rapporten, der blev udleveret til hr. Tom Behnke.

Jeg kan i hvert fald sige, at i det eksemplar, som jeg fik ved det møde, vi begge to deltog i, står der ikke, at 90 pct. har haft længerevarende ophold i et sikkert tredjeland. Der står derimod, at de har haft et længerevarende ophold i et tredjeland. For igen at vende tilbage til, at Fremskridtpartiet var lidt fornærmet over, at de blev beskyldt for urigtige oplysninger: Det er altid sådan næsten og lige ved og lidt ved siden af. Som hr. Peter Duetoft var inde på før, er en række af disse lande ikke sikre, i den for-

stand at de ikke har underskrevet flygtningekonventionen, og derfor har vi ikke garanti for, at de ikke sender flygtninge tilbage til hjemlandene. Det er det, der er definitionen på et sikkert tredjeland, og der står intet i rapporten om, at de har haft ophold i et sikkert tredjeland.

Helge Adam Møller (KF):

Fru Sonja Albrink siger to ting i sin sidste korte bemærkning.

Hun siger siger for det første, at CD siger nej til visumtvang. Det er et klart standpunkt. Så siger fru Sonja Albrink, at CD vil have en fælles EF-holdning. Det er også et klart standpunkt.

Må jeg så gøre opmærksom på, at det store flertal af EF's 12 nationer har visumkrav over for Jugoslavien, så hvis man vil have en fælles EF-holdning, så er det altså Danmark, der skal tilslutte sig det store flertal og indføre den samme regel som de øvrige. Jeg håber, at det bliver standpunkt nummer 2, der sejrer. De hænger altså ikke sammen.

Anden næstformand (Grove):

Fru Pia Kjærsgaard for en kort bemærkning, og så går vi videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det er sådan et snavset trick, synes jeg, at hvis ikke man har saglige argumenter, så begynder man at beklikke andre politikeres hæderlighed og troværdighed, og det synes jeg fru Dorte Bennedsen gjorde sig skyldig i.

Jeg vil godt spørge fru Dorte Bennedsen, hr. Peter Duetoft og sikkert også fru Sonja Albrink, hvor mange flygtninge vi skal modtage, hvor det efter de menneskers mening er usikre lande, de kommer fra? Hvor holder vi op, hvor sætter vi grænsen? Er det ikke det, vi burde diskutere? Hvor mange skal vi i virkeligheden modtage i strid med, hvad andre lande gør? Hvor mange skal lille Danmark modtage, hvor det efter politikernes mening er usikre lande, de kommer fra?

Glønborg (KRF):

Jeg takker for, at jeg får løst et praktisk problem, ved at vi får lov til at ændre ordførerræk-

[Glønborg]

kefølgen for Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti.

Jeg har naturligvis siddet i et vist dilemma igennem lang tid ud fra den kendsgerning, at vi ikke er blevet betroet flere mandater herinde, end at vi hver for sig må have mange opgaver at løse, og jeg har en med noget skat, som jeg skal i gang med om lidt.

Men udlændingsspørgsmålet interesserer os også særdeles meget i Kristeligt Folkeparti. Og nu har man så oplevet endnu en af de debatter, hvor det varer utrolig længe, før de sidste ordførere får lejlighed til at fremlægge deres synspunkter i sammenhæng, fordi store dele af debatten er blevet kørt på hjørner af sagen. Så sidder man i dilemmaet: Skal man nu gå op og blande sig og give sin holdning i det ene hjørne uden at have fået lejlighed til at præsentere den i sammenhæng? Helt specielt har jeg siddet i det dilemma, fordi hr. Ebbe Lundgaard har været så venlig at give mig plads før ham. Skulle jeg så gå op og deltage i den sidste halve times duel på korte bemærkninger og derved trække hans ordførertale endnu længere ud?

Det er faktisk et dilemma, som gang på gang får mig til at overveje, om vi ikke skulle lave en ændring i Folketingets forretningsorden, så vi fik alle ordførertalerne og så tog debatterne bagefter. Så kunne man levere tingene i sammenhæng.

Kristeligt Folkepartis grundholdning i hele det spørgsmål bygger naturligvis på den opfattelse, at alle mennesker er lige meget værd. Det er helt grundlæggende at have den tanke. Det betyder nemlig, at vi har et ansvar for enhver, der er i nød, uanset hvor vedkommende er født, enten vedkommende er født i Danmark eller er født i et andet land. Derfor afviser vi selvfølgelig den udtalelse, som man så ofte hører: Vi skal først og fremmest hjælpe vores egne.

Så er der nærmest ikke tid og råd til at tage sig af dem, der virkelig er kommet i nød i nogle andre lande.

Der er ikke nogen som helst tvivl om, at vi nu i et hjørne af Europa har set nogle af de groveste eksempler på mishandling af mennesker. Det må føre os til at være mere aktive på det område, som hedder modtagelse af mennesker udefra i nød, end vi har været hidtil. Det er også klart, at det, som står som første punkt i indenrigsministerens redegørelse – europæ-

isk samarbejde – er en nødvendighed, for at vi kan løse disse opgaver. Kristeligt Folkeparti ser meget gerne dette europæiske samarbejde forankret i Europarådet.

Når vi vil hjælpe, er det ikke nok, at vi har den gode vilje og de smukke tanker og ord. Vi må også være så effektive som muligt. Vi må også erkende, at vore ressourcer er begrænsede, og derfor har vi en forpligtelse til at udnytte dem bedst muligt. Det er en uigendrivelig kendsgerning, at vi får mest for pengene ved så langt, som det overhovedet er muligt, at yde hjælpen i nærområderne, så folk ikke skal flygte længere væk fra det sted, hvor de ikke kan være, end det er allerhøjst nødvendigt.

Men, som jeg har sagt så ofte før, vi skal ikke sætte to gode hjælpemuligheder op imod hinanden. Hjælp i nærområderne udelukker naturligvis ikke, at vi også yder en ordentlig hjælp til dem, der er kommet til os af en eller anden grund og står ved vor grænse og står i vort land. Men jeg synes, der er meget, der tyder på, at vi ville kunne yde en mere målrettet rigtig hjælp til dem, vi her i Danmark vil hjælpe, ved at prøve at gå ud og møde dem i de områder, hvor de befinder sig i øjeblikket.

Jeg har hørt indenrigsministerens beretning om, hvad indenrigsministeren så under besøget ved de krigshærgede områder for nylig: den elendige tilstand, som nogle af disse mennesker, der lige netop er kommet ud af helvedes forgård, befinder sig i. Så må det være rimeligt, at vi sammenligner med dem, der er kommet til os – dem, der er nået herop – og siger: Hvem er det egentlig, der har mest brug for hjælp?

Vi kan vel ikke være uenige om, at vi skal hjælpe dem, der er i størst nød. Ja, så har vi længe haft en mistanke om, at der var nogle, der drev en lyssky forretning. Jeg synes, det vil være rimeligt, at vi tager ud og arbejder i de samme områder, og at vi så fra dansk side finder dem, der har mest brug for hjælp, og sørger for, at det er dem, der kommer til Danmark og får hjælpen.

Jeg vil sige meget klart og kontant og uden nogen som helst form for uld i munden, at Kristeligt Folkeparti har ingen som helst sympati for de mennesker, som tilsyneladende driver en forretning på at samle de flygtninge op forskellige steder i nærheden af de krigshærgede områder, som er kommet så meget ovenpå, at

[Glønborg]

de har overskud til at betale en billet til Danmark.

Det vil sige, at flygtningene bliver udvalgt efter, om de nu er kommet så meget til hægterne, at de kan sørge for at blive befordret herop. Vi kommer – og skal komme – for at finde dem, der er mest i nød. Og lad os så holde op med den gamle diskussion om, hvorvidt vi skal bruge det ene eller det andet redskab for at komme til at kunne hjælpe de mennesker, der har mest brug for det.

Rent ud sagt er jeg træt af den formålsløse debat om, hvorvidt den seddel, som vi giver til de mennesker, der er mest i nød, for at de kan komme til Danmark og blive hjulpet, skal hedde et visum eller det skal have et andet navn.

Når vi så har fået nogle mennesker til Danmark og de står her og banker på – hvad enten de kommer her og vil have midlertidigt ophold, eller de er i en speciel personlig situation, der gør, at de søger asyl hos os – så skal vi naturligvis behandle dem godt. Vi skal forsøge at lade dem mærke, at de er mellem mennesker, der vil dem det godt.

I den forbindelse synes jeg, at flere af de ting, der er nævnt i redegørelsen, er meget positive: større frihed til lokale løsninger, større frihed til asylcentre til at gøre det på den bedst mulige måde. Der er afbureaukratiseringstanker til dette. Der er opmuntringer til kommunerne til at finde de mest hensigtsmæssige løsninger på stedet. Der er en indbydelse til at udnytte de positive kræfter i lokalområderne, både dem, der findes i foreninger, og dem, der findes hos private.

Og så skal vi selvfølgelig sørge for en kort sagsbehandlingstid, så de mennesker, der ønsker en ændring i deres status, kan få den så hurtigt som muligt.

Repatrieringsordninger er naturligvis også godt, så vi kan hjælpe de flygtninge til at vende hjem, der gerne vil det.

Desuden skal vi respektere mennesker så meget, at vi stiller krav til dem, også krav om deltagelse i undervisning.

Endelig skal vi have bedre information, herunder en bedre statistik.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

For et øjeblik siden stillede hr. Helge Adam Møller og fru Pia Kjærsgaard mig nogle

spørgsmål, som jeg bestemt synes at de har krav på at få svar på.

Til fru Pia Kjærsgaard vil jeg godt sige, at for CD er det ikke afgørende, hvilken transportform flygtningene bruger, når de kommer til Danmark. I år er det 50 år siden, danskerne hjalp de danske jøder til Sverige. Tænk, hvis nogle i Sverige på det tidspunkt havde sagt: Her er der nogle, der har betalt for transporten. Den var i øvrigt organiseret over Øresund, så I må godt rejse tilbage til Danmark, farvel og tak! Det ville sandelig have været smukt!

Jeg vil derfor gerne sige til fru Pia Kjærsgaard: Dette er ikke en transportdiskussion. Det er ikke en debat om dansk eller europæisk transportpolitik; det er en flygtningediskussion. Og vores udgangspunkt er ikke et eller andet antal flygtninge, der skal til Danmark. Vores udgangspunkt er, at man skal hjælpe mennesker i nød. Vi vil ikke have misbrug, men vi skal jo hjælpe så mange af de mennesker, der er i nød, som vi kan. Derfor taler vi så meget om en EF-ordning: fordi vi ikke tror, at Danmark selv kan klare det problem, men at man i fællesskab i EF kan.

Det fører mig over til min anden bemærkning, til hr. Helge Adam Møller, som åbenbart har forgæbet sig så meget i ordet visum, at han ikke kan forestille sig en EF-politik, der ikke handler om visum.

Det, vi ønsker på EF-området, er, at man udbygger kontrollen, at man opretter nogle efterforskningssystemer, nogle fingeraftrykssystemer, og hvad der ellers måtte være af EF-planer for at forebygge dette misbrug.

Det er den fælles EF-politik, som CD er tilhænger af, og den har ikke noget med visum at gøre. Den har noget at gøre med, at efterforskningen og kontrollen og forebyggelsen på dette område skal være bedre, og jeg er ked af, hvis det ikke er lykkedes at komme alt for meget videre på indvandrermødet her i København i de seneste dage, men jeg venter stadig væk til slutrunden med at få ministerens oplysning om, hvad der faktisk skete på det møde.

Det er den form for EF-politik, vi taler om, og derfor er der ikke – vil jeg sige til hr. Helge Adam Møller – nogen modstrid mellem de to CD-punkter, således som den konservative ordfører faktisk forsøgte at fremstille det.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Lige før eller lige efter, at formanden havde lukket for de korte bemærkninger, stillede fru Pia Kjærsgaard mig nogle spørgsmål og rettede nogle bebrejdelser mod mig.

Jeg vil godt i den anledning sige, at på et meget tidligt tidspunkt i denne debat gik fru Pia Kjærsgaard på talerstolen og sagde, at hun gerne ville efterlyse nogle helt konkrete eksempler på, at Fremskridtspartiet bragte fejlagtige oplysninger til torvs.

Jeg har så tilladt mig efter indlæg fra talsmænd for Fremskridtspartiet at gå på talerstolen to gange for at påpege, at i det og det eksempel var der faktisk urigtige oplysninger. Det har så fået fru Pia Kjærsgaard på talerstolen for at sige, at jeg bruger tarvelige kneb, og at jeg pådutter Fremskridtspartiet uhæderlighed.

Nej, det handlede det ikke om. Det handlede om, at jeg efterkom fru Pia Kjærsgaards ønske om at få helt konkrete eksempler på bordet om, hvor der var urigtige oplysninger i de påstande, partiet havde bragt til torvs.

Med hensyn til debatten om den undersøgelse, der blev offentliggjort i går, vil jeg gentage, hvad jeg sagde i mit ordførerindlæg: Vi vil gerne medvirke til at forebygge de ting, der er oplagt urimelige.

Men definitionen af tredjelande er ikke, som fru Pia Kjærsgaard påstår, noget, visse politikere har opfundet. Definitionen af tredjelande hviler på en klar officiel dansk politik og har gjort det gennem alle årene:

De lande, der har underskrevet flygtningekonventionen, er sikre tredjelande, fordi de forpligter sig til ikke at sende flygtninge tilbage til de lande, som de er flygtet fra. Hvis vi f.eks. returnerer en asylansøger til Tyskland, forpligter Tyskland sig til ikke at sende vedkommende tilbage til sit hjemland. Det er ikke opfundet hverken af Socialdemokratiet eller af nogen anden her. Det er den officielle danske politik, og det har det været i mange, mange år.

Ebbe Lundgaard (RV):

Jeg vil begynde med at takke indenrigsministeren for redegørelsen om Danmarks udlændinge. Det har været god og spændende og nødvendig læsning.

Det Radikale Venstre har i lang tid arbejdet for og bedt om, ønsket og ind imellem måske

også krævet en samlet flygtningepolitik, en politik, der samler lovgivningsområderne til ét hele, så forholdene, fra en flygtning ankommer til den danske grænse, og til vedkommende er integreret i det danske samfund eller kan rejse hjem igen, kan foregå i et samlet forløb.

Alt for længe har hele denne proces for et menneske under flugt været splittet op under forskellige – ofte endda meget forskellige – myndigheder og i lovgivninger, der ikke altid hænger sammen.

Intentionerne på de forskellige felter har været gode, men ofte ret ukoordinerede.

Dansk flygtningepolitik, som vi har praktiseret den – i en presset situation, det skal indrømmes – fra starten af 1980'erne og frem til i dag med de mange flygtninge, blev efter vor opfattelse grundlagt i 1950'erne og 1960'erne, hvor antallet af flygtninge var relativt lille, og den har så udviklet sig ved knopskydning.

Derfor kan man nok karakterisere den danske flygtningepolitik frem til i dag som atomiseret og i hvert fald ikke samlet.

Det har vi i Det Radikale Venstre tit kaldt til debat og diskussion om, også her i salen, uden at vi har haft held til politisk at gennemføre den samlede flygtningepolitik, som vi har ment der har været behov for.

Men efterhånden som flygtningestrømmen på grund af den ulykkelige situation i Europa er steget – nu også tæt på os, stadig flere mennesker kommer til Danmark – er forståelsen for dette behov altså øget, og nu har vi så et udspil.

Det Radikale Venstre var imod stramningen af flygtningeloven i 1986, idet den efter vor opfattelse gjorde det usikkert, om flygtningenes retlige status var sikker nok, om ikke der kunne ske en afvisning ved grænsen på vilkår, der strider imod dansk retsopfattelse. Derfor stemte vi nej til denne flygtningelov og mener, at den lov, vi havde tidligere, i starten af 1980'erne, var bedre.

Men tilbage til den samlede flygtningepolitik: Den har altså manglet. Derfor hilser vi meget velkommen, at der nu er kommet et udspil, at vi nu med denne redegørelse har konturerne, strukturen og brikkerne til en samlet politik. Og så vil jeg gerne understrege, at redegørelsen og den følgelovgivning, som vi senere i dag skal diskutere her i Folketinget, efter vor opfattelse kun er begyndelsen til en koordine-

[Ebbe Lundgaard]

ring, samling og præcisering af, hvordan det danske samfund ønsker at behandle de flygtninge og indvandrere, der kommer hertil – og vi hilser meget velkommen, at det er Danmarks udlændinge under ét, der er tale om – hvad vi ønsker at kræve af dem, og hvordan vi ønsker at de skal integreres i det danske samfund.

Derfor var det ved regeringsdannelsen meget velkomment for os at kunne medvirke til, at flygtningesagerne blev samlet i ét ministerium, Indenrigsministeriet, og netop dér; for efter vor opfattelse afhænger succesen på det område af, at det er i samspillet mellem den danske befolkning og flygtningene og ikke først og fremmest i samspillet mellem flygtningene og de danske myndigheder, der skabes grobund for – ikke et problemfrit samvær, men et samvær og en udvikling, der ikke medfører for mange problemer.

Derfor er grundtonen i redegørelsen og i følgelovgivningen rigtig, nemlig den, at her skal befolkningen generelt involveres mere. Flygtningene skal gøres mere synlige for alle dele af den danske befolkning, således at man kan se, at her er en fælles opgave at løse. Ingen dansker skal kunne sige sig fri for at være klar over, at her er en opgave, der skal løses i fællesskab.

Så tror vi på, at det vil være muligt at skille flygtningedebatten fra den debat, vi igen og igen har, også her i dag, om antal, om motiver og om, hvad flygtningene koster det danske samfund i kroner og øre – det er vigtige elementer, men de er ikke altoverskyggende – og gøre den til en debat, som vi sjældent har haft, nemlig en debat om at vurdere, hvad det giver det danske samfund af erfaringer med hensyn til kulturel fornyelse, udfordringer og måske også gevinst i kroner og øre at have udlændinge i Danmark.

Den debat tager Det Radikale Venstre også gerne – også i dag, hvis der er plads til den i forbindelse med redegørelsen.

Vi er tilfredse med, at flygtningepolitikken er samlet i Indenrigsministeriet, og vi er tilfredse med udspillet i den redegørelse, der ligger på Folketingets bord i dag, for hele den ustabile situation i Øst- og Sydøsteuropa og i SNG-landene, den permanente ustabilitet i Mellemøsten og fattigdommen i Afrika gør det tvungende nødvendigt med en samlet flygtningepolitik

ikke alene i Danmark, men også i Europa, og hvis vi har orden i vort eget eget hus med en samlet politik i Danmark, kan vi måske bedre gå ud og kræve en samlet politik i Europa.

Den samlede europæiske flygtningepolitik skal ikke være der for at lave et fort i Europa, hvor man trækker vindebroen op og holder alle de fremmede ude. Nej, et Europa, der har en flygtningepolitik, der hviler på et humanistisk livssyn og et menneskesyn, der udtrykker omsorg og vilje til at hjælpe mennesker i nød, er det, vi har brug for. På den måde vil det være muligt for os at gøre en samlet og effektiv indsats for at hjælpe de mennesker, der også – desværre, må jeg sige – i de kommende år vil være på flugt i Europa.

En sammenhængende og helhedsorienteret løsning er nødvendig – for nu at citere redegørelsen og handlingsplanen. Det er naturligvis sådan, at dette her ikke er et egentligt EF-anliggende; det er et 12-lande-samarbejde mellem suveræne stater, og vi kan ikke pålægge hinanden noget i Fællesskabets navn. Så meget desto mere vigtigt er det at få startet en debat og få oplyst hinanden om nødvendigheden af at forsøge at løse denne opgave i fællesskab.

Derfor er redegørelsens forslag om eventuelt at lade Europarådet være rammen om en europæisk flygtningekommission godt. Det hilser vi velkommen. Vi må understrege, at dette er en opgave for alle europæiske lande, men det er måske især en opgave for de rigeste europæiske lande, herunder EF-landene.

Jeg skal vende mig kort til redegørelsen. Jeg får lejlighed til at kommentere de forskellige lovforslag, når vi når til dem i eftermiddagens løb, men redegørelsens forskellige forslag om at integrere flygtningene i lokalsamfundene og med andre ord give kommunerne, sådan som følgelovgivningen peger på, mere direkte ansvar for flygtningenes situation hilser vi som sagt velkommen. Det er en forudsætning for, at flygtningenes ophold i Danmark kan blive frugtbart for alle parter, at danskerne i princippet får flygtningene tæt ind på livet og får mulighed for, som jeg nævnte før, at tage et personligt ansvar og gøre en personlig indsats for de mennesker, der for de flestes vedkommende skal opholde sig i Danmark i kortere tid og i en situation, hvor de er under pres psykisk, hvor de lever i usikkerhed og i frygt, og hvor nogle af dem har været udsat for fysiske overgreb.

[Ebbe Lundgaard]

Et særligt ansvar har vi for de uledsagede flygtningebørn. Det er en god idé, en god overvejelse, at forsøge at få dem indkvarteret i private hjem frem for de særlige børneasylcentre. Vi har gode og sikre regler for en sådan praksis i det danske samfund.

Redegørelsens andre forslag, forslaget om en kortere sagsbehandlingstid og forslaget om at repatriere, vil jeg godt vende tilbage til, når vi kommer til selve lovforslagene.

Men der er ét punkt, jeg godt vil opholde mig ved i forbindelse med ordførertalen. Det er kravet om flygtningenes undervisning, danskundervisningen. Det er et emne, der har været debatteret meget i det danske samfund i de seneste år politikere imellem, kommunalpolitikere, amtspolitikere, hele vejen rundt, og indirekte har vi næsten pisket hinanden til at formulere krav om, at hvis en flygtning ikke taler dansk lige så godt eller – kan man næsten høre nogle steder – bedre end en dansker, så har de ikke rettigheder som en dansker. Det er vi naturligvis ikke enige i. Vi er enige i, at der skal stilles krav til flygtningene, men man skal nøjes med at stille krav, som der er forudsætninger for at opfylde.

Det er vigtigt, at Folketinget vurderer, om danskundervisningen, sådan som den foregår i øjeblikket, foregår på en hensigtsmæssig måde, om tilrettelæggelsen af danskundervisningen og indførelsen i dansk sprog og kultur nu også foregår i det rigtige regi i øjeblikket. Det er Det Radikale Venstres opfattelse, at det gør den næppe. Det er vor opfattelse, at det er yderst vigtigt, at danskundervisningen og indføringen i dansk kultur foregår inden for rammerne af det øvrige flygtningearbejde og ikke, som det sker i øjeblikket, udliciteres som entreprenørogaver til organisationer og institutioner, der i øvrigt ikke har ret meget med flygtningearbejdet at gøre.

Derfor tilsiger vi kraftig støtte til, at lovgivningen om undervisning af indvandrere og flygtninge i dansk og på det kulturelle område tages op til nyvurdering.

Vi støtter også tanken om et nævn for etnisk ligestilling og om en indsats for bedre information og sidst, men ikke mindst, om en samlet indsats imod racisme.

Det var kommentarerne til selve redegørelsen. Så vil jeg bruge den korte slutning på min ordførertale til endnu en gang at kommentere

den redegørelse, der har taget så meget af debatten i dag, den om flygtningene fra Bosnien-Hercegovina, der kommer til Danmark. Jeg mener, som jeg sagde under en af mine korte bemærkninger før frokostpausen, at redegørelsen er alarmerende. Det er ikke gode nyheder. Jeg vil dog fastholde, at den hviler på et relativt spinkelt grundlag, og det mener jeg også der står i redegørelsen.

Derfor er vi meget tilfredse med, at ministeren ønsker at foretage en supplerende undersøgelse, og det må også være muligt at bore lidt mere i den undersøgelse, der allerede er foretaget, sådan at vi kan få et sikkert grundlag at agere på.

Men hvis det skulle føre til en stramning, må jeg med det samme sige, at Det Radikale Venstre vil have meget svært ved at gå ind for visumtvang, at vi er imod en kvotering, og at vi vil fastholde muligheden for, at folk, der er i nød, spontant kan komme til den danske grænse og komme ind i landet og få deres status prøvet.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil gerne takke ordførerne for en lang og spændende debat, hvor vi er kommet rundt om så godt som alle de emner, der er nævnt i handlingsplanen.

At jeg er enig med fru Dorte Bennedsen, kan vel ikke komme ret meget bag på nogen, eftersom vi er rekrutteret fra det samme parti. Så dér vil jeg indskrænke mig til at takke for en konstruktiv og klog tale.

Hr. Helge Adam Møller sagde i sit indlæg noget, der er udtryk for en meget sjælden selv erkendelse blandt politikere – her citerer jeg ordret. Hr. Helge Adam Møller sagde: »Der er ikke mange nye tanker i det, jeg siger.« Det kan jeg helt bekræfte. Det var en gennemspilning næsten ord til andet af det, som vi har hørt gang efter gang fra Det Konservative Folkeparti. Og jeg vil godt gå lidt videre, end hr. Helge Adam Møller selv gjorde, og sige, at jeg også synes, at vi utallige gange har oplevet en overfladiskhed fra netop det parti, når man skal argumentere vedrørende disse problemer. Det vil jeg godt give et enkelt eksempel på:

I tidligere debatter har det været sådan, at vi uafladeligt har fået at vide dels fra Fremskridtspartiet, dels fra Det Konservative Folkeparti, at vi bare kunne leje de tomme hotel-

[Indenrigsministeren]

ler i Kroatien, så løste vi Danmarks flygtningeproblemer. Det er der en del af os der har ment var en lige lovlig nem løsning. Men i mellemtiden har vi undersøgt det, vi har ført seriøse forhandlinger med Kroatiens regering. Og hvad var så det svar, vi fik på det, der i den danske debat af de to partier er blevet præsenteret som patentløsningen?

Svaret var, at i hele den sydlige del af Kroatien er 95 pct. af feriehotellerne i forvejen indrettet til flygtningelejre, og man har fjernet de flygtningelejre, der var i hoteller i den nordlige del, for dem vil man gerne bruge til turister i stedet for.

Når jeg godt ville tage det eksempel op, er det, fordi jeg meget stærkt vil advare imod letkøbte, overfladiske løsninger, når vi skal diskutere de dybt alvorlige problemer, der er tale om her. Jeg siger det også på baggrund af, at vi jo også bliver nødt til at diskutere en lang række af de nye problemer, der dukker op hele tiden. Et eksempel er den undersøgelse, jeg præsenterede i går. Den skal jeg nok vende tilbage til lidt senere, men den er et eksempel på, at vi naturligvis skal afholde os fra med lette, lynhurtige skud fra hoften at sige: Det har vi også en patentløsning på.

Jeg bemærkede, at hr. Helge Adam Møller efterlyste, at der allerede i nat kl. 12 skulle have været indført visumtvang for flygtninge fra det tidligere Jugoslavien. Det skulle være patentløsningen! Nej, det er det ikke – på baggrund af en beskedent undersøgelse! Derfor er jeg meget glad for det store antal ordførere, der har kvitteret for, at det ikke er denne overfladiske »approach«, regeringen vælger at have til flygtningeproblemerne.

Så er der mange, der har spurgt: Jamen hvad vil man gøre ved dette problem? Ja, for det første – som det er blevet bemærket af flere – vil vi gerne yderligere undersøge en række af de faktorer, der kan have spillet ind på denne undersøgelses resultat. For det andet tager jeg på mandag til Genève til et møde med FN-Flygtningehøjkommissariatet for at drøfte med højkommissæren: Hvilke løsningsmuligheder mener man i det officielle internationale flygtningesystem der er på problemer af denne karakter? Hvilke muligheder har vi for nytænkning? Er der mulighed for ved i højere grad at udstede direkte invitationer til mennesker, der kommer fra det tidligere Jugoslavien, at foretage en

delvis regulering af adgangen for de pågældende grupper her til landet? Var det en mulighed?

Vi finder det helt afgørende, at man får taget hul på det i den seriøse ende og ikke bare med et slagord som det, der er blevet lagt op til her.

Hr. Helge Adam Møller var også inde på spørgsmålet om klageadgangen i forbindelse med asylsagsbehandling. Det er et emne, der har optaget mange andre ordførere, og det vil jeg godt besvare samlet:

Der er nedsat et udvalg, det efterhånden meget berømte Per Sørensen-udvalg, som har fået til opgave at kulegrave hele dette system. Den første delbetænkning kommer i løbet af 14 dage, og jeg vil naturligvis ikke på baggrund af en rapport, der endnu ikke er kommet, give mig til at kommentere, hvilke udspil der kan være følgen af dette arbejde.

Så blev det spørgsmål stillet, om vi ville gå ind for tvungen repatriering.

Nej, det vil vi ikke. Repatrieringsordningen, som vi jo også kommer til at drøfte lidt senere i eftermiddag, bygger på frivillighed. Men det, der har været vores hovedpointe, er at få gjort denne ordning så attraktiv, at den kan virke mere tillokkende, end den har gjort hidtil. I øjeblikket er der kun 100 flygtninge om året, der vælger at repatriere. Derfor er vi naturligvis optaget af ikke blot at gøre ordningen mere attraktiv, men også at være langt mere udfarende med hensyn til at få oplyst om, at muligheden eksisterer. Så tror vi faktisk at der er flere, der vil benytte sig af den.

Hr. Helge Adam Møller stillede også et spørgsmål om undersøgelse af udlændinges kriminalitet. Og jeg forstod det indlæg, der blev afgivet her, som om vi helt havde opgivet at behandle dette spørgsmål i regeringen.

Nej, det er der ikke tale om. Der er tale om, at de undersøgelseskriterier, som den tidligere regering havde lagt op til i den forbindelse, syntes vi ikke var fyldestgørende; vi syntes, at de var for overfladiske. Derfor skete der det ved regeringsskiftet, at vi kasserede det grundlag, man arbejdede med i VK-regeringen, og nu er ved at forberede, hvordan en mere dybtgående og seriøs undersøgelse kan komme til at tage sig ud.

Så vil jeg vende mig til ordførerindlægget fra Venstres ordfører, hr. Svend Aage Jensby. Også dér var der en optagethed af klagesystemet.

[Indenrigsministeren]

Og jeg forstod, at man også dér mente, at nu måtte der snart ske noget.

Jeg vil godt minde om, at det udvalg, der er nedsat, er nedsat under den tidligere regering. Og det arbejde, der skal foregå, er blevet opdelt sådan, at der vil komme en række delbetænkninger. Jeg kan give et klart tilsagn om, at regeringen, ligesom vi i øvrigt har gjort, vil handle meget hurtigt, efter at vi har fået det relevante grundlag, men naturligvis ikke før.

Der var et spørgsmål til fra hr. Svend Aage Jensby, og det er der også flere andre ordførere der har været inde på, nemlig hvordan man skal indrette lovgivningen med hensyn til danskundervisning for indvandrere.

Dér vil jeg godt komme med den oplysning, at til efteråret kommer der et lovudspil fra undervisningsministeren, og jeg vil også godt kommentere lidt af indholdet af det med hensyn til det, der kan vedrøre præcis den problemstilling. Jeg ser det også som lidt af en fortsættelse af det indlæg, som hr. Ebbe Lundgaard kom med.

Det er for regeringen vigtigt i hele dette politikområde, at rettigheder og pligter følges ad. Derfor ser vi intet forkert i, at man gør undervisningen obligatorisk for nye familiesammenførte indvandrere. Det var der i øvrigt også enighed om her i Folketinget i forbindelse med vedtagelsen af beslutningsforslag nr. B 65 sidste år.

Når vi er optaget af denne problemstilling, er det, fordi vi jo i præcis den samme periode også er begyndt at stille krav til f.eks. unge danske bistandsklienter om, at de skal levere et stykke arbejde til gengæld for at få lov til at modtage deres sociale ydelser. Derfor mener vi ikke, at der er spor forkert i, at man gør det til et obligatorisk krav til indvandrere, at de skal tilegne sig det redskab, der er vigtigt for, at de overhovedet kan finde sig en plads i det danske samfund, nemlig at de mestrer det danske sprog.

Men der er jo mildt sagt nogle krav – det var det, hr. Ebbe Lundgaard var inde på – som skal være opfyldt, for at undervisningen kan finde sted. Der skal f.eks. være kurser nok. Og det, der er hovedproblemet, er jo, at der er sparet på det område ude i amterne. Der er skåret ned på undervisningen, sådan at problemstillingen i dag er den modsatte, nemlig den, at der nogle steder er køer, at der ikke er tilstræk-

kelig mange undervisningspladser til, at man kan følge denne undervisning.

Derfor er der i det udspil, der vil komme fra regeringen, både tale om et kvalitetsløft i undervisningen – jeg tror, det er meget vigtigt, at der sker et kvalitetsløft – og tale om en stærkere økonomisk satsning, også med hensyn til, at der skal være flere kurser, og endelig er der naturligvis tale om, at der skal være en så differentieret undervisning, at det bliver meningsfyldt at følge den.

Det er selvfølgelig lidt absurd, at man i dag har sparet så meget, at der på den samme undervisningsbænk sidder en analfabet og en højtuddannet tekniker, eller hvad der ellers kan være tale om, der skal have det fulde udbytte af en undervisning, som ganske enkelt ikke kan være målrettet, når elevgruppen er så sammensat, som den er.

Venstres ordfører stillede også spørgsmålet: Hvad skal vi med Dansk Flygtningehjælp? Jeg går ud fra, at det var lidt retorisk ment, for jeg tror ikke, at ret mange, der har beskæftiget sig med dette område, kan være det mindste i tvivl om, at både Dansk Flygtningehjælp og Dansk Røde Kors har ydet en fabelagtig god indsats for at hjælpe Danmark igennem et stigende pres i forhold til modtagelsen af fremmede, indimellem under meget vanskelige vilkår, og at vi har været vældig godt hjulpet med de frivillige organisationers deltagelse i dette arbejde.

Samtidig er der ingen tvivl om, at det har været nogle vanskelige vilkår. Presset er i 1992 under den tidligere regering steget til det tredobbelte af, hvad det var i 1991, og derfor er der naturligvis indimellem foretaget nogle dispositioner, som ikke kan kaldes hensigtsmæssige. Derfor er jeg også meget godt tilfreds med, at f.eks. Dansk Røde Kors selv har taget initiativ til, at der nu skal laves en undersøgelse af deres organisation – administration osv. – med henblik på at få bedre overblik over, om den måde, man har indrettet dette arbejde på, er den mest hensigtsmæssige.

Når jeg hilser en undersøgelse som den velkommen, er det naturligvis, fordi Dansk Røde Kors i øjeblikket er eneentreprenør for den danske stat med hensyn til at løse en lang række opgaver på asylcentre. Derfor er statskassen og Røde Kors i en eller anden forstand forbundne kar, og derfor er den undersøgelse,

[Indenrigsministeren]

som Administrationsdepartementet starter her i juni og vil være færdig med i september, naturligvis også af stor interesse for Folketinget.

Flygtningehjælpen har tidligere på et enkelt område været igennem en undersøgelse, der havde med undervisningsforholdene at gøre. Jeg tror, det var statsrevisorerne, der gennemførte den, og der er også på det område løbende opmærksomhed om forholdet mellem brug af ressourcer og det faktiske resultat.

Hr. Tom Behnke kom i et af sine mange indlæg ind på, at regeringens handlingsplan blot var ord, ord, ord, men at der ikke rigtig fulgte noget efter. Det har jeg lidt svært ved at forstå. Umiddelbart herefter skal vi behandle 6 lovforslag, som tilsammen giver den indre sammenhæng i det, der er den nye regerings holdning til udlændingeproblemerne.

Derudover vil jeg også godt gøre opmærksom på, at der i handlingsplanen er nævnt en lang række andre initiativer, som ikke kræver lovgivningsændringer, initiativer, som vi er i fuld gang med at gennemføre, fordi det er noget, man kan gøre, hvis man har nogle klare holdninger til, hvad der skal ske. Det er noget, som delvis er et opgør med den meget nølende facon, som den tidligere regering havde med hensyn til at skabe sammenhæng i udlændingepolitikken.

Det er baggrunden for, at der på nogle af de felter, hvor hr. Tom Behnke efterlyser det, ikke er direkte lovgivning, og dér vil vi naturligvis også gå på med stor appetit for at få rettet op på en række af de ting.

Hr. Henning Grove kom til gengæld med dagens gode nyhed. Han sagde, ordret citeret:

»Det Konservative Folkepartis opposition vil være seriøs på udlændingeområdet.«

Jeg kan kun kvittere ved at sige, at det glæder vi os til. Det må, så vidt jeg har lyttet til debatten, være noget, der først starter i morgen, for jeg synes ikke, det i særlig grad har afspejlet sig i de hidtidige indlæg.

Fru Ebba Strange stillede en lang række meget relevante spørgsmål. Der var for det første en efterlysning af, om der er overvejelser om, hvorvidt man i højere grad skal få nedtonet politiets rolle i afhøringen af asylansøgere i den første fase til fordel for, at det eventuelt kunne være Direktoratet for Udlændinge, som gik direkte ind.

Jeg vil godt sige, at det er en tankegang, der ikke er mig helt fremmed, men også på det felt er det helt naturligt, at vi må afvente det udspil, der kommer fra Per Sørensen-udvalget. Det er et af de deltemaer, der skal undersøges, og jeg synes ikke, det ville være rimeligt, at vi, inden udvalgsarbejdet er færdigt, lagde os fast på dette felt.

Så var der flere – vist fru Ebba Strange som den første – der spurgte, hvordan det går med arbejdet med den europæiske flygtningekommission. Det går sådan, at vi har præsenteret tanken i kredsen af nordiske lande og med deltagelse af FN's Flygtningehøjkommissariat, og dér kan jeg berette at modtagelsen var positiv. Derudover har det været drøftet i kredsen af EF-lande, og dér strakte reaktionsmønsteret sig fra skepsis og tøven i den ene ende til stor begejstring i den anden. Det er der vel ikke noget særlig ejendommeligt i, når det drejer sig om 12 lande med vidt forskellige problemsæt i deres egen flygtningepolitik. Men vores såen af denne idé mener vi alligevel har været så perspektivrig, at vi fra dansk side går videre med arbejdet, og at vi i løbet af forholdsvis kort tid, dvs. inden sommerferien, regner med at kunne afholde et møde med deltagelse af både EF-trojkalandene, præsidentskabet for Europarådet og naturligvis FN's Flygtningehøjkommissariat. Jeg er meget glad for, at der i Folketinget i dag har været så stor opbakning til denne sag, sådan at vi kan have det som baggrund for vores videre arbejde.

Jeg vil ikke gå ind på fru Pia Kjærsgaards indlæg, for de er blevet besvaret gentagne gange undervejs af de øvrige ordførere. Jeg skal alene indskrænke mig til at sige, at jeg godt vil udbrede den karakteristik, som jeg gav af hr. Helge Adam Møllers indlæg, til også at gælde fru Pia Kjærsgaards.

Der var dog en enkelt ting, nemlig efterlysningen af bedre statistik på området, som jeg gerne vil besvare positivt. Efter at vi har fået overleveret dette område, er vi i Indenrigsministeriet i gang med at finde former for en meget, meget tiltrængt forbedring af statistikken på udlændingeområdet. Jeg tror, det er vigtigt – og det præger i øvrigt regeringens politik – at vi har så mange konkrete, holdbare og seriøse oplysninger som muligt om baggrunden for ikke blot at føre debatten om flygtninge og indvandrere, men også for at skabe tilfredsstillende løsninger.

[Indenrigsministeren]

Til sidst skal jeg blot kvittere for de positive indlæg, der var fra Kristeligt Folkepartis og Det Radikale Venstres side. Jeg mener, at der i begge indlæg både holdningsmæssigt og handlingsrettet var en lang række gode tanker, som jeg glæder mig til at vi kan arbejde videre med.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Ja tak! Jeg markerede på et tidligt tidspunkt under ministerens tale. Hørte jeg rigtigt? Er det virkelig det svar, ministeren har fået under sit besøg i det tidligere Jugoslavien, at en del af hotellerne var besat, og at man ville forbeholde sig retten til stadig væk at have turister i resten? Var det svaret? Jamen hvad agter ministeren at bruge det svar til? Ville det ikke være rimeligt til et sådant svar, som jeg har svært ved at forholde mig til, at sige, at så indfører vi visumkrav i Danmark over for flygtninge fra det tidligere Jugoslavien? Hvis man stadig væk forbeholder sig retten til det i Jugoslavien, ville modsvaret fra ministeren så ikke helt naturligt være, at vi tager vores forholdsregler?

Ministeren kommenterede ikke min ordførtale så meget, men sagde, at det var nogenlunde det samme, som hun havde sagt til hr. Helge Adam Møller. Det er i orden indtil videre i hvert fald, men jeg vil godt høre lidt om den statistik, som Fremskridtspartiet i mange, mange, mange år har bedt om på dette område – hvad den skal forholde sig til, for vi har alt for meget skøn på dette område. Skal det være konkret: Hvor mange flygtninge er der i landet? Hvad koster det helt konkret? – ikke bare de tal, vi kender i dag, men helt konkret osv. På hvilke områder vil ministeren indføre mere statistik?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Til fru Pia Kjærsgaard vil jeg godt sige, at vi såmænd ikke behøver at tale i fremtidsform om dette her. Vi er allerede begyndt på det. Indenrigsministeriet er begyndt at udgive et lille nyhedsbrev, hvor vi løbende hver 14. dag oplyser om, hvor mange flygtninge der kommer, hvilke problemer der knytter sig til det, hvordan det går i nabolandene osv. Det er udtryk for, at vi gerne vil dele en lang række af de spændende oplysninger, som vi naturligvis kommer i besiddelse af i ministeriet, ikke blot med Folketingets øvrige medlemmer, men også med en bredere offentlighed.

Den konkrete statistik, som jeg taler om, vil være svaret på en lang række af de spørgsmål, hvor alle vi, der har beskæftiget os med disse ting, har følt, at vi var for dårligt udrustet i den danske debat. Og hvorfor i alverden skal vi dog ikke oplyse om, hvad flygtninge koster? – naturligvis. Det fremgår i øvrigt også af den handlingsplan, der er lavet, og af baggrundsmaterialet, at der overhovedet ikke er nogen lyst hos den nuværende regering til at stikke oplysninger af vejen.

Det var i øvrigt også det, der kom til udtryk ved offentliggørelsen af den lille undersøgelse, der har skabt så stor opmærksomhed under debatten i dag. Jeg vil godt sige, at det ikke er den nuværende regerings opfattelse, at man gavner udlændingebatten ved at prøve at usynliggøre ubehagelige oplysninger. Vi kunne for den sags skyld have lagt den ned i den nederste skrivebordsskuffe, aflåst skuffen og lagt nøglen et utilgængeligt sted. Vi ved her i Folketinget, hvad mangel på åbenhed og lyst til debat om kendsgerninger betyder i udlændingepolitikken, og hvilke ubehagelige følger det kan få, og vores opfattelse af, hvordan man skal gribe den slags ting an, er stik modsat den tidligere regerings.

Så var der forsøg på – synes jeg – at anfægte det svar, jeg gav med hensyn til vores oplysninger fra Kroatien. Jeg vil godt sige det én gang til. Vi kan naturligvis ikke fra dansk side tvinge Kroatien, der er et selvstændigt land, til at indrette nogle flygtningelejre, som de ikke ønsker at have. Men jeg vil godt give den supplerende oplysning, at vi har 2 lejre dernede i forvejen. De er velfungerende, det er nogle af landets bedst fungerende, og derfor er vi i løbende kontakt med den kroatiske regering om at udvide vores indsats dernede. Det kunne ikke lade sig gøre på hotellerne, for dem har de allerede disponeret over eller har tænkt sig, at en del af dem skal anvendes til turistformål. Det er der ingen udefra kommende myndighed, heller ikke den danske regering, der har magtmidler til at blande sig i.

Svaret på det – det vil jeg godt gentage endnu en gang – er ikke begrebet ubetinget visumtvang i forhold til Danmark. Men vi er i fortsat kontakt med regeringen i Kroatien og venter en tilbagemelding derfra i løbet af en uges tid om deres skitsering af, hvordan vi i højere grad kan gå ind og hjælpe i nærområ-

[Indenrigsministeren]

det. Jeg vil nemlig godt bekræfte, at vi er enige i, at jo tættere på de områder, flygtningene kommer fra, vi kan hjælpe, jo bedre er det.

Men der er én ting, som de ordførere, der har betragtet dette næsten som det eneste løsen i denne debat, helt undlader at gøre opmærksom på, og det er, at det skal ske med de pågældende landes accept. Det gælder både Kroatien og Polen og de andre lande, der har været bragt ind i billedet. Vi kan ikke gøre det selv, vi skal gøre det i et samarbejde. Nu er vi i gang med at etablere et samarbejde med Kroatien, og vi er i regeringen også indstillet på at etablere et samarbejde med Polen. Langt de fleste flygtninge kommer jo til Danmark fra Polen. Vi er i fuld gang med at forberede det. Vi gør det blot på det realistiske grundlag, at vi ikke bilder nogen ind, at det er en patentløsning, at det er løsningen på Danmarks flygtningeproblemer, men det kan være et af mange redskaber til at komme videre.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Det glædede mig at høre, at der ikke skal stikkes noget under stolen eller fejes noget ind under gulvtæppet, når det drejer sig også om de ubehagelige ting i forbindelse med flygtningedebatten. Det ser jeg frem til.

Derfor beder jeg også ministeren i anden omgang svare på mit spørgsmål om, hvorvidt ministeren er enig i, at vi skal tilslutte os et fælles fingeraftryksregister i EF-regi, så vi undgår, at flygtninge misbruger den lette adgang, der er til EF-landene, og hæver bistandshjælp, og hvad ved jeg, i flere lande på én gang, hvad der er notorisk bevis for finder sted. Jeg glædede mig over, at hr. Peter Duetoft sagde: Det er vi fra CD med på. Det takker jeg for, det skal vi nok huske.

Så vil jeg sige, at jeg ikke har sagt noget negativt om Dansk Flygtningehjælp, endsige Røde Kors. Det kunne jeg ikke drømme om, men for nogen tid siden så jeg i Jyllands-Posten en annonce, hvor man søgte 6 medarbejdere til et flygtningehjælpscenter i Kolding – 6 medarbejdere – til at undervise 2 somaliske børn i dansk. Vi må altså også tænke på den almindelige danske befolkning. Hvad siger befolkningen ikke til de omkostninger, der er forbundet med dette her? Det må være rimeligt at stille spørgsmålet, om integrationen og undervisning-

gen ikke kan ligge i kommunerne. Når ministeren netop lægger op til, at vi skal have engageret kommunerne noget mere, hvad vi fra Venstres side langt hen ad vejen er med på, stiller jeg spørgsmålet, om det ikke var en idé at lade integrationen foregå dér.

Og så vil jeg gerne have, at vi får tilsendt de sidste to års detaljerede regnskaber fra Dansk Flygtningehjælp. Vi vil se, hvor mange mennesker der er ansat, hvor mange mennesker de har behandlet, og hvor mange penge de har betalt.

Til sidst har jeg et par bemærkninger med hensyn til, at politiets rolle skulle nedtones. Jeg går ikke ud fra, at der heri ligger nogen kritik af politiets håndtering af disse sager. Det tror jeg ikke der gør, men jeg spørger: Hvem i alverden skulle bedre end politiet kunne behandle disse sager?

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg vil gerne takke ministeren for hendes svartale, herunder ikke mindst for de bemærkninger, der faldt omkring den obligatoriske danskundervisning og danskundervisningen i almindelighed, og også bemærkningerne om, at både kvantitet og kvalitet skulle øges.

Så vil jeg egentlig bare bede ministeren, om hun ikke kunne tage et budskab med til undervisningsministeren, som jo har udformet lovforslagene. Det har været et problem, at der ikke har været kurser nok, men også, at de har været meget centraliserede. Jeg tror ikke, jeg husker fejl, når jeg siger, at Frederiksborg Amt på et tidspunkt nedlagde kurser i Frederikssund og Frederiksværk, og hvor de ellers var, og flyttede dem til Hillerød. De grupper, det her drejer sig om, er ofte kvinder med børn, der har vanskeligt ved transport. Det er at vanskeliggøre undervisningen, hvis den lægges ét sted i et amt. Det kan folk meget ofte ikke hamle op med. Derfor mit ønske om, at ministeren vil tage den del af det med til undervisningsministeren.

Så har jeg en enkelt bemærkning til hr. Svend Aage Jensby. Det er, tror jeg nok, korrekt, at hr. Svend Aage Jensby ikke ordmæssigt sagde noget negativt om Dansk Flygtningehjælp, men han sagde i et rimelig ubeskriveligt tonefald: »Hvad i alverden skal vi da med Dansk Flygtningehjælp?« Jeg tror, de fleste i

[Dorte Bennedsen]

salen i hvert fald opfattede det som noget negativt.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Nu kan hr. Svend Aage Jensby ikke vide det, fordi hr. Svend Aage Jensby ikke er medlem af Markedsudvalget, men jeg var faktisk med til i fredags at give ministeren mandat til at støtte denne her flygtningepolitik, hvori fingeraftrykene også indgår som en del. Det har vi sagt ja til, og det står jeg ved.

Så må jeg sige, at jeg deler hr. Svend Aage Jensbys synspunkt om, at man ikke skal stikke noget under stolen, for man skal også kunne sige det, når noget er dårligt, men jeg deler ikke hr. Svend Aage Jensbys glæde over det. Det skal vel ikke være sådan, at det bliver et formål i sig selv at sige noget dårligt om flygtningepolitikken og flygtningene. Man skal sige det, når noget er dårligt, men man skal vel ikke gøre det til et hovedformål.

Med hensyn til Dansk Flygtningehjælp vil jeg sige, at jeg for ikke så længe siden mødte en række mennesker fra Flygtningehjælpen, og i kampens hede kom jeg til at tilbyde at blive frivillig medarbejder i Flygtningehjælpen i en 14 dages tid her i sommerferien for at prøve at se, hvordan man modtager flygtninge i Danmark. Det var de rimelig glade for, men de kom med en ekstra bemærkning, nemlig den, at det var glædeligt, at en politiker ville gøre det, for det havde de ikke prøvet før.

Hvis hr. Svend Aage Jensby virkelig ville vide, hvad der sker i de sammenhænge, kunne hr. Svend Aage Jensby åbne øjnene og gå ud og gøre det samme, for så fik han måske en fornemmelse af, hvad de organisationer laver, i stedet for bare at stå og sige, at det er så slemt alt sammen.

Så vil jeg godt sige til fru Pia Kjærsgaard, at hun igen kommer med et af de lette argumenter i debatten. Nu blev det fremstillet, som om de i Kroatien hellere vil have turister, end de vil have flygtninge. Derfor smider de flygtningene ud af hotellerne, og så skal de tjene på turisterne. Ja, det skal de, og det kan jeg godt forstå, for det er ikke noget formål i sig selv at få ødelagt den kroatisk økonomi. Vi ved, at turismen er en væsentlig del af den kroatisk økonomi, og hvis de virkelig havde flygtninge i de resterende hoteller, ville det betyde, at deres

økonomi brød fuldstændig sammen, og så havde vi endnu et problem.

Det skal ses i en bredere sammenhæng, og det gør fru Pia Kjærsgaard ikke. Derfor render man rundt med alle disse fantastiske forklaringer, som måske nok rammer nogle enkelte dele af befolkningen, men som ikke holder i længden, fru Pia Kjærsgaard. Der er ingen sammenhæng i det.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Hr. Peter Duetoft tager sandelig et meget tungt ansvar på sine skuldre: at sikre, at vi kan tage imod en hel masse flygtninge i Danmark, og at turisterhvervet i Kroatien ikke bliver ødelagt. Det er sandelig et tungt ansvar, hr. Peter Duetoft påtager sig, men jeg er fuldstændig sikker på, at hr. Peter Duetoft kan bære det. Det har vi set så mange gange før. Hr. Peter Duetoft er i virkeligheden den eneste herinde, der ved, hvordan man udfører det politiske håndværk. Det har vi haft adskillige eksempler på, så jeg har fuld tiltro til hr. Peter Duetoft.

Jeg må bare undre mig og sige, at det er o.k., som ministeren sagde, at vi ikke kan tvinge nogen til at indrette flygtningelejre. Nej, det kan vi ikke, og det skal vi heller ikke gøre, men vi kan tage vores egne forholdsregler. Når ministeren efter at have været dernede spørger, om det ikke var muligt, at man kunne bruge hotellerne til indkvartering af flygtninge, og der bliver svaret, at det kan man ikke, for man skal have turister, så burde ministeren sige: Jamen så tager vi vores forholdsregler i Danmark og indfører det visumkrav, som man har i andre lande i EF. Det burde ministeren gøre, og det er dér, vandene skiller. Jeg ønsker ikke at blande mig i, hvad man gør i det tidligere Jugoslavien, men jeg ønsker så sandelig at blande mig i, at ministeren ingenting gør i forhold til visumkravet.

Og hr. Peter Duetoft kommer herop – jamen hvis det ikke lige netop var hr. Peter Duetoft, ville jeg ikke bare være opgivende, så ville jeg også være vred. Nu nøjes jeg med at være opgivende.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg har altid drømt om at få lov at gøre ind-

[Peter Duetoft]

tryk på fru Pia Kjærsgaard. Det er åbenbart lykkedes, og det er jeg glad for. Tak for det, fru Pia Kjærsgaard.

Jeg må bare sige, at det er en lemfældig argumentation, fru Pia Kjærsgaard kommer med her. Jeg har ingen problemer med at påtage mig det ansvar, fru Pia Kjærsgaard siger jeg har taget. Det er der da heldigvis et stort flertal her i Folketinget der gerne vil påtage sig, ja, Fremskridtspartiet er nærmest det eneste parti, der slet ikke vil noget som helst. De vil bare lukke Danmark inde.

Men det er altså hovedløs politik at sige til et land, hvis eneste indtægtskilde er turisterhvervet, at de for resten ikke skal kunne have turister, for de skal have flygtninge. Vil fru Pia Kjærsgaard så, når den politik er lykkedes, være med til i Udenrigsudvalget i Danmark at bevilge ulandsstøtte til Kroatien, sådan at Kroatiens økonomi kan blive reddet ud af den misere, som fru Pia Kjærsgaards politik på turistområdet øjensynlig har ført landet ud i? Det vil jeg gerne vide, for det bliver alternativet. Man kan ikke fratage en nation dens økonomiske grundlag og så bagefter sige: I skal for resten løse alle problemer, og så vil vi heller ikke hjælpe jer for fremtiden.

Fru Pia Kjærsgaard ryster på hovedet. Det kan jeg godt forstå, men der burde stå et spejl foran.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Hvis Østrig syntes, at de ærlig talt havde fået flygtninge nok fra det tidligere Jugoslavien og snart ikke kunne have flere og den østrigske immigrationsminister så tog en tur til Danmark og sagde: I har så god plads ved den jyske vestkyst. Der står så mange hoteller, og jeres sæson er så kort. Vi synes, I skulle indrette alle hotellerne langs den jyske vestkyst til flygtninge fra det tidligere Jugoslavien – hvordan ville fru Pia Kjærsgaard så reagere på det?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg forstår ikke helt debatten her. Jeg tror, det var ministeren, der startede den med at sige, at vi ikke kunne tvinge hjælpen ned over hovedet på Kroatien, Makedonien, Ungarn og andre lande, der ligger omkring, og som tager

utrolig mange flygtninge. For mig er det helt naturligt, at de gør det. De er jo nabolande til det land, hvor det sker. Nogle af dem som Kroatien og Makedonien har gennem masser af år været med i et statsfællesskab med Bosnien-Hercegovina, så de er vel de nærmeste til at hjælpe.

Men alternativet er jo ikke, at man siger, at I må lade dem flytte ind på hotellerne eller lade være. Alternativet er, som jeg klart og tydeligt sagde i min ordførertale, at vi påtager os et ansvar og siger, at vi økonomisk hjælper de lande, hvor folk er kommet til lejre og bor i sikkerhed. Vi overflytter nogle af de mange hundrede millioner kroner, vi bruger her i Danmark på en utrolig dyr indkvartering og på at flytte folk 2.000 km, og så siger vi til kroaterne, til ungarerne og til makedonerne: Vi vil godt være med til for danske penge at opføre lejre i jeres hjemegn, og vi vil godt være med til at drive dem. Vi vil godt være med til at støtte de lejre, I bygger, hvor vi for hver dansk krone kan hjælpe 10 gange så mange bosniere som ved at tage dem til Danmark.

Det var det, jeg klart og tydeligt sagde i min ordførertale, og det var det, jeg sagde for to måneder siden. Det må da også for hr. Peter Duetoft være klart bedre, at vi for de penge, vi har, kan hjælpe 10 gange så mange ved at lade dem blive i nærområdet.

Lad os også til sidst konstatere, at når borgerkrigen i Bosnien-Hercegovina er slut, er der vel ingen, der tvivler på, at det er langt lettere at få folk tilbage til deres hjemegn fra Makedonien og Kroatien, end hvis de har boet i Norge, Sverige, Danmark eller andre fjerntliggende lande.

Der er altså et alternativ, og vi har sagt, hvad det bør være.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Inden jeg får halvvejs hjertekvababelse, vil jeg sige, at det var så enestående rigtigt, det, hr. Helge Adam Møller sagde, og det tilslutter jeg mig. Det er også mit svar.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jamen, hr. Helge Adam Møller, lad være med at stille det op, som om det er et enten-eller.

[Peter Duetoft]

ler. Det er et både-og. Så vidt jeg ved, har regeringen bestemt ikke afvist, at der skulle hjælpes i nærområdet. Tværtimod har regeringen sagt, at det er en væsentlig del af hjælpen, men det udelukker ikke, at der også er behov for at klare nogle af problemerne i Danmark. Det er ikke sådan, at enten hjælper man alle i det forhenværende Jugoslavien, eller også hjælper man alle i Danmark. Det gør man ikke, man gør begge dele.

Jeg er enig med hr. Helge Adam Møller i, at det i mange sammenhænge er godt. Det er også derfor, vi har to flygtningelejre dernede. Det er da ikke, fordi vi synes, det er den værste måde at gøre tingene på, men der er det problem, at der også af og til kommer flygtninge her til Danmark, som vi ikke bare kan sende ud af landet igen. Det er jo også det, det drejer sig om, så lad være med at stille det op, som om det er et enten-eller. Det er et både-og, hr. Helge Adam Møller.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nu ved jeg godt, at hr. Peter Duetoft ikke var her hele formiddagen, i hvert fald ikke da jeg holdt min indledende, 10 minutter lange ordførertale.

Jeg gik helt klart ind for, at vi skulle vælge begge løsninger; det var ikke et enten-eller. Først og fremmest med tanke på flygtningene fra Bosnien-Hercegovina sagde jeg på baggrund af den seneste undersøgelse, at alle dem, som kommer fra sikre områder, skal vi ikke koncentrere os om. De skal blive, hvor de er, og vi skal ikke bruge pengene på dem. Pengene skal bruges til at hjælpe de lande, der i øjeblikket tager imod dem, hvad enten det er Ungarn, Kroatien, Slovenien, Makedonien eller Tyrkiet.

I stedet skal vi vælge nogle, der har et særligt behov for hjælp – jeg nævnte to grupper, folk fra krigsfangelejre og folk med et særligt behov for hospitalsbehandling, men der kan selvfølgelig også findes andre grupper – men det vil altså sige, at Danmark tager imod et langt mindre antal, som har et særligt behov, og giver dem den hjælp, som de ikke kan få i Makedonien eller Kroatien. For de øvrige vedkommende yder vi det samme beløb i nærområdet, som vi bruger i Danmark i øjeblikket, og på den måde hjælper vi et langt større antal. Det er da et både-og og ikke et enten-eller.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil sige undskyld til hr. Helge Adam Møller, fordi jeg ikke var her i formiddags; jeg er faktisk ikke ordfører. Det var kun, fordi jeg som politisk ordfører rent faktisk syntes, at debatten var så væsentlig, og også fordi der var flere fra CD, der tog ordet. Derfor hørte jeg ikke hr. Helge Adam Møllers første indlæg, men jeg har hørt alle de sidste, og det har været mig nok, for der har været kørt en hård linie.

Jeg vil gerne sige, at rent holdningsmæssigt er jeg ikke meget uenig med hr. Helge Adam Møller i det sidste, der blev sagt, bortset fra at hr. Helge Adam Møller tager udgangspunkt i, at formålet er en begrænsning. Jamen det er det altså ikke, for der kommer flygtninge til Danmark, som vi er nødt til at hjælpe. Det er det, der er problemet.

Jeg er meget enig i, at det er de udsatte grupper, vi skal koncentrere os om; men nu er det altså ikke bare sådan, at alle flygtninge, der kommer til Danmark, kommer efter en skriftlig invitation. Der kommer faktisk også mennesker til vores grænse, som vi er nødt til at hjælpe, og så må vi udvide hjælpen i stedet for at fokusere på et fastlåst tal, som hr. Helge Adam Møller vil. Det er her, forskellen ligger.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil her til slut blot kommentere noget, som jeg ikke nåede i mit første svar, nemlig de spørgsmål, der blev rejst fra CD's side om, hvad der var sket på EF-immigrationsministerens møde i København i de seneste par dage.

For det første skete der det, at Danmark opgav sit forbehold over for Londonerklæringerne, der jo netop drejer sig om samarbøjde på hele flygtninge- og udlændingeområdet. Der er hermed også udsigt til, at de to sidste forbehold, nemlig det hollandske og det tyske, i løbet af forholdsvis kort tid kan blive hævet, så alle EF-landene har tilsluttet sig erklæringerne.

Derudover drøftede vi, som flere talere også har været inde på under debatten, naturligvis Dublinkonventionen. Denne konvention er jo det arbejdsredskab, som i EF-regi skal medvirke til forsøget på at få lavet den byrdefordeling landene imellem, som alle har efterlyst. Det er sådan, at 6 lande nu har ratificeret konventio-

[Indenrigsministeren]

nen, mens den sidste halvdel endnu tøver, og derfor kom der på mødet i København samtidig en henstilling om, at man for det første sætter tempoet op og for det andet allerede nu begynder at forberede det praktiske arbejde, så man er klar til at gå i gang og ikke skal afvente en egentlig ratifikation og først bagefter starte forberedelserne.

Derudover blev det også klart konstateret, at de nye ansøgerlande er meget stærkt interesseret i at gå ind i en parallelkonvention; man forbereder sig altså allerede nu i de pågældende lande på også at deltage i løsningen af problemerne.

Endelig var der en debat om, hvordan man kan forhindre misbrug af de eksisterende regler. Der var tale om, at man både er mere villig til at være restriktiv over for illegal indvandring og de mennesker, der arbejder illegalt, og at man rent faktisk skal sørge for, når en asylansøgningssag har været hele systemet igennem og der er givet afslag, at de pågældende ansøgere forlader landet igen.

Der var naturligvis også en debat på mødet om forholdene i det tidligere Jugoslavien, og jeg er meget glad for, at alle ministre tilsluttede sig en meget skarp fordømmelse af det, der sker dernede. Det var ikke noget, der optog en stor del af debatten, men det lå implicit i meningsudvekslingerne.

Endelig var jeg også glad for, at der kom en meget stærk fordømmelse af de racistiske handlinger, vi har set i en række lande, senest med mordbranden i Solingen. Både på immigrationsministermødet og på TREVI-mødet – altså justitsministermødet – gav man udtryk for en meget stærk fordømmelse som bevis for, at også her står EF-landene sammen.

Her i sidste runde vil jeg tage yderligere et problem op, som flere af ordførerne har været inde på, nemlig om man kan forvente, at jugoslaverne vender tilbage igen. Man brugte udtrykket et stort illusionsnummer, og at det bare er noget, regeringen siger, fordi man mere eller mindre vil stikke den danske befolkning blå i øjnene. Hertil er svaret: Nej, det er ikke det, der er tale om. Lovgivningen er karakteriseret ved, at der er tale om midlertidig opholdstilladelse.

Og så spørger man, om vi overhovedet kan forvente, at de pågældende vender tilbage igen, når tilladelsen udløber. Ja, det forventer

vi. Og det billede, som nogle ordførere har forsøgt at tegne ved at påstå, at de kun kommer hertil, fordi levestandarden i Danmark er så meget bedre, svarer på ingen måde til det indtryk, man erhverver sig gennem kontakt med de pågældende lande.

Jeg vil godt minde om, at den krig, der foregår i det tidligere Jugoslavien, jo netop er udtryk for, at folk har en meget tæt, næsten nationalistisk holdning til den egn, som de stammer fra. Det er jo en af årsagerne til borgerkrigen, og derfor vil det for en lang, lang række af disse menneskers vedkommende være en selvfølge, at lige så snart der er mulighed for det, vender de tilbage igen.

Det forholder sig jo også sådan, at ikke alle, der kommer hertil fra det tidligere Jugoslavien, kommer fra dårlige sociale vilkår. Det er et ganske almindeligt udsnit af befolkningen: arbejdere, bønder, læger og skolelærere og mange andre, og de vil da tilbage og genoptage deres gerning, hvor de slap. De er ikke kommet hertil for at forsøge at få del i de danske velfærdsgoder, men fordi deres land er i krig; og når den er slut, vil de hjem igen og være med til at genopbygge det, der er blevet ødelagt.

Jeg vil godt slutte med at takke ordførerne for en efter min mening spændende debat og først og fremmest for den indstilling, der gik igen i samtlige indlæg, bortset fra Fremskridtspartiets. Der er fortsat en stor vilje til at yde en indsats for flygtningene på det økonomiske niveau, vi kender i dag, og derfor tolker jeg også de vrangvillige indlæg fra f.eks. Det Konservative Folkeparti på den måde, at der ikke er tale om, at man vil skære ned i de midler, der skal anvendes. Vi kan konstatere, at bortset fra Fremskridtspartiet har alle partier i Folketinget den holdning, at vi skal yde en indsats på i hvert fald det samme økonomiske niveau som i dag, og at uenigheden alene består i, hvordan vi gør det bedst, altså hvordan vi praktiserer hjælpen. Jeg er glad for, at vi har fået den tilkendegivelse i dag, og jeg kan sige til hr. Helge Adam Møller, at vi skal nok vide at holde Det Konservative Folkeparti fast på det, også når vi skal tale om bevillinger senere hen.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Vi går så til anden omgang, hvis ordførerne måtte ønske en sådan.

Helge Adam Møller (KF):

Ministeren sagde for en halv times tid siden i sin svartale efter første omgang, at der ikke havde været mange nye tanker i det konservative oplæg, og det er måske også rigtigt. Men sagen er vel, at hvis man har de rigtige tanker og de rigtige holdninger, behøver man ikke skifte dem ud konstant, alt afhængig af om man er i regering eller i opposition. Og det siger jeg meget bevidst, for ministeren fortalte jo for en halv snes minutter siden om nogle af de resultater, der var opnået på EF-mødet her i København i forgårs, bl.a. at nu havde den danske regering ophævet de tre forbehold, man havde taget på Londonmødet den 30. november sidste år.

Det var jo den daværende justitsminister Engell, der tog disse tre forbehold over for EF's asylpolitik; men han gjorde det jo ikke med sin gode vilje, kun fordi et flertal i Retsudvalget med Socialdemokratiet i spidsen havde tvunget ham til det. Og i dag, 7 måneder senere, kan man så konstatere, at efter at Socialdemokratiet selv er kommet i regering, ophævede de de forbehold, som man tvang den daværende regering til at tage. Man skifter altså holdning, alt afhængig af om man er i regering eller opposition.

Der kom ikke mange nye tanker frem, sagde ministeren, men der var i hvert fald tre. Den første var forslaget om, at ombudsmanden ikke bør kunne behandle sager, som er behandlet i Flygtningenævnet, da dette nævn jo er et domstolslignende organ, og ombudsmanden bør ikke være overdommer over en anden dommer. Det synspunkt ønsker vi at få en debat om, for vi mener, at den praksis, der har udviklet sig, strider mod reglerne i ombudsmandsloven fra 1954.

Der var også et forslag om tvungen repatriering; det var i hvert fald en ny ting, og jeg roste jo faktisk ministeren for det. Jeg vil også godt rose ministeren for en ting, jeg ikke fik nævnt i første omgang, nemlig disse nyhedsbreve, der kommer hver 14. dag, fordi jeg synes, det er godt, rigtigt og hensigtsmæssigt. Vi har ingen problemer med at rose, når vi synes, der er grund til det, men vi vil også forbeholde os ret til klart, tydeligt og markant at give udtryk for vore holdninger, også når vi er i modsætning til regeringen.

Så nævnte ministeren visumkravet og sagde, at denne overfladiske approach – det var ministerens egne ord – ikke er løsningen. Jamen er det nu en overfladisk approach? Det er faktisk noget, vi har foreslået gennem de seneste 6 måneder. Det behøver selvfølgelig ikke at være rigtigt, fordi man har sagt det i så lang tid, men hvorfor er det så løsningen for mange andre EF-lande? Nu lagde ministeren meget stor vægt på den enighed, der har været på mange andre områder, og vi kan konstatere, at et stort flertal af de øvrige EF-lande mener, at det er en hensigtsmæssig fremgangsmåde, netop for at kunne koncentrere hjælpen på de steder, hvor der er mest behov for den.

Men hvorfor er visumtvangen så løsningen efter regeringens mening, når det eksempelvis drejer sig om borgerkrigen i Somalia? Hvad er det, der gør denne voldsomme forskel? Hvorfor siger man nej til tvungen repatriering i den aktuelle sag? Selvfølgelig er det rigtigt og rimeligt, at et menneske, som er flygtet fra borgerkrig, politisk forfølgelse eller noget andet, kommer til Danmark og får asyl, selvfølgelig skal vi give den beskyttelse. Men så ændrer situationen sig i det land, vedkommende er flygtet fra; diktatoren forsvinder, der bliver indført demokrati et halvt, halvandet, 2 eller 3 år efter, at den pågældende er flygtet, og han eller hun kan altså nu trygt vende tilbage til sit land. Hvorfor skal man så have lov til at blive boende i Danmark resten af sit liv? Der er jo ingen grund til beskyttelse mere. Det var det spørgsmål, vi rejste, nemlig om det ikke er mere naturligt at vende tilbage til det land, hvor man har sin familie, sine rødder, sin kultur og sin tradition. Jeg kan ikke se, hvorfor det blankt skal afvises.

Og endelig nævnte ministeren – og det skal være min sidste bemærkning – at hun ikke havde noget imod, at kriminaliteten blandt udlændingene blev undersøgt, men at man havde stoppet den undersøgelse, som den tidligere justitsminister havde iværksat, og overvejede at lave en undersøgelse, som var langt bedre og langt mere grundig. Det bringer mig igen tilbage til det med handlekraften. Man stoppede en undersøgelse, der var i gang og kunne have givet os en bunke resultater allerede i dag. Det kan da godt ske, at man kan lave noget, der er endnu bedre, men vi har igen spildt et halvt år, og jeg synes, at det på mange områder karakter-

[Helge Adam Møller]

riserer regeringen, at man overvejer, man tænker osv. Handl dog indimellem, det ville hjælpe!

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Regeringens lyst til at handle vil bl.a. afspejle sig i de seks lovforslag, som vi skal behandle om et øjeblik, så det skal være mit svar på det sidste indlæg.

Med hensyn til det forbehold, der blev hævet på EF-immigrationsministermødet, vil jeg godt understrege over for hr. Helge Adam Møller, at der var tale om et såkaldt undersøgelsesforbehold, som blev taget, fordi der skulle foretages en yderligere politisk granskning af, hvad der egentlig lå i forslaget. Det er så sket i det halve år siden Londonmødet, og vi har nu fået klarhed over, at det var noget fornuftigt, der blev lagt op til. Vi har også fået klarlagt, at der ikke er tale om juridisk bindende aftaler, og derfor var regeringen rede til at anbefale, at man hævdede forbeholdet. Det er præcis den måde, den slags foregår på, også i andre sammenhænge.

Endelig vil jeg godt sige én gang til med hensyn til visumtvangen, at regeringen afviser indførelse af ubetinget visumtvang, eller for at bruge fru Dorte Bennedsens udtryk, at bygge en mur op omkring Danmark som svaret på alle de problemer, der knytter sig til flygtninges adgang til Danmark. Vi afviser ikke diskussioner om at ændre gældende praksis, og vi afviser heller ikke at diskutere, om det konkrete problem med organiserede rejser fra Tyrkiet og andre lande for folk, der én gang er blevet bragt i sikkerhed, kunne føre til nye overvejelser på området.

Men vi afviser helt klart den ubetingede visumtvang, og derfor vil vi vende tilbage til spørgsmålet, når vi har fået det ordentlig undersøgt og gennemdrøftet det med de andre nordiske lande. Vi mener i øvrigt, at det er en god ting, at de nordiske lande fortsat holder sammen i spørgsmål af denne karakter, og det er der jo egentlig ikke noget mærkeligt i, eftersom vi har nogenlunde samme kulturgrundlag.

Derfor bliver det sådan – og det har jeg fortalt hr. Helge Adam Møller under et møde i går – at når vi har fået sagerne ordentligt undersøgt, vender vi tilbage med forslag til, hvad man kan gøre. Det er nu engang den arbejdsmetode, som den nuværende regering synes er

den bedste i stedet for at gennemføre panikløsninger på nogle problemer, som kunne være bedre undersøgt. Og som jeg sagde i et tidligere indlæg, omfatter arbejdet naturligvis også tilbundsående drøftelser med FN's Flygtningehøjkommissariat, så eventuelle nye synspunkter og nytænkning på området vil være langt, langt bedre underbygget, end hvis vi blot kunne henvise til den lille undersøgelse, der er tale om her. Så vær helt rolig, vi vender tilbage til spørgsmålet, når grundlaget er til stede.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Så let slipper ministeren altså ikke; men nu håber jeg, det er sidste gang, jeg må tage ordet.

Ministeren siger, at man afviser et ubetinget visumkrav. Men hvem har talt om et ubetinget visumkrav? Jeg har i hvert fald ikke. Hvis man laver visumkrav, kan man selvfølgelig også give visum til enkelte personer fra det land, der er tale om, det er jo helt naturligt.

Og hvad med den ordning, som ministeren har skitseret over for pressen og er citeret for i mange af landets aviser i dag, hvor man taler om at sende et antal danskere til Bosnien og i tæt samarbejde med FN's folk på stedet udvælge særlig truede bosniere og eventuelt give dem et beskyttelsespas, så de kan komme til Danmark? Kunne de samme danskere ikke lige så godt være dernede og i samarbejde med de samme FN-mennesker bestemme, at de pågældende bosniere selvfølgelig kunne få visum og komme til Danmark, hvis vi havde et visumkrav? Hvad er forskellen? Nej, fru minister, lad os nu bare slå fast, at man godt selv er klar over, at visumtvang er det mest naturlige. Man tør bare ikke tabe ansigt, for nu har man nægtet det i 8 måneder, og så prøver man at finde på noget andet, som man kalder et beskyttelsespas eller et sikkerhedspas.

Og så til slut: Hvad er forskellen på et land som Somalia, hvor der er borgerkrig, og hvor vi fortsat har et visumkrav, og det tidligere Jugoslavien, hvor der også er borgerkrig? Hvorfor mener regeringen, at der skal være visumkrav, når det gælder Somalia, men ikke når det gælder eks-Jugoslavien?

Pia Kjærsgaard (FP):

Man kan blive helt nervøs, når hr. Helge Adam Møller bliver ved med at tale om Soma-

[Pia Kjærsgaard]

lia, for den logiske konsekvens ville jo være, at regeringen ophævede visumkravet over for Somalia, hvis regeringen ellers skulle føre den politik helt ud, som betyder noget for den. Jeg håber ikke, det er tilfældet, jeg håber ligesom hr. Helge Adam Møller, at regeringen vil tilslutte sig kravet om visumtvang.

Men jeg vil godt spørge ministeren om noget, som ministeren slet ikke nævnte i sin svar-tale. Jeg foreholdt ministeren i min ordførertale, at ministeren udelukkende omtalte flygtninge fra det tidligere Jugoslavien i sin redegørelse, selv om vi også har flygtninge fra mange andre dele af verden. Er det ikke også et problem, der skal drøftes, eller er det udelukkende flygtninge fra det tidligere Jugoslavien, debatten skal dreje sig om? Det synes jeg i hvert fald ikke er rimeligt, og jeg synes egentlig, det er lang tid siden, at ministeren har taget debatten op om flygtninge fra andre dele af verden.

Man har i det sidste års tid udelukkende fokuseret på flygtninge fra det tidligere Jugoslavien, og det synes jeg såmænd også er væsentligt, fordi det er derfra, vi har fået den meget massive tilstrømning gennem det sidste års tid. Men jeg synes bestemt også, det er væsentligt at tage fat på de flygtninge, som kommer fra andre dele af verden, så man ikke bare glemmer, at de kommer hertil sideløbende. Hvad stiller vi op her?

Og så må jeg sige til ministeren, at indtil nu har der ikke været overvældende mange, der er vendt hjem til deres eget land, når der blev ro og fred. Hvad er det, der får ministeren til at tro, at det skulle blive anderledes i fremtiden? Jeg ville gerne tro ligesom ministeren, at når der forhåbentlig på et eller andet tidspunkt bliver ro og fred i det tidligere Jugoslavien, vil de flygtninge, der har fået midlertidig opholdstilladelse, også vende hjem. Men hvad begrundes ministeren sine tanker med, hvordan kan ministeren give en garanti for det? Det kan ministeren jo ikke; ministeren forventer det, men hvad har ministeren at have sine forventninger i?

Med hensyn til ministerens meget forhåbningfulde udtalelser til medierne mener jeg stadig, at det kun er en del af sandheden, når ministeren siger, at der er tale om en midlertidig opholdstilladelse. Jeg har en inderlig mistanke om, at det ikke er tilfældet, jeg synes i hvert fald, det er fremgået tilstrækkelig klart af denne debat. Og hvad er det, der får ministe-

ren til at tro, at de mennesker vil vende tilbage? Man har jo ikke haft succes med det tidligere – det må vi jo erkende – og hvorfor skulle det forholde sig anderledes nu? Jeg vil ikke klandre de mennesker, der ikke vender hjem, for når man har boet her i en årrække og har fundet ud af, hvordan systemet virker i Danmark, må det være svært. Men hvad er det, der får ministeren til at tro, at det kommer til at forholde sig anderledes med lige netop flygtningene fra det tidligere Jugoslavien? Succesen har bestemt været meget betinget indtil nu.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

I mit indlæg for et øjeblik siden besvarede jeg det spørgsmål, som nu bliver stillet en gang til, men jeg vil gerne gentage svaret.

Med hensyn til den konflikt, der foregår i det tidligere Jugoslavien, ved vi, at den enkelte familie har et næsten nationalistisk tilhørsforhold til den del af det tidligere Jugoslavien, de stammer fra, og at dette forhold, når det kommer til stykket, i virkeligheden er en af årsagerne til konflikten.

Og det er stadig ikke rigtigt at skabe det billede, at den strøm af mennesker, der kommer fra det tidligere Jugoslavien, skulle være specielt optaget af mulighederne i det danske velfærdssamfund, ud over at de kan få midlertidigt ophold: Det er, som jeg sagde for lidt siden, et ganske normalt udsnit af befolkningen: højtuddannede, folk med en mellemuddannelse, arbejdere, bønder og professorer osv. Hvorfor i alverden skulle de dog ikke vende tilbage til den egn, hvor de har dybe rødder, familie og venner? Mange af dem er jo også kommet hertil gruppevis, og derfor har vi den klare forventning om – og det er lovgivningen også indrettet efter – at de vender tilbage, når der er mulighed for det.

Og at blande repatrieringsordningen ind i denne diskussion, synes jeg slet ikke hører nogen steder hjemme. Der er jo tale om mennesker, der har fået flygtningestatus og typisk har boet her i en længere årrække, som nu måske på deres gamle dage ønsker at vende tilbage til det land, de flygtede fra for år tilbage under nogle helt andre vilkår. Det er i øvrigt også baggrunden for bestemmelsen om, at hvis man har optjent en pensionsret, vil man kunne føre den med hjem, så man i hvert fald kan få folkepensionens mindstebeløb; hvis man kun har

[Indenrigsministeren]

optjent pensionsretten delvis, bliver beløbet naturligvis mindre.

I øvrigt synes jeg ikke, at sammenligningen mellem de midlertidige flygtninge fra eks-Jugoslavien, der er kommet hertil i stort tal, og de enkeltpersoner, der er flygtet hertil på grund af personlig politisk forfølgelse, overhovedet holder nogen steder. Så selv om der naturligvis ikke er nogen, der vil give garantier – og det er jo næsten det, fru Pia Kjærsgaard efterlyser: at der bliver givet garanti for, at hver enkelt jugoslav vil vende tilbage – vil jeg godt understrege, at det er regeringens politik, at der skal være tale om et midlertidigt ophold. Det er også vores klare forventning, at når krigen er slut, vil man igen vende tilbage til Bosnien-Hercegovina, Kroatien og Slovenien, eller hvilke lokaliteter der nu kan være tale om.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg vil godt takke ministeren for det meget klare svar. Jeg fik jo nemlig ikke noget svar på det spørgsmål, jeg nu har stillet tre gange, og det må betyde, at ministeren ikke har noget svar, i hvert fald ikke et svar, som hun ønsker at give offentligheden.

Spørgsmålet var – og jeg gentager det altså for fjerde gang: Hvorfor er det ret og rimeligt at have et visumkrav over for Somalia, som befinder sig i borgerkrig? Og hvorfor er det sådan, at når vi er nogle, der siger, at vi bør have samme ordning, når det gælder Bosnien-Hercegovina, hvor der også er borgerkrig, er vi nærmest asociale og urimelige og alt muligt andet? Vi ønsker altså at indføre den ordning over for Bosnien-Hercegovina, som et stort flertal af de øvrige EF-lande allerede har. Kan ministeren ikke forklare, hvad der er galt i det? Og hvis hun ikke vil, tager jeg det som udtryk for, at der ikke er nogen fornuftig forklaring.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Ja, jeg fik heller ikke noget klart svar. Ministeren svarede mig slet ikke på, hvornår og hvordan vi skulle diskutere flygtninge fra andre dele af verden.

Ministeren brugte det udtryk, at flygtningene fra det tidligere Jugoslavien var et normalt udsnit af befolkningen. Vil det sige, at ministe-

ren ikke mener, at de øvrige flygtninge, vi i dag har i Danmark, er et normalt udsnit af deres hjemlands befolkning, fordi de ikke er vendt tilbage, selv om der har været mulighed for det? Jeg synes altså, det er nogle mærkelige udsagn, ministeren kommer med. Jeg mener ikke, der er hold i dem, og ministeren har i hvert fald slet ikke overbevist mig – og faktisk tror jeg heller ikke ret mange andre – men tiden vil jo vise, hvem der får ret.

Men jeg vil godt spørge ministeren: Hvad med den generelle flygtningediskussion, som ikke bare skal dreje sig om flygtninge fra det tidlige Jugoslavien?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg beklager for så vidt også, at det er de jugoslaviske problemer, der i så høj grad er kommet til at dominere debatten i dag. Regeringens redegørelse og det meget store baggrundsmateriale, der er bilag til selve redegørelsen, drejer sig jo ikke blot om Jugoslavien, men om flygtninge i Danmark generelt, og det drejer sig i vid udstrækning også om indvandrere.

Når det alligevel har påkaldt sig så stor opmærksomhed, er det vel egentlig ikke særlig ejendommeligt. Forklaringen er nemlig, at mellem to og tre fjerdedele af de flygtninge, der kommer hertil i øjeblikket, rent faktisk kommer fra Jugoslavien. Derfor er det dem, der talmæssigt fylder så meget i billedet, og derfor er svaret naturligvis, at vi løbende arbejder også med alle de andre flygtningespørgsmål, med integration af indvandrere, med undervisningsspørgsmål og en lang række af de andre ting, som også er berørt i det store materiale, der er baggrunden for debatten her i dag. Og dermed er det jo i vid udstrækning også ordførerne i debatten, der er med til at sætte dagsordenen for, hvad der bliver drøftet i en debat som denne.

Til besvarelse af hr. Helge Adam Møllers spørgsmål om visumtvangen vil jeg gerne gentage, hvad jeg har sagt – jeg ved ikke, om det nu er 6., 7. eller 8. gang – nemlig at det er regeringens holdning, at nu skal tingene ordentlig undersøges. Der skal laves de politiske kontakter også til de andre nordiske lande, der skal laves kontakter til FN's Højkommissariat, før vi vil give et svar på, hvad der er den egentlige løsning på det problem, som alle ordførerne

[Indenrigsministeren]

her i dag har ment skal løses, nemlig at der kommer en del mennesker hertil, som ikke kommer fra usikre områder, men har været anbragt i sikre lejre.

Men dette her er for vigtigt, det er for alvorligt til, at vi ikke undersøger det ordentligt, inden vi giver det politiske svar.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 333:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven og lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v.

Af indenrigsministeren (Birte Weiss).
(Fremsat 27/5 93).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 12-15 på dagsordenen opførte sager, nemlig

12) Første behandling af lovforslag nr. L 334:

Forslag til lov om ændring af lov om kommunal udlicensing og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner. (Tilskud til kommunerne vedrørende udlændinge).

Af indenrigsministeren (Birte Weiss).
(Fremsat 27/5 93).

13) Første behandling af lovforslag nr. L 335:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand, lov om social pension og udlændingeloven. (Hjælp til frivillig repatriering).

Af indenrigsministeren (Birte Weiss).
(Fremsat 27/5 93).

14) Første behandling af lovforslag nr. L 336:

Forslag til lov om kommunernes adgang til at erhverve boliger for at fremme udlændinges integration.

Af indenrigsministeren (Birte Weiss).
(Fremsat 27/5 93).

15) Første behandling af lovforslag nr. L 337:

Forslag til lov om nævnet for etnisk ligestilling.

Af indenrigsministeren (Birte Weiss).
(Fremsat 27/5 93).

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg skal efter ønske fastsætte en taletid på 15 minutter for ordførerne i første omgang.

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling**Ingrid Rasmussen (S):**

Som vi nu har hørt her i de sidste timer, er flygtningeproblemerne markant voksende i hele Europa og dermed også i Danmark.

I Socialdemokratiet har vi den opfattelse, at flygtninge ikke er et problem alene for flygtningene selv, men et ansvar for alle, der tilslutter sig civiliserede principper og værdier. Dette udgangspunkt er selvfølgelig baggrunden for den redegørelse, der netop har været til debat, og regeringens handlingsplan som helhed. Derfor er Socialdemokratiet meget tilfreds med, at vi så hurtigt herefter skal behandle disse lovforslag, som netop følger handlingsplanen.

På Socialdemokratiets vegne vil jeg anbefale, at Folketingets partier tager positivt imod de af indenrigsministeren fremsatte lovforslag, som behandles i Retsudvalget, i Socialudvalget og i Kommunaludvalget særskilt. Med hensyn til de enkelte forslag vil jeg pege på, at forslagene udgør et samlet hele, og at de derfor skal ses i sammenhæng.

I lovforslag nr. L 333 søges de mange gode kommunale kræfter inddraget i arbejdet med modtagelsen og indkvarteringen af asylansøgere. Dette arbejde med landets kommuner skal ske i samarbejde med Direktoratet for Udlændinge. Pointen er, at når asylansøgere meddeles midlertidig opholdstilladelse i Danmark, vil det ske på en sådan måde, at kommunernes mulighed for at deltage aktivt fra starten vil blive styrket. Jeg vil dog bemærke, at det som hidtil er Direktoratet for Udlændinge, der forestår den overordnede planlægning med tilvejebringelsen og drift af asylcentre.

Jeg synes, at det er en betryggende tanke i en periode at arbejde med nogle få forsøgsordninger af ovenstående karakter lagt ud i kommunalt regi. Lad os se, hvordan ideerne fungerer, når de skal køre i dagligdagen.

Bemyndigelsen til ministeren må naturligvis være til stede med hensyn til finansieringen af tilvejebringelsen og driften af asylcentre.